

MÁJUS

Napi Ige

(Gyülekezeti használatra összeállította Orbán Kálmán ny.lelkipásztor)

*

Május 1.

Csupa dal

**„A hegyek és a halmok vígan ujjonganak előttetek, és a mező fái mind tapsolnak”
(Ézs. 55,12).**

Bűneink megbocsátásával vége legfőbb szomorúságunknak, és megkezdődik igazi örömünk. Ilyen örömet ad az Úr azoknak, akik iránt megengesztelődött. Az öröm kiárad, és eltölti az egész természetet. A világ telve van rejtett dallamokkal, és a megújult szív ért ezek megszólaltatásához. A teremtett világ a hangszer, és a kegyelmet nyert ember hamar megtanul játszani rajta. Keze nyomán az egész világmindenség egyetértésben dicséri Istent. A hegyek és a halmok, a nagyméretű teremtmények adják a basszust, míg az erdő fái és a többi kisebb dolgok viszik a dallamot.

Mikor Isten Igéje kivirágzik köztünk és lelkek térnek meg, akkor mintha minden dallal volna tele. Mikor halljuk a fiatal hívők vallástételeit és az érettebbek tanúságtételét, olyan boldogok vagyunk, hogy dicséernünk kell az Urat. Akkor úgy tűnik, mintha a hegyek és a halmok, az erdők és a mezők visszhangoznák örvendező énekünket, és az egész világ egyetlen nagy zenekar lenne.

Uram, ezen az örvendező májusi napon hadd énekeljen a világ vidám és gazdag éneket, mint a pacsirta.

*

Egy teli marok

Jobb egy marokra valót szerezni nyugodtan, mint két marokra valót hajsoltan és hasztalan erőlködéssel. (Préd 4,6)

A munkát ajándékként adta Isten az embernek, és nem büntetésként. A bűneset után jelent meg az örömtelen, verejtékes munka. De a Teremtő parancsa ma is érvényes: hat napon át dolgozz, a hetediket pedig szenteld meg, vagyis figyelj még jobban Istenre, s engedd, hogy ő dolgozzék benned!

Mert a munka nem az emberi élet egyetlen tartalma és értelme. Ha az lenne, akkor beteg, idős, munkaképtelen embertársaink életének nem lenne értelme. Az apostol nem azt írta, hogy aki nem dolgozik, ne is egyék, hanem aki nem akar dolgozni, ne is egyék (2Thessz 3,10).

Isten tehát úgy rendelkezett, hogy legyen meg a munka méltósága az életünkben, de ne legyen halványá. Vannak idők, amikor a mindennapi betevő falatért is nagyon meg kell dolgozni. De sok ember már nem a szükségésért, hanem a még többért hajtja magát. Nekik a pénz már nem eszköz, hanem cél. Ettől óv mai igénk.

Nagyon kifejező ez a kép: Isten megengedi, hogy teleszedjük mindkét markunkat is, de ez mindig lelki kárral jár. Ő azt akarja, hogy kiegyensúlyozottan éljünk. Ezért az egyik kezünket telerakja, de a másikat másra akarja használni. Az egyik legyen kérges, de a másik legyen szabad arra, hogy könnyet töröljön, tudjon játszani a gyermekkel, vegye elő a Bibliát, kulcsolódják imára a másikkal! Tudjon bármikor elvenni a másiktól, és csendben, szívesen adni annak, akinek még kevesebbje van, úgy, hogy „ne tudja a bal kezed, mit cselekszik a jobb” - vagyis ne dicsekedjék ezzel!

A keresztény ember tehát szorgalmas, takarékos, törekvő, de nem áldozza fel magát a munka oltárán, hanem a munka csupán eszköz arra, hogy fenntartsa magát és azokat, akikért még felelős. Teljes életet él.

*

Amikor még a saját énem a mindenem

Ha másvalaki úgy gondolja, hogy testben bizakodhat, én még inkább.

A hitetlen embernek jellegzetes ismertetőjele a testi dicsekedés. Igen nagyra van a tulajdonságaival, amelyek a testi, természeti életéhez tartoznak, ellentétben az újjászületett élettel. Különösen önmaga személyiségének előnyös vonásaival pöffeszkedik. Így volt e: Pál apostolnál is mindaddig, amíg távol volt Jézustól. Sok oka volt hogy másokkal szemben bizonyos előnyökre hivatkozzon. Büszke volt, hogy Isten választott népének, Izraelnek a tagja, Benjámin törzséből. Tudta, hogy a kegyelmi kiválasztás által bennük áldatnak meg a Föld összes nemzetségei. Tudatosan nevezte magát hébernél¹ is, mivel azok természeti sajátosságaikkal és bizonyos jellemvonásaikkal

kitűntek: éles elméjük, gyakorlati ügyességük és szívós kitár tásuk volt. Büszke volt arra is, hogy a farizeusok szigorú rendjébe tartozott. Mindenekelőtt azonban igen nagyra volt a zsidóság iránt buzgóságával. Éppen ez tette őt a keresztyének üldözőjévé. Hitehagyott és káros személyeknek tartotta őket. Végül Isten előtti igaz voltával is dicsekedett. Elmondhatta a gazdag ifjúval együtt: „Minden parancsolatot megtartottam ifjúságomtól fogva.”

A megtérés előtt valamennyien el vagyunk telve saját dicsőségünkkel. Az ember büszke a származására, ügyességére, képzettségére, tanultságára, állására, tulajdonára. Milyen sokan büszkéi például az erényeikre, vagy nagyra tartják kifogástalan magatartásukat és viselkedésüket. Jaj annak, aki ezen a ponton kritizálja őket!

Az ember olyan nagynak és gazdagnak gondolja magát, pedig alapjában véve mindez csak értéktelen, múlandó testi dolog Isten előtt, és az örökkévalóság szempontjából a nagy önhittség mindig s nagy vakságnak és visszásságnak a bizonyítéka. A test szerinti Izraelnek semmi érdeme nem volt Isten előtt. Előtte csak a szív körülmetélt, alázatos volta és a belső tisztaság számít. Saul azt gondolta, hogy Istennek szolgál, a valóságban pedig Isten ellen harcolt, mivé Isten gyülekezetét üldözte. Vélt igazsága Isten szemében csak hamisság volt, csalóka látszat, hiszen szívében gonosz önzés és becsvágy élt. - Ilyen hiábavaló öndicsőítésben élünk valamennyien, mié lőtt Jézus dicsősége felragyog előttünk. A Biblia beszél azokról, akik „szívük gondolatában felfuvalkodottak”, s valóban, természet szerint mindnyájan ilyenek vagyunk.

*

Kegyelemből tartatunk meg hit által „Isten ajándéka ez...hogy senki ne kérkedjék!” (Ef 2,8-9)

Az Efézusi levélben némileg eltérő fogalmazásban olvassuk ezt az igazságot: „Kegyelemből tartattatok meg, hit által; és ez nem tőletek van: Isten ajándéka ez; nem cselekedetekből, hogy senki ne kérkedjék”. Ebben már az isteni ajándék indoklása is bennfoglaltatik. Krisztus Jézusban semmi nem használ, csak „a szeretet által munkálkodó hit” (Gal 5,6). A háborgó tenger lecsendesítése után Jézus azt kérdi tanítványaitól: „Hogy van, hogy nincsen hitetek?” (Mk 4,40). „Hit nélkül... lehetetlen Istennek tetszeni; mert a ki Isten elé járul, hinnie kell, hogy ő létezik és megjutalmazza azokat, a kik őt keresik” (Zsid 11,6). Pál apostol is lelkére köti Timóteusnak: „Harcold meg a hitnek szép harcát, nyerd el az örök életet” (ITim 6,12). Ezt harcolták mindazok, „akikre nem volt méltó a világ” (Zsid 11,33-38). Van-e felségesebb hivatás, mint ezek közé tartozni?

Uram, a világ azok nevét dicsőíti, akik százezreket, milliókat pusztítottak el, tettek rabszolgákká, Te azokat mondod nagyoknak, akiknek a nevét még halálukkor sem ismerte a világ. Ezekről mondod: „nem volt rájuk méltó a világ”. Ezek a Te ítéleted szerint a győzedelmeseknél is följobbvalók. Uram, kegyelmedből tarts meg engem is hit által a Magadénak! Krisztusért. Ámen.

„Hinni taníts, Uram, kérni taníts!
 Jézus, te visszajössz: várni taníts!
 Majd ha kegyelmesen
 Nézed az életem:
 Állhassak csendesen.
 Hinni taníts!”
 (Énekeskönyv 479. é. 4. v.)

*

„Ne tanúskodj hamisan felebarátod ellen!”

2Mózes20,16

Ismét egy olyan parancsolat, melyet maga Jézus magyaráz a Hegyi beszédben (Máté 5,33-37): „Hallottátok azt is, hogy megmondattok a régieknek: ne esküdj hamisan, az Úrnak pedig add meg, amit esküvel fogadtál. Én pedig azt mondom nektek, hogy egyáltalán ne esküdjtek: se az égre, mert az az Isten királyi széke, se a földre, mert az lábainak zsámolya, se Jeruzsálemre, mert az a nagy Király városa, de ne esküdj saját fejedre sem, hiszen egy hajad szálát sem tudod fehérré vagy feketévé tenni. Ellenben a ti beszédetekben az igen legyen igen, a nem pedig nem, ami pedig túlmegy ezen, az a gonosztól van.” Jézus itt is, mint minden tanításában, a tökéletesség igényét tárja elénk. Felesleges Istent, vagy az akkori szokás szerint Istennek bármilyen teremtményét hívni tanúképpen állításaink vagy ígéreteink megerősítésére. Isten gyermekének szava több kell, hogy legyen bármiféle esküvésnél. Akkor hívjuk Istent segítségül, ha pusztán szavunknak nincs elég ereje. Magunknak kell a kimondott szavunkért felelősséget vállalni. S ha mégis elbukunk, kérhetjük Isten bocsánatát.

Uram, olyan jó lenne így bízni egymás szavában! A hozzám legközebb állók jóakarátában bízom, de abban, hogy képesek is teljesíteni, amit mondanak, már kevésbé. Az a baj, hogy a saját kimondott szavamban sem merek egészen bízni. Néha rá kell döbennem, hogy én nem vagyok eléggé megbízható, hogy a legjobb akarattal se tudtam megtartani, amit elhatároztam, amit megígértem, amit állítottam. Azért mégis csak Téged kérlek, Atyám, erősítsd meg akaratomat, hogy mindent, amire képes vagyok, tegyek meg azért, hogy az igen és a nem, amit kimondtam, igen és nem maradjon, hogy helyt tudjak állni a szavaim mellett. Nem a magam dicsőségére, de tudom, hogy mint a Te gyermekednek, nekem is kötelességem megmutatni, hogy segítségeddel lehet becsületesnek, megbízhatónak

maradni. Adj hozzá erőt, Istenem! Ámen.

*

Milyen a te Istened?

115. zsoltár

Előfordul, hogy Isten az Ő dicsőségét megosztja népével. Azonban minden dicséret az Urat illeti. Lehetséges, hogy Isten győzelmet ad embereknek, amint Dávidnak győzelmet adott Góliát felett, vagy Pál apostolnak, hogy az egész világon hirdethesse az evangéliumot és juttassa el minél többekhez Isten üzenetét, a dicsőség azonban az övé és ember nem igényelheti magának. Jaj, ha abban a hibában találtatunk, hogy valamit is az Úr dicsőségéből magunknak akarunk tulajdonítani. Nagy kísértése ez lelki munkásoknak. Imameghallgatások idején, amikor megtapasztalják, hogy imádságukra emberi szívek mozdulnak meg az Úr Jézus Krisztus felé, vagy nagy akadályok válnak semmivé, ilyenkor elfogja Isten gyermekét a kísértés, hogy íme, az én imádságom meghallgattatott.

A dicsőség az Úré! El ne felejtse, Isten gyermeke, hogy Isten szabadon cselekszik és ha részt ad is az Ő munkájából, azért teszi, hogy közösségünk teljes legyen vele. Amikor lelkek térnek meg, könnyen elfogja a kísértés azokat, akik imádkoztak, tusakodtak, a szülési fájdalmat hordozták, íme én imádkoztam, én hordoztam a terheket, pedig a dicsőség az Úré. „Nem nekünk, Uram, nem nekünk, hanem a te nevednek adj dicsőséget a te kegyelmedért és idvességédért!” Dicsőségéből részt adott kegyelmének megnyilatkozása által, hűségének megbizonyítására. Nem azért, mert bennünk van valami alkalmas, valami jó, valami dicsőségre való, hanem azért, mert kegyelmes hozzánk. Nem akar bennünket gyümölcstelen, száraz fákként látni a világban, hanem kegyelme ajándékaként életnedvekké, gyümölcstermő erőkké ajándékoz meg, hogy gyümölcs legyen életünkben. Kegyelmének munkája és hűségének megbizonyítása ez. Ha olykor másként látszik is, mégis megcselekszi, amit akar.

Ismételten előfordul Isten gyermekei életében, hogy így szólnak a pogányok: hol van az ő Istenük? Hol van a te Istened, akiben bízta? Érdemes volt bibliaóra járnod, kegyes gyakorlatokat űznöd, nem hiábavaló idővesztés, amit az Úr szolgálatában töltesz? Jön az ördög, hogy hol van a te Istened, akiben bízta? Nem mindig a meghallgatott imádságok sorozata a keresztyén ember útja. Nagyon téved, aki azt gondolja, hogy keresztyénnek lenni azt jelenti, győzedelmes hadvezérként végigvonulni a világon. A keresztyénség legbiztosabb fokmérőjévé a mi Urunk Jézus Krisztus az alázatosságot tette. Tanuljátok meg tőlem, hogy szelíd és alázatos szívű vagyok. Az alázatossághoz hozzátartozik, hogy a

kudarok idején is alázatosan tudsz járni, nem csattansz fel, nem emeled fel fejedet, hogy miért tette ezt veled Istened. Alázatban tudomásul veszed, hogy igazak és igazságosak Isten ítéletei.

Nem mindig a dicsőségnek és diadalnak útja a mi utunk, hanem a levettetések, megaláztatások útja is. Ilyenkor újra és újra húsbavágóan kell tapasztalnunk, hogy a kísértéseink megneheztedek és a kereszt élére fordult. Jönnek a kérdések, hol van a te Istened, akiben bízál? Hol van, akihez imádkoztál, hol vannak a meghallgatott imádságok, hol van az Ő segítő keze, szeretete? „Szabadítsd meg magadat, ha Isten fia vagy, szállj le a keresztről”, és akkor hiszek néked. Nem vagy Isten gyermeke, mert ha az volnál, nem volnál a kereszten. Isten gyermeke azonban így szól, a mi Istenünk az égben van és amit akar, megcselekszi. Minden látszat ellenére az történik, amit Isten akar. Lehetséges, hogy az ördög legnagyobb diadalát üli, de nem veszi észre, hogy azt a Mestert korbácsolja, aki őt halálra fogja sebezni. Gondolj arra, hogy a fáraó parancsára minden újszülött fiút a Nílusba kellett vetni. Mégis a fáraó nevelte fel Mózeszt, aki a csapásokat egymás után mérte a fáraóra és Egyiptomra Isten eszközeként, íme, az történik, amit Isten akar. Jób mondja: „Bizony véghez viszi, amit felőlem elgondol”, és ilyen még sok van nála. Éppen ezért Jób 2.3,14 nincs semmi okod rá, hogy kétségesszedj és hábo-rogjon a lelked. Vedd tudomásul, hogy nem kerülheted el a betegágyat, ha Isten rá akar fektetni téged. Nincs csapás, amely elől elmenekülhetnél, ha Isten előkészítette számodra, ha kell szíved átalakításához és örök életed formálásához. De azt is vedd tudomásul, hogy nincs olyan áldás, amit valaki elvehet tőled.

Hogy milyen csodálatosan viszi véghez Isten, amit akar, azt egy ószövetségi példán láthatjuk. Isten azt mondta: Ézsaút gyűlöltem, Jákobot pedig szerettem. Elkövetkezett az idő, amikor az öreg Rom Izsáknak meg kellett áldani fiait. Mint öreg emberek gyakran, ő is falánkká lett élete végére és csak egyet látott, hogy Ézsaú neki kedvére tud főzni. Megfeledkezett arról, hogy neki Jákobot kellene megáldania. De mi történik? Rebeka nem sokat tudott Isten kijelentéséről, nem is sokat törődött vele. Előtte csak egy cél lebegett: miután neki Jákob volt a kedvence, minden áron őt akarta megáldatni. Nem törődött vele, milyen kockázatot kell ezért vállalnia. És Isten Izsák falánk gyomra, Rebeka félrevezetett szíve ellenére is megvalósítja, hogy Ja köb legyen az áldások hordozójává és ne Ézsaú. Véghezviszi, amit eltervezett.

Az idők teljességében eljött ebbe a világba az Embernek Fia és meghalt a világ bűneiért. Júdások és Kajafások kezén keresztül vitte véghez a váltságot. Kajafás kezén nem sikkadhatott el a prófécia. Meg kellett mondani, hogy jobb, hogy egy vesszen el a népért, mint a nép egyért. Ki kellett mondani a halálos ítéletet Jézus felett, mert amit Isten akar, véghezviszi a megromlott, kárhozatra méltó gonosztevéken keresztül is. Ne félj az emberektől, akik körülötted vannak, még ha gonoszok, irigyek és gyűlölködők is. Isten anyaszentegyháza körül van véve egy irigy, gyűlölködő világgal és hazug

kegyességbe öltözött papi szervezettel. Ezek meg akarják fojtani. Istennek van hatalma, hogy keresztülmentse, diadalra vigye az Ő evangéliumát, mert amit akar, mind megcselekszi. Ha valamit nem sikerült elérned, hajtsd meg alázatosan a fejedet és mondd: nem akarja Isten. Ne feszegess olyan ajtókat, amelyek be vannak zárva, és ne akarj bezárni olyan ajtókat, amelyek meg vannak nyitva. A mennyben az idvezültek számára megnyílt ajtót nincs hatalom, nincs ember, aki bezárhassa.

A bálványok tehetetlenek. „Szájuk van, de nem szólnak, szemeik vannak, de nem látnak, füleik vannak, de nem hallanak, orruk van, de nem szagolnak, kezeik vannak, de nem tapintanak, lábaik vannak, de nem járnak, nem szólnak az ő torkukkal." Szerencsétlen az az ember, akinek a test, az én, az arany, a föld az istene. Nyomorúságos sorsa van. Egyszer a halál árnyékának völgyén nem lesz kar, amelyik felemelje, nem lesz szó, amelyik megvigasztalja, nem lesz fül, amelyik meghallja kiáltását. Az ő istene tehetetlen halvány, mely nem képes híveit megtartani. Milyen istened van neked? Aki nem hall és nem szól, vagy aki megfog, jár utánad, és aki megérzi áldozatod illatát, kedvesen tekint reád? Vagy halvány isten, akit magad alkottál magadnak?

Egy utazás alkalmával a vonaton a sötétségben valaki elkezdett sipákolni, hogy ellopták a csomagját. Kitört: ígértem pedig Szent Antalnak, de most már nem fog kapni semmit. Egy olyan istennel, amelyiknek nincsen keze, hogy megtartsa, ezzel lehet így beszélni: ígértem, de most már nem adok semmit, mert nem segített. Nincs keze, hogy segítsen. Vannak-e karjai a te Istenednek? Gyakran megtántorodnak lábaid, gyakran megrendül szíved, és jó, ha van egy jóságos kar, amelyik átkarol. A bárány elcsatangol a nyájtól és mi lesz, ha nincs a pásztornak lába? Mi lesz, hogy ha majd kiáltasz, és mivel nincs füle az istennek, akihez imádkozol, imádságaid levegőbe hangzó üres kiáltások lesznek? Kétségbeejtő lehet az ilyen. Egyszer egy nagy vihar fogott el bennünket otthonunktól távol, a Tisza túlsó partján. Iszonyatosan dörgött az ég és csapdostak a villámok, csak úgy szikrázott körülöttünk a levegő, és éreztük, hogy minden pillanatban rajtunk lehet a záporosó. Kiáltani kezdtünk a túlsó partra, de eleinte csak az ott lévő medertisztító hajókon tört meg kiáltásunk, nem felelt senki. És milyen vigasztaló volt, amikor végre hallottunk egy kiáltást, hogy megyünk. Egyszerre nem volt olyan félelmetes a mennydörgés és olyan szorongató a helyzet. A te Istened olyan Isten, aki hall és aki szól, vagy a világnak istene, aki nem felel? A bálvány-áldozónak az a tragédiája, hogy ő is elváltozik, és istenéhez lesz hasonlóvá. Megdöbbentő igazság ez. Akinek arany a halványa, hideg lesz, mint az arany, akinek az énje a bálványa, az gögös, elbizakodott, kevély, nagyravágyó szívűvé válik. „Hasonlók legyenek azokhoz készítőik és mindazok, akik bíznak s. vers bennük." Nézd az embereket, akik bálványoznak. Nem hallják, amikor kiáltasz és nincs kezük, hogy segítsenek rajtad. Nincs bennük szeretet, hogy utánad járjanak. Nem segítenek rajtad, nem érzik meg, mikor bajba jutottál. Azok, akikben a világ istene megvakította a hitetlenek elméjét, éppen olyanok, mint az ő isteneik, vakok, süketek, bénák, tehetetlenek. Isten imádása közben is elváltozik az ember szíve. Pál azt mondja a

Római levélben, a teremtett világ sóhajtozik és nyög. Pál hallotta, hogy nyög és sóhajtozik körülötte a világ, mert Pál szíve elváltozott az igaz Isten imádására. A bálványozók szíve pedig elváltozik az ő bálványisteneik imádására. Csak annak van füle meghallani a fájdalomkiáltást, és annak indulnak meg könnyei látva a sok nyomorúságot, az nyúl részvétellel hozzád és karol beléd, akinek nem bálványistene, hanem örökkévaló Istene van. Ő változtathatja el szívünk keménységét és lágyítja meg, Ő ad nekünk a kőszív helyett hús szívet, hogy érezni, látni, hallani, hordozni tudjunk. Nem csak a gyülekezetnek, nem is csak a papoknak, hanem egyenként mindannyiunknak az Úrban kell bízni. Első hallásra lehet, hogy a te fülednek nem jelent ez különöset. Van azonban egy elfogadott keresztyén állásfoglalás, amelyik szerint elég odatartozni a látható anyaszentegyházhoz. Azzal a pusztá ténnyel, hogy valaki meg van kereszttelve és igénybe veszi a sákramentumokat, már Isten országa részesévé vált. Ezzel szemben Isten igéje így szól: „Izrael, te az Úrban bízzál. Az ilyenek segítsége és pajzsa Ő.” íme, neked magadnak kell személyesen megragadtatnod a Szentlélek Isten által, élő közösségben az Úr Jézus Krisztussal. Egy szövetségalakítás alkalmával megkérdeztem a szövetség tagjaitól, hogy ki lesz az utolsó, aki a szövetségből kilép. Egyhangúan azt mondták, hogy én, ami azt jelentette, nem törődöm vele, hogy a többiek elhagyják-e vagy sem, én a helyemen maradok, mert nekem magamnak személyes kapcsolatam van az Úr Jézus Krisztussal. Ilyen élő közösségre kell jutnod az Úrral. Nem azért hallgatom az igéjét, mert az divattá vált. Kalapot lehet divatból hordani és eldobni, amikor divatját múlta, de divat-imádság és divat-közösség nincsen az Úrnál. Mi ébredést várunk, de nem azért, mert tömeghisztéria fut majd végig az embereken. Volt idő, amikor minden ember jójózva ment az utcán. A lelki ébredés nem ilyen, hanem olyan, hogy ha a városban csak Jónás van egyedül, akkor is kiáltja az Úr ítéletét. A te hited ne attól függjön, hogy a környezeted hisz-e az Úr Jézus Krisztusban, hanem így szólj: én vallom, hogy Jézus Krisztus az én Uram!

Nézd Józsuét az utolsó országgyűlés alkalmával, amikor így szól, válasszatok magatoknak még ma, akit szolgáljatok, akár azokat az isteneket, akiknek a ti atyáitok szolgáltak, amíg túl valának a folyóvízen, akár az Emóreusok isteneit, akiknek földjén laktok, én azonban és az én házam az Úrnak szolgálunk. Menjetek, ha tetszik, mind, én azonban nem tehetek mást, mint hogy az Úrnak szolgáljak és benne bízom. És nem csak addig, amíg papjai járnak-kelnek az oltárok között, hanem, ha minden templomot bezárnának, minden pap megtagadná, minden igehirdető ajkán elhallgatna az evangélium, az én szívem akkor sem tehetne mást, mint hogy így szóljak: én az Úré vagyok, a Mesteré. „Az ilyenek segítsége és pajzsa Ő.” Ne várjon segítséget az Úrtól az, aki azért hisz benne, mert a nagymamája is hisz, vagy azért, mert a barátnője is hívő. Az olyanok segítsége és pajzsa Ő, akik minden áldozat árán is vallják, hogy én Jézusé vagyok.

Vannak az Úrnak általános áldásai, de vannak egyéni ajándékai is, kicsinyek és nagyok

számára egyaránt. „Az Úr megemlékezik mirólunk és megáld minket.” Egyetemlegesen megáldja Izrael házát, megáldja Áron házát és megáldja azokat, akik félik az Urat, kicsinyeket és nagyokat egyaránt. Azt jelenti ez, hogy például egy lelki ébredés, ami a gyülekezeteken végigvonul, a gyülekezet általános ajándéka. Ha kiárad a Szentlélek egy városra, sok újjászületés történik, az általános ajándék. De vannak egyéni ajándékok. Mint mikor a családfő megjön egy utazásról és hoz valami értékes dolgot az egész családnak, de hoz a legkisebbnek is valamit, ami csak az övé. „Aki győz, adok annak fehér kövecskét és a kövecskén új írott nevet, amelyet senki sem tud, csak az, aki kapja” - így szól Jézus. A kettőnk titka. Hogy nekem az Úr mit hozott, ez az O dolga és az enyém. Ha tetszik, megmutatom valakinek. Lehet, hogy olyat hozott, amit meg kell mutatnom, fel kell tárnom, de lehetnek egyéni ajándékaid az Úrtól. Vannak keresztyének, akik csak általános ajándékkal rendelkeznek és örömtelenül járnak, nem értik, minek tudnak a többiek úgy örülni. Nem nyertek az Úrtól valami kedves ajándékot. Nehogy azt gondold, hogy ezek lényegtelen dolgok. Egy történet arról szól, hogy volt egy nagy hangverseny. Harsogtak a trombiták és dübörögtek a dobok, óriási volt a siker. A hangverseny végén megkérdezik a karmestert, hogy ugye, milyen jó volt. Nagyon jó volt minden, de a kis csengő elhallgatott, felelte a mester. Mikor megkérdezték, hogy miért nem ütött, akkor azt felelte, feleslegesnek láttam, mit jelentett volna az én kis csengőm. Lehetséges, hogy te piciny kötőanyag vagy, de ha megbetegszel, nagy baja származik belőle az egész szervezetnek. Nincs senki olyan kicsi, akire ne volna szüksége az Úrnak és ne akarná megajándékozni. Sőt a kicsinyekre nagyobb gondja van, mert éppen a kicsinyek azok, akiket mindig szeretnek, mindig megajándékoznak. Az anyamadar is a kicsiket eteti. Szeretnék az én Uram házában kicsiny lenni, hogy mindig kaphassak tőle valamit. A növekedés Isten munkája. „Szaporítson titeket az Úr. Titeket és a ti fiaitokat.” Hiába minden erőfeszítésed, ha az Úr nem építi a várost, hiába korán kelnetek, szerelmesének álmában ad eleget. De lelki növekedésünk is az Úr munkája. Megnövelheti-e termetét valaki egy arasszal az ő aggodalmaskodásával? Balgának tartanánk azt az embert, aki nőni próbálna. Hajnövesztő szerrel még lehet az embereket szédíteni, de azt még nem találta ki senki, hogy termetnövesztőt árusítson. Én se árusítok léleknövesztő szert. Ez az Isten dolga. A táplálkozás a mi dolgunk, hogy Isten hogyan használja fel a táplálékot kinek-kinek életében, az az Ő dolga. „Szaporítson titeket az Úr.” Te csak fogadd el ajándékodat és mond, növelj engem Uram úgy, ahogy jónak látsz. Ne akarj ott növekedni, ahol Isten nem növel. Vannak kínai facipős keresztyének, akik nyomorgatják lábaikat, pedig Isten éppen azt akarja megnövelni. Azt akarja, hogy jó lábuk legyen járni-kelni emberek után. Vannak, akik nyelvüket növelik hosszúra, nyújtják, hegyesgetik. Minden áron prédikátorok szeretnének lenni. Pedig lehetséges, hogy Isten a fülüket akarja megnövelni, hogy szamarak legyenek, akik hordozzák az Úr Jézus Krisztust Jeruzsálem utcáin, vagy szemüket akarják megtisztítani, hogy meglássanak sok mindent, amit mások nem látnak.

Az Úr növelésének van azonban egy nagyon jellegzetes módszere: mindig elvesz

belőlünk.

Az Úréinak az Ő áldottaiként kell a világban járniuk. „Áldottai vagytok ti az Úrnak, aki teremtette az eget és a földet.” Átokhordozók vannak ebben a világban sokan. Rengeteg Kain van a világban, Isten átkát hordozzák és nem bírván azt elhordozni, átrakják másokra, de az Úr áldáshordozói kevesen vannak. Régen lehetett látni a pályaudvarokon szépen felöltözött lányokat, akik kiflis kosarat hordtak karjaikon. Az Úr áldáshordozóinak így kellene járniuk, tisztán felöltözötten áldást hordozva széjjel.

A szívek áldás után sóvárognak. Hidd el, hogy a leggonoszabb, a legkeményebb is. Áldottja lehetnél Istennek e világban, de te vajon mennyi átkot szórtál széjjel? Azt szeretné Isten, hogy áldáshordozójaként járjál. Nem megsebezni, szíveket megbántani, meggyötörni, megkínózni életeket, nem gáncsot vetni és túske lenni mások számára, hanem áldás. Isten nem azért küldött téged, hogy nyelveddel időzített aknákat rakj széjjel, hogy kellő pillanatban bajt csináljon, nem azért küldött, hogy éket verj emberek közé, Isten azért küldött a világba, hogy áldássá legyél.

Hordozhatnád Isten áldásait, mint Krisztus tiszta edénye az üdítő italt, ahogy hordozza az erdei vályúcska a vizet, amelyikhez jönnek a szomjazók szomjukat oltani. Jaj, ha átokhozó keserű vizet hordozol magadban. Nézz szét magad körül, hányan sírnak miattad, hányan örvendezhetnének, akik szomorkodnak.

Az Urat földi életünkben kell dicsérenünk. Fontos, hogy tekintetünk legyen állandóan a mennyen, gondoljunk állandóan arra, hogy ez a föld nem hazánk, de az Urat itt kell dicsőítenünk e világban. „Az egek az Úrnak az egei, de a földet az ember fiának adta, és nem a megholtak dicsőítik Őt.” Kívánom, hogy Isten adjon nekem olyan halált, amely dicsőíti őt. De még inkább kívánom, hogy adjon nekem olyan életet. Az, hogy halálom óráján hitetlenkedem, az nem jelent akkora veszedelmet, mintha életemen keresztül átkot hordoznék magam körül. Nem a megholtak dicsőítik őt. Nem a temetőkertben kell az Úr dicsőségét keresni, hanem munkaasztalod, takaréktűzhelyed mellett, családi életed körülményei között, a betegágyánál kell az Úr dicsőségét keresni, ott kell nyilvánvalóvá legyen, hogy Isten gyermeke vagy. Adj dicsőséget az Úrnak!

Ez a dicsőítés mindörökké tart. Ne szép halálra várj, hanem dicsőséges étellel dicsőítsd Őt! Ne a haláloed legyen hőstett, hanem életed legyen hősi odaszánás. Az öngyilkosok is hősiezen hálnak meg, akik esetleg életükbe gázoltak bele, nagy merész rántással felnyitják az élet másik kapuját és kilépnek rajta. Beszélhetnénk róla, hogy nem gyávaság-e ez, de nem erről van szó, hanem arról, hogy a földet az Isten az embernek adta, hogy legyen alkalma dicsőíteni Őt. Úrnak áldottai, Izrael népe, Áron háza és ti mindnyájan, kicsinyek és nagyok az Urat féljétek és dicsérjétek Őt! Dicsérjétek az Urat! Legyen dicsőség az Úrnak, aki Atya, Fiú és Szentlélek Isten.

Május 2

Szellemi magvetés

„Aki pedig a Szellemnek vet, az Szellemből fog aratni örök életet” (Gal 6,8).

A vetés látszólag tiszta veszteség, mert a jó magot elvetjük a földbe, és soha nem látjuk többé. A Szellemben való (mag)vetés pedig még inkább veszteségesnek, sőt örült dolognak látszik, mert megtagadjuk önmagunkat, és látszólag semmit nem kapunk érte. Mégis, mikor Szellemben vetünk azáltal, hogy tanuljuk az Istenben való életet, igyekszünk neki engedelmeskedni és az ő dicsőségéért munkálkodni, akkor nem hiába vetünk. Jutalmunk az élet, sőt, az örök élet. Ennek már itt boldog részesei lehetünk, amikor megismerjük Istent, közösségünk lesz Vele és örvendezünk Benne. Ez az élet egy egyre mélyülő, szélesedő folyamhoz hasonlítható, amely az örök boldogság tengerébe visz bennünket, ahol mindörökké részesei leszünk az isteni életnek.

Ezért ne vessünk ma a (hús)testnek, mert akkor csak romlást arathatunk, hiszen a (hús)test csak erre képes. Élünk inkább szent önmegtágadással magasabb, tisztább és szellemibb céloknak, keressük az Úr dicsőségét, és engedelmeskedünk feltétel nélkül Szelleme vezetésének. Micsoda nagyszerű aratás lesz az, amikor majd az örök életet aratjuk! Akkor örökké tartó áldást aratunk majd! Micsoda ünnep lesz az az aratás!

Urunk, hadd legyünk ilyen aratók, a te Fiadért!

*

Ki adja a legtöbbet gyermekének?

...a benned élő képmutatás nélküli hit, amely először nagyanyádban, Lóiszban, és anyádban, Eunikében lakott. (2Tim 1,5)

Timóteus Pál apostol lelki gyermeke volt, ő vezette Jézus Krisztushoz. Később pedig hűséges munkatársa, bizonyos értelemben utóda lett. A filippi gyülekezetnek ezt írja róla: „nincs mellettem hozzá hasonló lelkületű, aki olyan őszintén törődne ügyeitekkel.” Timóteus otthagya családját, hazáját, lemondott minden kényelemről, érvényesülésről, és a Jézus Krisztus evangéliumának, mások üdvösségre segítésének szentelte életét.

Hogyan lett ő ilyen emberré? Úgy, hogy hívő édesanyja és nagymama kicsi korától tanította a Szentírás ismeretére, és úgy éltek otthon, hogy Timóteus képmutatás nélküli hitet látott bennük, „...gyermekségedtől ismered a szent írásokat, amelyek bölcsé tehetnek téged az üdvösségre...” (3,15) Bölcs az, aki tud különbséget tenni jó és rossz között, és van ereje mindig a jót választani. Timóteus ilyen ember lett.

Pedig az édesapja pogány volt. De istenfélő anyja és nagymama komolyan vették a gyermek lelki nevelését, szavaik mögött ott állt hitelesítő példaként az életük, s ez olyan emberré formálta Timóteust, hogy csendes, félénk alkata ellenére is több nagy gyülekezet erősödésében, kemény lelki harcokban, emberek üdvösségre vezetésében hatalmasan tudta használni őt Isten.

Anyák napján különösen is fontos látnunk, hogy milyen nagy lehetőség ez ma is minden édesanya, szülő és gyermekekkel foglalkozó hívő előtt: Isten ígérete tanítani a gyermekeket, és Isten ígérete szerint élni előttük. A legtöbbet, egész életre, sőt örök életre szóló ajándékot kap, aki ezt otthon magába szívhatja. „Boldog ember az, aki az Urat féli... Utódja hős lesz a földön, a becsületesek nemzedéke áldott lesz.” (Zsolt 112,1-2)

*

Boldogok, akik nem látnak, mégis hisznek

„Boldogok, akik nem látnak és hisznek.” (Jn 20,29)

Jézus, feltámadása után megjelenik a tizenegynek. Nyolc nap múlva újból megjelenik nekik. Akkor az először távollévő Tamás is ott van már, ki a távollétében történetekkel kapcsolatban hitetlenkedett. Jézus nem tesz neki szemrehányást. Megmutatja kezeit. Fölhívja, bocsássa ujjait oldalába. Tamás csak ennyit mond: „Én Uram és én Istenem”. Jézus azt mondja neki: „Mivelhogy láttál engem, Tamás, hittél: boldogok, akik nem látnak és hisznek” (Jn 20,19-29). Nekünk, akik „hitben járunk, nem látásban” (2Kor 5,7), erősen kell állnunk! Olyan legyen a hitünk, mint a megszállott néma ifjú apjáié: „Hiszek Uram! Légy segítségül az én hitetlenségemnek” (Mk 9,24/b). Az Ige is figyelmeztet erre: „Vigyázzatok, álljatok meg a hitben, legyetek férfiak, legyetek erősek!” (IKor 16,13). „Akik nappaliak vagyunk, legyünk éberek, felöltözzvén a hitnek és szeretetnek mellvasába, és sisak gyanánt az üdvösségnek reménységébe” (IThessz 5,8). Le kell győznünk a világot. Az Ige is biztat erre: „Az a győzelem, a mely legyőzte a világot, a mi hitünk” (Un 5,4).

Megváltó Krisztusom, adjon kegyelmed nekem is ilyen boldogságot, hogy akkor is higgyek, amikor nem látok. Higgyek abban, hogy Tied minden hatalom égen és földön és mennyei Atyánk tudta és megengedő akarata nélkül egy hajam szála sem esketik le. Tudom, hogy a

Benned hívőknek le kell győzniük a világot, hogy Jézus nevére „minden térd meghajoljon, mennyieieké, földieké és föld alatt valóké”. Adja kegyelmed, hogy magamtól boruljak előtted térdre, valahányszor szükségem van erre! Ámen.

„E nagy jót neked köszönöm, Mely nekem arra ösztönöm,
Hogy a Jézust, kiért velem Közöltetik a kegyelem, Tartsam
lelkem megtartójának, Szeressem, engedvén szavának.”
(Énekeskönyv 231. é. 3. v.)

*

Amikor már Jézus a mindenem

**Ami nekem nyereség volt, kárnak ítéltm a Krisztusért. Sőt most is
kárnak ítélek mindent Krisztus Jézus, az én Uram ismeretének párat
lan nagyságáért. Filippi 3,7-8**

Pál minden drága kincse veszendőbe ment. Most így szól: „Mindent kárnak ítéltm” - mindent, ami nekem olyan értékes volt. A befejezett múlt idővel - amit itt használ -, azt fejezte ki, hogy ez a megítélése végleges. Nem mindenki ad fel annyi mindent megtérésekor, mint Pál. Ő egyszerűen mindent kárnak és szemétnak ítélt Jézus Krisztus megismeréséhez viszonyítva. Szemei megnyíltak és tudta, hogy mi mindent kapott Krisztusban, akivel összehasonlítva minden más csak értéktelen, sőt káros. Mert a legnemesebb és legdrágább dolgok is kárunkra vannak, ha akadályoznak minket Krisztus megragadásában, vagy okot szolgáltatnak arra, hogy Őt ismét elveszítsük.

Mindazt, ami útját állja annak, hogy Jézust megnyerjük, egyenesen gyűlölünk kell (Lk 14,26). Aki a földi javak megszerzésénél elakad, nem tudja birtokba venni a legfőbb jót. Aki arra törekszik, hogy emberek értékeljék és dicsérjék, azt Isten nem fogja értékelni. \ki testi örömöknek hódol, az nem talál mennyei eredetű örömökre.

Azzal még senki nem lett szegényebb, ha az Úrért mindattól távol ártotta magát, ami vele nem egyeztethető össze, sőt így lesz az ember valóban gazdag. Krisztusban minden magasabb rendű, és igazibb értelmet nyer (Fii 3,9-10). Nincs az a földi származás vagy előjog, ami ehhez fogható lenne. Tagjai leszünk Isten népének, amely fölötte áll minden más nemzetnek. Olyan kegyelmi ajándékokat kapunk, amelyek minden természeti adottságainkat felülmúlják. Olyan örömben részesülünk, amelyhez képest minden földi öröm és jó értéktelen és semmi.

Az új élet célkitűzése toronymagasan áll minden földi célkitűzés felett. Isten Szelleme

olyan buzgóságot ébreszt bennünk, amelynek forrása többé nem a becsvágy, hanem az Isten iránti szeretet. Új képzettségünk és tudásunk túlszárnyal minden földi ismeretet (Jn 1,20), mert a Szent Szellem vezet be minket Isten titkaiba és érteti meg velünk az Ő útjait. Helyes ön- és istenismeretünk lesz. - Előzőleg az ember vak, önmagát imádja, és Istent nem becsüli. Szegélyes öngazságunkat az Istentől ajándékba kapott megigazultság altja fel, amely Istennek tetsző és Őt szolgálja (Rom 5,1).

*

„»Ne ártsatok a földnek, se a tengernek, se a fáknak addig, amíg homlokukon pecséttel meg nem jelöljük a mi Istenünk szolgálait.« És hallottam a pecséttel megjelöltek számát: száznegyvennégyezer pecséttel megjelölt Izrael fiainak minden törzséből: Júda törzséből tizenkétezer pecséttel megjelölt, Rúben törzséből tizenkétezer...»
Jelenések 7,3-8

Meg kell ismerkednünk néha azokkal az igékkel is, melyek nehezebben érthetők. Ahogy januárban is már láttuk, a Jelenések könyve csodálatos szimbólumokra épül. A számszimbólumnál a 3 a tökéletességet jelöli, a 10 a teljességet, a 12 Isten népét. $10 \times 10 \times 10 = 1000$ a teljes tökéletesség számszimbóluma. 12×1000 Isten népének tökéletes teljességét jelenti. Izrael 12 törzse a keresztyén népek egy-egy ágát jelképezik. A kis kihalt törzsek és a megmaradt nagyok egyformán a tizenkétezres számot kapják, mind egyenrangúak. Mintha azt mondanánk: „A magyar reformátusokból az Istenben hívők tökéletes teljessége. A német katolikusokból az Istenben hívők tökéletes teljessége stb.” A $12 \times 12.000 = 144.000$ Krisztusnak „a világ kezdetétől a világ végezetéig, az egész emberiségből, Szentlelke és igéje által örök életre elválasztott serege.” (Heidelbergi Káté 54. kérdése.) A következő szakasz (7,9-17) meg is magyarázza: „íme nagy sokaság volt ott, amelyet megszámolni senki sem tudott, minden nemzetből és törzsből...”, és elmondja jövőendő sorsukat. Olvassuk el ezt részt is! Vajon tagja vagy-e ennek a hatalmas seregnek?

Uram, köszönöm, hogy Szentlelked engem is hív a Krisztussal való közösségre! Nem vagyok magamra hagyva, olyan jó Krisztus végtelen seregének tagja, minden megváltottjának testvére lenni. Add, hogy sok kísértésben mindig magam mellett tudjam szeretetedet és egyházad, szeretteid sokaságát, s képes legyek ahhoz méltóan élni és szolgálni. Ámen.

*

30. Zsoltár: TEMPLOMSZENTELÉSRE, DÁVIDTÓL

A ti testetek a bennetek lakó Szentlélek temploma. (1. Kor. 6,19-20). Megszentelt azt jelenti, hogy Istennek szánt. Az Ő tulajdona, semmi másra nem használható, csak arra, hogy templom legyen. Érdekes módon felszentelő ének a 30. zsoltár. Isten a szent sátorban lakik az Ő népe között. A templomról tudjuk, hogy az a hely, ahol Isten lakik. A felszentelés áldozat bemutatásával történik. A szent hajlékot mindenben úgy kellett

felállítani, ahogyan Isten azt megparancsolta. És végül Isten dicsősége töltötte be a szent hajlékot. (2. Móz.40,16-34).

(rom^emot = elsősorban magasít, átvitt értelemben méltóságát visszaadja.) Honnan kellett az embert kihozni: a megvetettségéből, amelyben ki volt téve ellenségei gúnyolódásának. (ráfá = Meggyógyítani, éppé tenni.) s^eol = az alvilág, a halottak helyé. Innen emelte ki (áláh.) A 2-4.v. közös jelentése, hogy Isten a bűnben elveszett, sárba dobott, megszégyenített embert kihozta a halálból, helyreállította, méltóságát visszaadta. Hogy kapcsolódik mindez az istentisztelet helyéhez, a templomszenteléshez? Úgy, hogy az ember teremtésének az volt a célja, hogy szeresse Istent, szeresse embertársát. Isten képviselőtét hordozta a világban. Élete értelmét Isten imádságában gyakorolja. Igen, de ezt a méltóságot elvesztette, mikor Isten parancsát áthágta, és Isten kiűzte őt az Éden kertjéből! A megromlott, Seolba taszított ember Krisztus által nyerheti vissza régi méltóságát. Krisztusban születik újjá, Isten Lelke által imádkozva újra lélekben az Atyát.

A zsoltáríró is megsejtett valamit ebből az újjáteremtésből! Mikor tehát Isten felemeli, magához emeli, méltóságát helyreállítja az embernek, akkor templommá szenteli azt. Az Ószövetségben a szent sátor, az „aranyház” volt az, amin keresztül az ember kapcsolatba kerülhetett Istennel! Bemutathatta áldozatait, megmosakodhatott és istentiszteletet végzett. Krisztus az, aki kihozta az embert a maga nyomorúságából, Krisztus mutatta be, mint főpap a maga életáldozatát, és tette egyetlenegy áldozatával (Zsid. 10,14) örökre tökéletesekké a megszenteltek. „Járuljunk azért oda igaz (valójában megigazított) szívvel és teljes hittel, mint akiknek a szíve megtisztult a gonosz lelkiismerettől...” (Zsid. 10,22). Isten Krisztusban templommá szenteli az embert.

Helyreállítatásunkat Isten Krisztusban végezte el. Ő tökéletes váltságot szerzett nekünk, és ezzel megszentelte egész valónkat, lehet életünk Isten dicsőségére való. Jézus hozott ki romlott állapotunkból, a halálból és hit által magasztalhatjuk Istent lélekben. Isten Krisztusban csodát tett az emberrel. Az ember alkalmassága minden tekintetben Isten által van. Isten tett minket alkalmassá, hogy ne a betű, hanem a Lélek szolgáivá lettünk. (2. Kor. 3,3 kk).

A hívő ember életének van egy bizonyos hullámváltozása. „Zengjétek az Úrnak, ti hívei. ” (30,5) El ne hallgasson a dicséret! Mindig, mindenben és mindenkor. Jóban és rosszban. Isten gyermekének egyféle kötelessége, elkötelezése van: Magasztalni az Urat. Akkor is, ha jól mennek a dolgai és akkor is, ha bajok veszik körül. Ne feledkezz meg Istenedet dicsérni, mikor jól mennek körülményeid. Hiszen minden jó tőle származik! De akkor is Istent magasztald, mikor nehéz idők jönnek az életedben, hisz tudnod kell, hogy ez is Istentől jön. A sötét felhők eltakarják a napot. De ez is Istentől van. De a leghosszabb

éjszaka után is eljön a reggeli világosság. Pál és Silás Istent dicsérő éneke akkor hangzik el, mikor éjszaka van, mikor méltatlanul szenvednek (Ap.Csel. 16,25), mikor kezük, lábuk kalodában van, és marhatná a szívüket a kérdés: miért is léptek Európa földjére!

Az Istent dicsérő ének felnyitja a tömlöc zárkáit. És mire eljön a reggel, ők már szabadok! Folytathatják nappal is azt, amit éjszaka elkezdtek. Mindenképpen és minden körülmények között Isten kezében vagyunk. A kegyességben Isten lelkének hatalma alatt vagyunk, nem hallgathat el tehát soha az Istent magasztaló ének. Zakariás templomépítő munkatársait arra figyelmezteti, hogy nem erővel, nem hatalommal, hanem az Úr Lelke által végezzék a jeruzsálemi templom építését. Nem az ember szerint kedvező idő, hanem Isten Lelkének biztatásai szerint épül Isten temploma. Aki az ember szerinti kedvező időre vár, az megcsalja önmagát. Mikor Isten nevében fogott hozzá a templomépítéshez a fogságból hazahozott nép, akkor Isten szabadítását élte át.

Magasztalja tehát Istent, most, amikor nehéz idők vannak életében. Ne várjanak a kedvező időre, az erőre, a hatalomra, hanem csak egyetlen dologra: Isten Lelkére, mert Isten Lelke építheti meg őket, az építőket és magának a templomnak az építését. A templom építésében nem aszerint kell eljárni, hogy az un. kedvező időkre várunk! Jób életét és kegyességét nem az méri, hogy szaporodik a vagyona, fiai és leányai vidáman élnek. Mikor gazdagsága hirtelen eltűnik, gyermekei áldozatok lesznek, kimondja: „ ha a jót elfogadtuk Istentől, a rosszat is el kell fogadnunk.” (Jób 2,10) Vagy „Az Úr adta, az Úr vette el. Áldott legyen az Úr neve.” (Jób 1,21) Dehát, mikor még nagyobb próbára teszi Isten és jönnek a barátok is, akik arra akarják rávenni: vallja meg a bűneit, hiszen csak a bűnei magyarázhatják meg az őt ért csapásokat. Jób vitába száll velük.

Aki Isten nevelő iskolájába iratkozik be, annak meg kell tanulnia, hogy Isten szeretete éppen a bajban őriz meg minket. Az, aki csak a jót fogadja el Istentől, az nem viseli jól magát Isten iskolájában. Aki csak a jót fogadja Isten kezéből, az elbízta magát az áldások között. A „ nem tántorodom meg soha!” (30,7) arra int, hogy az ember elbízta magát. A kedvező időkből annak az érzésével telik be: nem rendülök meg soha. De ha Isten elrejtí orcáját előlem, már a következő pillanatban összeroskadok.

Isten változatlanul szeret minket „Jézus Krisztus tegnap, ma és mindörökké ugyanaz!” (Zsid. 13,8). Isten még ha büntet, akkor se büntet úgy, hogy helyre ne akarna állítani minket. Jób barátaiért magának Jóbnak kell közbenjárnia. Nem tudnak különbséget tenni a jobb és a bal kezük között. Ők csak a jót veszik el Isten kezéből. Barátjuk gonosz sorsától megriadva, azt kutatják: mi rosszat tett a barátunk. A szenvedést csak az ördöggel való cimborálásnak tulajdonítják. A kegyes embernek tudnia kell mindent Istene kezéből elvenni! Isten olykor a nyomorúságok útjára enged. Ez is az Ő nevelő eszköze. Az az ember, aki mindig a könnyű és kényelmes életet kapja, nem tudja azt igazán megbecsülni. Rá kell döbbernünk, hogy Isten próbára teszi az övéit. „A szenvedés

kalapácsa új dallamot csal ki a bánat üllőjéből." (Spurgeon).

Bátorságra tanít minket Isten. Arra a bátorságra, hogy szüntelen zengjen Istent magasztaló énekünk. És arra a bátorságra, hogy Istenre, Krisztusra nézzen a szemünk, tanuljunk meg Istenünk szeretetére figyelni a próbára tevő időben. Isten mindig, szüntelen szeret és hű. A szeretet ösvénye tövissel és bogáncssal van szegélyezve, de a tövises út mégis mennyország nekünk, mert Jézus tart velünk és megengedi, hogy karjára támaszkodjunk." (Spurgeon).

A szenvedés mind pillanatnyi. „A mi pillanatnyi, könnyű szenvedésünk minden mértéket meghaladó nagy, örök dicsőséget szerez nekünk." (2. Kor. 4,17). Ez Isten rendjéhez tartozik: „Egy pillanatra elrejtettem előtted arcomat, de örök hűséggel irgalmazok neked. " (És. 54,8). Isten sohasem vesz el úgy, hogy ne adna. Jó mértékkel, meghatározottal! (Lk. 6,8). Isten jósága és irgalma messze felülmúlják büntetését, így áll ez egymás mellett: megbüntettem az atyák vétkét a fiákban harmad- és negyedíziglen. Ugyanakkor irgalmasságot cselekszik ezeríziglen azokkal, akik őt szeretik. (2. Móz. 20,5-6).

Isten gyermekei Jézus által örök fényt és világosságot láthatnak. Jézus sebei és szenvedései által válhat az életünk Isten dicsőségét zengő hálaadássá szüntelen!

Május 3

Figyelj a jelre!

„Majd, ha lépések neszt hallod a szederfák teteje felől, akkor törj rájuk, mert akkor előtted megy az Úr, hogy megverje a filiszteusok táborát" (2Sám 5,24).

Mikor az Úr megindul és nekünk is jelt ad az indulásra, meg kell mozdulnunk. Az Isten Szelleme fúj, ahova akar, és mi halljuk a hangját. Ilyenkor legyünk nagyon éberek. Meg kell ragadnunk a rendkívüli alkalmat, és a lehető legtöbbet kell tennünk általa. A mi dolgunk, hogy szüntelen küzdjünk a filiszteusokkal, de mikor maga az Úr megy előttünk, akkor kiváltképpen erőteljesen kell küzdenünk.

A szél megmozgatta a fák tetejét, és ez volt a jel Dávid meg harcosai számára a támadáshoz, és amint megindultak, maga az Úr verte meg a filiszteusokat. Bárcsak adna az Úr a mai napon jelet a számunkra, hogy mikor beszéljünk Őróla sok ismerősünkkel! Legyünk éberek, hogy megragadhassuk a kedvező alkalmat. Ki tudja, hátha éppen ez a nap jelenti új ébredés kezdetét. Éberrel figyeljük, hogy meghalljuk a szél zúgását, és

jeladás esetén legyünk készen az azonnali indulásra. Az ígéret: „előtted megy az Úr” - legyen elegendő ahhoz, hogy felbátorodjunk. Ha az Úr megy előttünk, nem maradhatunk veszteg.

*

Egészen Jézusig

Engedjétek hozzám jönni a kisgyermekeket, és ne tiltsátok el tőlem őket... (Mk 10,14)

Timóteus édesanyja nem félt attól, hogy gyermeke egészen Jézus Krisztus szolgálatára szánta magát. Tudta, hogy Jézus közelében van a legjobb helyen. Nem magának akarta nevelni és megtartani, hanem örült, hogy Istent, és így sok ember javát szolgálja.

Vannak szülők, akik megijednek, ha gyermekük komolyan veszi a Szentírást, és Istennek engedelmes életet kezd élni. Féltik őt a „túlzásoktól”, ha mindennap olvas Bibliát, minden vasárnap elmegy istentiszteletre, amit ott hall, azt meg is akarja valósítani a hétköznapokban, sőt másokat is hívogat erre az útra. Valaki ezt mondta: én csak azt akartam, hogy tanítsák egy kis erkölcsre, hogy könnyebben bírjak vele itthon. A gyermek azonban megismerte Jézus Krisztust, és elkezdett az ő tanítása szerint élni. Ezt túlzásnak tekintették, és el akarták őt szakítani Jézustól.

Amikor a Mester itt járt a földön, akkor is voltak már ilyen emberek. Szokás volt, hogy édesanyák odavitték gyermekeiket egy rabbihoz, hogy áldja meg őket. A tanítványok akadályozták ezt. Akkor mondta Jézus: engedjétek hozzám jönni a gyermekeket, és ne tiltsátok el tőlem őket!

Ne féltsük Jézustól a gyermekeinket és magunkat se! Egyedül ő tud minden gyermeket (a nehéz természetűeket is) formálni. Egyedül ő az, akitől csak jót kapnak. Egyedül ő tudja minden helyzetben megőrizni őket, a szülő keze sok helyre nem ér el, s ha jelen van is, gyakran tehetetlen. Egyedül Jézus tud nekik tartalmas és örök életet, üdvösséget adni. Mert ennek az árát egyedül ő fizette meg. Tőle eltiltani egy gyermeket: lélekgyilkosság.

Menjünk hát el mi is egészen Jézusig (ne csak a templomig vagy a Bibliáig)! És engedjük gyermekeinket is övele találkozni, őt követni, neki élni!

*

Krisztus mellett minden elhalványul

**Őerte kárba veszni hagytam és szemétnek ítélek mindent, hogy Krisztust
megnyerjem. Filippi3,**

Csodálatos dolog Jézus Krisztusért mindent félretenni, sőt kárnál ítélni. De hogyan jut el az ember idáig? Nyilván igen szilárd elhatározás kell hozzá. De ami még fontosabb, valaminek felülről kell történnie. Mielőtt Pál az Úrnak mindent átadott, már előzőleg mindent elvétellett tőle. Értékei és kiváltságai egy csapásra eltűntek. Senki sem adja oda könnyen a maga dicsőségét, kivéve, ha az Úr Jézus nem veszi el tőle. Zákeus sem adta volna oda magától a pénzét.

Lehetetlen megválnunk dolgoktól, amikhez a szívünk odanőtt, ki véve, ha a megköötözöttségből felülről történik valamiféle feloldás. Különben még a bajainktól és a nyomorúságainktól sem tudunk megválni. Az iszákos ember sem szabadul meg, noha időnként átérzi nyomorúságát. Az embert rettenetesen megköötözik sötét szenvedélyei. Milyen nehezen válunk meg dolgoktól, melyeknek önmagukban véve bizonyos értékük is lehet, de az Úrral való összehasonlításban értéktelen szemétnek bizonyulnak. Igen nagy értékhez kell jutnunk hogy minden más hozzá képest elhalványuljon. Ezt kapjuk meg Jézusban. Akkor minden más úgy hullik le rólunk, mint elszáradt levelek az új hajtásról. Szégyenkezéssel ismerjük fel, hogy nagy önáltatásban éltünk. Nagynak tartottuk magunkat, pedig Isten előtt nem vagyunk azok, és értékesnek véltünk dolgokat, amelyek az örökkévalóság szempontjából értéktelenek. - Pál apostol is csak akkor ítélt szemétnek sok mindent, amikor azok már amúgy is veszendőbe mentek. Miután Pál az Úr Jézus előtt porba hullott, porrá és szemétté lett minden, amit addig a magáénak tartott.

Ha az Úr Jézus megragadott, vedd azt komolyan és tedd teljessé a döntést. Mivel pedig ragaszkodunk szegényes dicsőségünkhöz, ezért nincs szemünk Isten dicsőségének a Krisztusban való megpillantására, ilyenkor Isten kénytelen súlyos életpróbákkal segítségünkre sietni. Ott, ahol mi nem akarunk engedni, Ő szakítani fog. A magabiztos embernél az erényeire való büszkeségét töri szét é; olyan bukást enged meg, ami súlyos módon meggyőzi önigazságának semmis voltáról. - Nagyot kell zuhannunk ahhoz, hogy elfogadjuk nyomorult bűnös voltunkat, amelyben nem tudunk többé semmi jót találni. Az ilyen embernek Jézus odaajándékozta magát.

*

**Az Úr Lelke szabadságot ad
„Ahol az Úrnak'Lelke, ott a szabadság. " (2Kor 3,17/b)**

Hány nagyravágyó lelket hódított meg már az a sátáni gondolat, hogy azok az emberiség nagyjai, akik milliokat hajtanak hatalmuk alá. Emellett a testi rabság mellett milyen tömegek lesznek lelkileg is rabokká! Melyikünk mondhatja el magáról, hogy egyik bűnnek, vagy szenvedélynek sem rabja? Nemcsak a testi, de a lelki rabságból is szabadulni vágyik a lelkünk. Az Ige megmutatja a szabadulás egyetlen útját: „ahol az Úrnak Lelke, ott a szabadság”. Akár testi, akár lelki bajok szakadnak ránk, vágyódunk reménység, békesség után! Igénk rámutat a legbiztosabb gyógyító erőre. A nagy apostol azt kéri a Rómaiakhoz írt levelében: „A reménységnek Istene pedig töltsön be titeket minden örömmel és békességgel a hívésben...” (Rom 15,13/a). Vajha mindannyiunkat betöltene!

Jövel, Szentlélek Úristen, ajándékozz meg szabadsággal, reménységgel, békességgel minden Téged szerető, Téged kereső gyermeked testét, lelkét. Taníts meg mindannyiunkat arra, hogy igazi szabadság csak ott van, ahol mindenki szabadnak érzi magát testében, lelkében. Taníts meg minket arra, hogy csak ott bővölködnék gyermekeid igazi reménységben, ahol Te is ott vagy; igazi békesség csak ott van, ahol a komolyan hívők sereglenek körülötted, és Te vezeted őket, Te részesíted őket a Lélek keresztségében. Jövel, ajándékozz meg minket ezzel! Krisztusért kérünk. Ámen.

„Istennel járni, lakozni, Szent étellel illatozni, Igaz hitben nem habozni: Jézus Krisztus taníts, Taníts imádkozni!” (Énekeskönyv 474. é.)

*

„Mózes pedig apósának, Jetrónak, ... juhait legeltette... Az Úr pedig azt mondta: ... Most azért menj! Elküldelek a fáraóhoz, vezesd ki népem, Izrael fiait Egyiptomból!”
2Mózes 3,1.10

Az első versben egy kudarcot vallott ember képe tárul elénk. Hiába volt minden az életében. Hiába mentette meg a király leánya a Nílus vizéből. Hiába nőtt fel királyi herceggént. Hiába tanulta meg az egyiptomi beavatottak, kora legnagyobb tudósainak minden tudományát. Hiába szerette a népet, hiába akart rajta segíteni. Hosszú évek óta egy vidéki pap kétgyermekes veje, az ő juhait legelteti a pusztában. Ide jutott Mózes, Egyiptom királyi hercege. De pontosan az adott időben, lángoló tűz képében, megkapja igazi elhívását. A képtelen, teljesíthetetlen, hihetetlen parancsot: szabadítson ki egy rabszolga népet egy nagyhatalom kezéből. És egyszerre minden elnyeri értelmét. Kellott a királyi hercegség, hogy jól ismerje Egyiptom legfelső, döntéshozó köreit. Kellott a tudomány, hogy képes legyen vezetni, nevelni, tanítani primitív népet. Kellott az, hogy leszállt megvetett népe körébe, hogy jól megismerje, hogy szót tudjon érteni velük. Még bűnére, gyilkosságára is szükség volt, hogy a nép felnézzen rá, megbízzon benne, mint szabadítójában. Így van szükség mindarra, amit Isten velünk tesz, hogy teljesíteni tudjuk küldetésünket, azt a feladatot, amire Ő rendelt el már fogantatásunk előtt. Ha ezt

vállaljuk, értelmet nyer életünk minden eseménye, minden ajándéka és minden nyomorúsága.

Atyám, egyedül Te tudod, mi a rám bízott feladat, mi az, ami értelmet adhat életemnek. Kérlek, alkalmas időben hadd ismerjem fel, adj erőt és bölcsességet, hogy képes legyek vállalni, és tőlem telhetőleg teljesíteni. Ne engedd, hogy önzésem vagy kishitúségem megakadályozza életem Tőled kapott céljának és értelmének kibontakozását! Biztos, hogy nem lesz könnyű a feladat, biztos, hogy ezernyi kísértés adódik, de azt is tudom, hogy más úton boldog nem lehetek. Segíts, hogy elvégezhessem! Ámen.

*

A MEG NEM KÖNNYÍTETT KÍVÁNSÁG

„Legeltesd az én juhaimat!” Ján. 21, 17.

Ez a megvalósulófélben lévő szeretet. Isten szeretete nem valami csinált dolog, hanem Isten természete. Mikor Szent Lelkét vesszük, ő egyesít minket Istennel úgy, hogy szeretete kifejezésre jut bennünk. Ha a lélek egyesült Istennel a bennünk lakozó Szent Lélek által, még nem értük el a végcél. A végcél az, hogy mi is annyira egyek legyünk az Atyával, mint Jézus volt. Milyen egységben volt Jézus az Atyával? Olyan egység volt ez, hogy az Atya elküldte Őt a földre, hogy feláldoztassék értünk. És ő azt mondja: „Amiként engem küldött vala az Atya, én is akképen küldelek titeket.” (Ján. 20, 21.)

Péter most jön rá az Úr fájdalmat okozó kérdésének fénye mellett, hogy mennyire szereti őt. Ezután következik az 'add tovább'. Ne azt bizonyítgassd, mennyire szeretsz engem, ne tégy vallást a kapott csodálatos kijelentésekről, hanem „legeltesd az én juhaimat!” És Jézusnak néhány rendkívül érdekes juha van: az egyik besározott, piszkos, a másik félénk és döfködő, a harmadik folyton elkóborol! Isten szeretetét nem lehet kifárasztani s a bennem levő szeretet sem fárasztható ki, ha az egyetlen forrásból fakad. Isten szeretete nem veszi figyelembe az egyéniségünk alkotta megkülönböztetéseket. Ha szeretem az én Uramat, nem az a dolgom, hogy a vérmérsékletem által engedjem magam vezetni, hanem az a kötelességem, hogy legeltessem az ő juhait. Ez alól a megbízás alól nincs könnyítés és mentesítés. Vigyázz, nehogy meghamisítsd Isten szeretetét azáltal, hogy a természetes emberi együttérzés alapján dolgozol, mert ez Isten szeretetének káromlásával végződik.

Május 4

Győzelem a kudarcok közt

**„Ne örülj bajomnak, ellenségem, mert ha elesem is, fölkelek, ha sötétségben lakom is, az Úr az én világosságom”
(Mik 7,8).**

Az elnyomott, legyőzött ember érzéseit fejezi ki ez az Ige. Ellenségünk egy időre kiolthatja világosságunkat, de az Úrban akkor is biztos reménységünk van. Ha Benne bízunk és megmaradunk az egyenes úton, rövidesen vége lesz a levertség és sötétség korszakának. Az ellenség támadása nem tart sokáig. Az Úr csakhamar jajgatásra változtatja kárörömét, a mi sóhajtozásunkat pedig örvendező énekké.

Ha a lelkek nagy ellensége egy időre mégis fölénk kerekedne, ahogyan már diadalmaskodott nálunk különbeken is, bátorodjék fel a szívünk, mert nemsokára eljön számunkra is a győzelem. Fel fogunk kelni elestünkből, mert olyan Istenünk van, aki nem esett el soha, és Ő emel fel minket. Nem maradunk a sötétben, noha most az vesz körül bennünket, hiszen Urunk a világosság forrása, és csakhamar örvendező, fényes napot virraszt ránk. Ne essünk kétségbe, még csak ne is kételkedjünk! Egyet fordul a kerék, és aki a legmélyebben volt, az a tetőn lesz. Jaj azoknak, akik most nevetnek, mert gyászolnak és sírnak majd, amikor az örök megvetés éri majd őket mostani dicsekvésükért! De áldottak, akik itt szomorkodnak és sírnak, mert nekik viszont isteni vigasztalásban lesz részük.

*

„Amit tehát szeretnétek, hogy az emberek veletek cselekedjenek, ti is ugyanazt cselekedjétek velük, mert ez a törvény, és ezt tanítják a próféták.” Máté 7,12

Ez a nevezetes „aranszabály”. Fontos szó benne a „tehát”. Azt jelenti: itt a tanulsága mindannak, amit eddig hallottatok. Ha igaz az, amit Jézus tanított, ha magunkévá tesszük annak igazságait, ha elfogadjuk szeretetét, ígéreteit, ajándékait, ha kérjük gondviselését, az örök életet, és mindazt, ami ezekből következik, akkor „tehát” fogadjuk el, tartsuk meg egész életünkben ezt a rövid, de nagyon nyomatékos parancsot. Végtelenül egyszerű. Más törvény vonatkozásában hajlamosak vagyunk arra, hogy egy adott, kellemetlen esetben megkérdőjelezzük: vajon ránk vonatkozik itt Isten parancsa, vagy sem? Ezt a parancsot nem lehet félreérteni, nem lehet megkérdőjelezni, nem lehet kibújni alóla. Tetszene nekem, örülnék-e annak, ha velem azt tennék, amit én éppen most, ebben az esetben tenni szándékozom? És már meg is van a tanács vagy éppen a megcáfolhatatlan ítélet szándékom felett. Aki ennek ellenére nem a saját meghozott ítélete szerint cselekszik, és azt gondolja, hogy Istennel majd ráér később elszámolni, kibúvókat keres, hogy más se tenne másként énvelem, az a lelkiismeretét igyekszik becsapni. Nem lehet. Isten parancsát nem teljesítette!

Jó Istenem, milyen sokszor feledkezem én el erről a nagyon világos parancsolatról! Pedig az egész világ, egész életünk más lenne, ha ez lenne intézkedéseink vezérfonala, a világpolitikától a családi életünkig. Mindnyájan tudjuk, én is jól tudom, hogy így kellene élni. Rossz is a lelkiismeretem emiatt. Add meg nekem azt az örömet, ami mindig eltölt, ha sikerül parancsolatod szerint viselkedni! Adj, Uram, több hitet nekem is, másoknak is, hogy annak vezetése alatt magától jöjjön az indulat, úgy cselekedni, ahogy magamnak kívánom! Ámen.

*

Nevelve nevelődünk

**Legyetek a követőim, mint én is követője vagyok a Krisztusnak.
(IKor 11,1)**

A Szentírás a gyermekek lelki nevelését elsősorban az apák feladatává teszi. Fontos igazság: a család papja a család apja. Nagy lehetőség és nagy felelősség is kicsi kortól tanítani a gyermekeket Isten igazságaira, felvértezni őket a rájuk váró küzdelmekre, és felkészíteni a győzelmekre.

A komolyan végzett lelki nevelés azonban ránk is visszahat, mi is nevelődünk közben. Mert az ige, amit másnak mondunk, számunkra is igévé lesz, Isten hozzánk is szól általa. S a szavainkat kíséernie kell a tetteinknek is, egész magatartásunkat kötelezi, amit a gyerekeknek mondunk. A tanítás csődje, ha mást lát a gyerek, mint amit hallott. Miközben tehát a gyermekek lelki nevelése folyik, maga Jézus Krisztus neveli az egész családot - és ennek nagyon sok áldása van. Természetesen ez érvényes az úgynevezett csonka családokra, meg azokra is, ahol csak az egyik szülő hívő.

Nyilvánvaló, hogy nem mi üdvözítjük a ránk bízottakat. De mutathatjuk nekik az üdvözítő Jézushoz vezető utat. Úgy is, mint egy útjelző tábla, de ennél sokkal hitelesebb, ha úgy, ahogyan Pál apostol írta: legyetek követőim, mint ahogy én is a Krisztusé. Ez nem nagyképű kijelentés, hanem a Krisztus-követés komolyan vétele.

Akinek pedig nincsenek vér szerinti gyermekei, követheti szintén az apostol példáját, aki ezt írta: „gyermekeim, akiket újra meg újra fájdalek között szülök meg" (Gál 4,19). Mert ő mindenkit Jézushoz akart vezetni, és úgy tekintett mindenkire, mint akiért Isten felelőssé tette, így mutatta az utat, így imádkozott hűségesen, néha nagy távolságból is értük, tudván, hogy közben Jézus Krisztus munkálkodik bennük. Akkor is, ha ő erről nem hall, vagy majd csak az örökkévalóságban tudja meg az eredményét.

*

A HELYETTES KÖZBENJÁRÁS

„Mivelhogy azért atyámfiai bizodalunk van a szentélybe való bemenetelre a Jézus vére által.” Zsid. 10, 19.

Vigyázz, azt ne képzeld, hogy a közbenjárás azt jelenti, hogy személyes együttérzéseinket Isten elé visszük és kérjük, hogy tegye meg azt, amit kérünk. Istenhez való közeledésünket egészen annak köszönhetjük, hogy Urunk azonosította magát helyettünk a bűnnel. „Bizodalunk van a szentélybe való bemenetelre a Jézus vére által.”

A lelki önfejűség a közbenjárás legnagyobb akadálya, mivel olyan magunkban vagy másokban lévő dolgok iránt való együttérzésen alapul, amelyekről nem gondoljuk, hogy szintén szükségük volna a kiengesztelődésre. Abban a hiedelemben vagyunk, hogy vannak bennünk bizonyos helyes és erényes dolgok, amelyeknek nincs szükségük arra, hogy Krisztus váltsága alapján nyugodjanak és épen az ilyen gondolatok által előidézett megrögzöttség világában nem tudunk közbenjárni. Nem azonosítjuk magunkat Istennek mások iránt való érdeklődésével, önfejűsködünk Istennel szemben; mindig készen vagyunk a saját elképzelésünkkel és közbenjárásunk csupán a saját természetes együttérzésünk dicsőítésévé válik. Meg kell értenünk, hogy Jézusnak a bűnnel való teljes azonosulása minden együttérzésünk gyökeres megváltozását jelenti. A helyettes közbenjárás azt jelenti, hogy mások iránt érzett, természetes részvétünket szabadon helyettesítjük Istennek azok iránt való érdeklődésével.

önfejű vagyok-e, vagy tudok Jézus szerint imádkozni másokért? Elégedetlen vagyok-e, vagy olyan, akinek tökéletes az Istenhez való viszonyom? Durcás vagyok-e, vagy lelki? Arra szántam-e magam, hogy a magam útján járok, avagy arra, hogy azonosítom magam övele?

*

A Szentlélek reménységünk, vigasztalónk

„Bövíkődjetek a reménységben a Szent Lélek ereje által ” (Rom 15,13b)

A nagy apostol mélységesen átérzi, milyen drága kincs mindannyiunk számára a reménység vigasztalása. Nagyon gazdag az, akit Isten Szentlelke bövíkődővé tesz

ebben a manapság annyira áhított kincsben. Ezt a kincset, amelyet a Szentlélek világának megismerése előtt Nevével kapcsolatban emlegettek, kezdettől fogva osztogatta. Bizonyosága ennek az, amit az Ótestamentum evangéliumi lelkületű prófétája két helyen is említ: „Én, én vagyok megvigasztalótok! Ki vagy te, hogy félsz halandó embertől?” és „Mint férfit, a kit anyja vigasztal, akként vigasztallak titeket én” (Ézs 51,12 ; 66,13). Az elsőben azzal vigasztalja hallgatóit, hogy mit félnek a halandó embertől, aki nemsokára olyan lesz, mint a fű? A másodikban az édesanyáknak fiaik iránt tanúsított vigasztaló szeretetéhez hasonlítja a magát. Az édesanyai vigasztaló erő a legkeményebb férfi szívét is megindítja. Bárcsak mennyei Atyánk vigasztaló kegyelme is ilyen hatással lenne ránk!...

Szentlélek Úristen, többször érezhettem drága jó Édesanyám vigasz-tálásának erejét. Légy irgalmas, Uram, hogy a Tied se fogyatkozzék meg vélem kapcsolatban soha: mindig megérezzem, valahányszor nehéz próbák szakadnak lelkemre és vigasztalás után vágyódik a lelkem. Az Úr Jézus Krisztusért kérek, áraszd ezt reám! Ámen.

„Ó, mi édes Vigasztalónk, Légy kegyes megoltalmazónk,
Hogy maradjunk utaidban, Ne csüggedjünk
háborúnkban. Erőddel elménket készítsd, Gyenge
hitünket erősítsd, Hogy halál és élet által Hozzád
siessünk hamarsággal! Alleluja, Alleluja.” (Énekeskönyv
370. é. 3. v.)

*

Jézus Krisztusban új teremtés

(Jézus) így szólt: „Te Simon vagy, Jóna fia: téged Ke fásnak fognak hívni” - (ami azt jelenti: Kőszikla). János 1,42

Több apostolnak Jézus új nevet adott annak kifejezésére, hogy ők tőle valami újat kaptak. Bertalant Nátánáelnek nevezte, azaz Isten ajándékának. Lévit pedig Máténak, Jahve ajándékának. Simon ezt a nevet kapta: Kéfas vagy Péter. De tévedés lenne azt gondolnunk, hogy Jézus azért adta neki ezt a nevet, mert sziklaszilárd lény volt. Éppen ellenkezőleg! Természettől fogva Péter nem volt szilárd, hanem nagyon is ingatag és befolyásolható. Hamar fellelkesült, könnyen kimondta az igent, de amikor helyt kellett volna állnia, csődöt mondott. Készen volt a halálra is, de röviddel később megtagadta az Urat. - Jézus azért nevezte el őt kőszikla-embernek, mert azzá akarta tenni. S ez sikerült is. A kegyelem révén sziklaszilárd lett Péter szíve, miután az Úr megbocsátotta neki súlyos bukását és ismét felemelte. Készséggel ment a börtönbe is, ahol János apostollal együtt megbotozták, ők mégis örömmel távoztak el a tanács elől (Csel 5,40-41). Ugyanilyen határozottan ment később a saját keresztje felé is, amitől pedig egész természete rettegett (Jn 21,18).

Jézus mindenkit azzá tehet, amivé Isten szerint lennie kell; a könnyűvérű embert szilárdná, az izgága embert nyugodttá. Az oroszlánt báránnyá változtatja, a félénk embert bátor hitvallóvá. Hányszor teszi a természettől fogva zárkózott embereket nyílttá és közlékennyé, a túl közlékenyeket, felületeseket és fecsegőket pedig elmélyülné. -Minden Istentől adatott természet önmagában véve jó, az élénk, de a meggondolt is, a csendes, befelé fordult és a buzgó is. De minden ilyen természetben lehet valami káros visszásság is. Az Úr Jézus kihántja a magot az érdes burkából, így a minket akadályozó visszásságokból is előhossa a jót. A természeti ember igyekszik alkalmazkodni csak azért, hogy tessenek másoknak, vagy fél az emberektől és nem mer azzá lenni, amivé őt Isten rendelte. A Szent Szellem azonban kibontakoztatja bennünk az Istentől kapott tulajdonságokat.

Add oda magad Jézus mesteri kezébe, hogy átformáljon, mint a fazekas az agyagot. De tedd ezt mielőbb, mielőtt a bűn a telkedbe mélyen belemarná magát és a gonosz vágyak helyrehozhatatlan károkat okoznának. - A bűn rontása által eltorzult embert Jézus Krisztus kegyelme istenképűvé, csodálatos új emberré formálja.

*

Május 5

Miért maradnál fogoly?

„Akkor jóra fordítja sorsodat Istened, az Úr" (5Móz 30,3).

Isten népe fogságra adhatja önmagát a bűn által. A keserű gyökérnek igen keserves gyümölcse ez. Micsoda szomorú fogság az, amikor Isten gyermeke eladja magát a bűnnek: megköti a Sátán, megfosztja szabadságától, imája erejétől és az Úrban való örömetől. Vigyázzunk, hogy ne kerüljünk ilyen fogságba.

Ha azonban mégis így jártunk, akkor viszont ne essünk semmi esetre sem kétségbe. Nem maradhatunk örökké ebben a szolgaságban! Az Úr Jézus túl drága árat fizetett szabadulásunkért, semhogy az ellenség kezében hagyhatna minket. Ez a szabadulás útja: „Ha megtérsz az Úrhoz, a te Istenedhez". Ahol először szabadulást találtunk, ott újra megtaláljuk azt. Ha Krisztus keresztjének lábánál bűneinket megvalljuk, bocsánatot és szabadulást nyerünk. Szeretné az Úr továbbá, ha mindenben engedelmességnél, amit parancsol nekünk. Ha teljes szívünkből ezt tesszük, akkor hamarosan vége lesz a fogságnak.

Gyakran elmúlik szellemi fásultságunk és lelkünk szomorúsága, mihelyt elhagyjuk bálványainkat, és engedelmesen hódolunk az élő Isten előtt. Nem kell mindvégig fogságban maradnunk! Visszatérhetünk Sión polgárai közé, mégpedig azonnal.

Urunk, szabadíts meg fogságunkból!

*

Küldetés

Indulj, menj Ninivébe, a nagy városba, és prédikálj ott, mert feljutott hozzám gonoszságának híre! (Jón 1,2)

A bibliai Jónás története sok fontos tanulsággal szolgál, vegyük ezeket sorra most néhány napig!

Az ókori Asszíria gonoszsága, kegyetlen, harácsoló telhetetlensége közismert volt. Isten is látta ezt, és ő minden bűnt megítél, de előbb figyelmezteti a bűnöst. A megtérésre hívó ige mindig Isten kegyelmének a jele. Jónást választotta ki arra, hogy a fővárosban, Ninivében hirdesse ezt az igét.

Jónás azonban nem ért egyet Istennel, mert nem tudja megbocsátani Ninivének, amit az ő népe ellen is elkövetett, és nem akar elmenni oda.

Ma ezen gondolkozzunk el: olyan Istenünk van, aki a gonosz miatt is bánkódik. Nem nézi közönyösen az emberek gonoszságát, ő igazságos és bűnt gyűlölő Úr. De ad lehetőséget a megtérésre, nem akarja a bűnös halálát, s ha az megtér, nem hajtja végre az ítéletet.

Mindennek a közlésére viszont követekre van szüksége. Jónást akarja küldeni, hogy képviselje őt Ninivében, legyen a szószólója. A Biblia azt tanítja, hogy Isten minden embernek készített valami szép küldetést. Nem kötelező azt teljesíteni, de az az életünk értelme, hogy Istentől kapott feladatunkat elvégezzük. Ebben az engedmességben valósul meg mindenki. Az Istentől elszakadt ember azonban alkalmatlan erre, így előbb Isten Jónást hozza rendbe, hogy utána használhassa őt mások megmentésére.

Aki nem önmagát akarja megvalósítani, hanem végzi Istentől kapott küldetését, az isteni áldásokat tud közvetíteni másoknak. Az ember életének értelme ez a közvetítő szolgálat. Aki Istennel kapcsolatba kerül, annak nem marad üres az élete, hanem tőle kap olyan értékeket, amelyekkel gazdagítani tud másokat. Ennek sokféle változata van. Történik-e ez az én életemben?

*

Jézus megújító munkája alapos

**Tanácsolom neked, végy tőlem tűzben izzított aranyat, hogy meggazdagodj...
Jelenések 3, 11.**

Az Úr tűzben megpróbált aranyat kínálni, amelynek szintiszta és valódi volta pontos ellentéte minden látszólagos értéknek és selejtes munkának. Isten Igéje szerint az ember a maga megtéretlen állapotában tartalmatlan és üres. Így is mondja a Biblia: „hiábavaló”. Minden a láthatók, a mulandók vagy a saját személyünk körül forog. Minden, amit ez a világ produkál, beleértve a legnemesebbet is, salakos szennyezett. Vannak például emberek, akik újjászületés nélkül is hűségesek, becsületesek, kötelességtudók, de mindezek a jó tulajdonságok az önszeretet salakját hordják magukban. Mindjárt észre lehet ezt venni az illetők érzékenységén vagy megkeseredésén, mihelyt szorgalmukat vagy nemes törekvésüket félreismerik, vagy éppen hálátlansággal viszonyozzák. Tehát még erényeink is salakosak.

Mit értsünk most már az aranyon? Azt az Istenből való életet, amelyet a megigazult bűnös ajándékba kap. Krisztus gondolkodás módja, a mennyei bölcsesség, az új értelem az, amikben Isten gyermekei részesülnek. Jézus Krisztustól kapjuk az önzéstől mentes tiszta szeretetet - egyszóval az isteni teljességet és a Szent Szellemé való betöltötést -, miután általa bűneinkből megtisztultunk.

Az Úr itt vételről beszél. „Végy tőlem aranyat.” Különös kifejezés ez. Hát nem ingyen ad az Úr mindent? Dehogynem! Olyan pénznélküli vételre vonatkozik ez, amelyenről Ézsaiás próféta beszél (Ézs 55,1). A 'venni' igének itt kettős értelme van: 1) Az, hogy valamire igényt tartunk és kérjük a magunk számára. Kérjed tehát tőle buzgón és sürgetőleg imádságban ezt az aranyat és fogd szaván az Urat. Ha egyszer azt a tanácsot adja neked, hogy „végy”, akkor nem tagadhatja meg tőled az ajándékát. Csak könyörögj érte állhatatosan! 2) Venni azt is jelenti, hogy valamit valamiért felkínálni, mint árai adni. Ha te például Jézustól szeretnéd megkapni azt a világosságot, hogy minden körülmények között felismerd az igazságot, oda kell adnod minden eddigi hamis tündöklésedet. Ez pedig nem könnyű dolog, mert az ember szívesen ringatózik édes álmokban és visszariad a meztelen valóság felismerésétől. - Minden szegényes rongyot, amibe oly szívesen takargatod magad, oda kell adnod. Ekkor tesz Jézus gazdaggá, mégpedig mennyei javakban és örömeiben.

*

A Lélek elvégzi bennünk a jó dolgot

**„Aki elkezdette bennetek a jó dolgot, elvégezi a Krisztus Jézusnak napjáig.”
(Fil. 1,6)**

A Filippibeliek iránt meleg szeretetet érző Pál annak a reménységnek ad kifejezést fogságából irt levelében, hogy aki elkezdette a jó dolgot a Filippibeliekben, el is fogja azt végezni Krisztus Jézus napjáig. Isten sohasem végez félmunkát. A Szentlélek munkája a legutolsó időkig tart. Mint az írás mondja „Mindezeket egy és ugyanaz a Lélek cselekszi” (IKor 12,8). A Szentlélek segít megítélni, mi a jó és mi a rossz (Fii 1,10). „Nem engedi, hogy lábunk inogjon...” (Zsolt 121,3). Segít minket a Krisztus szabadságában való megállásban, hogy ne kötelezzük meg magunkat ismét a szolgágnak igájával (Gál 5,1). Tőlünk viszont azt kívánja, hogy figyeljünk minden szavára, és onnan felülről való bölcsességgel (Jak 3,17) cselekedjünk meg mindazt, amit mond nekünk, szakadjunk el minden bűnünktől, mely Isten és közénk áll! Itt nincs alku, ha elmulasztjuk ezt, romba döntjük Isten Szentlelkének munkáját!

Szentlélek Úristen, legyen áldott szent Neved, hogy bennem is végzed a jó dolgot. Szeretnék kitartani mindvégig Véled, hogy elnyerjem én is a fehér ruhát és az élet koronáját. Sok ellenség áll utómban. Ilyenkor Uram és Megváltóm, szent Neved kiáltom. Tudom, hogy velem leszel és szabaddá lesz számomra a hazafelé vivő út. Krisztusért könyörgök. Ámen.

„Vigasztald meg elménket; Mindenben segíts
minket; Öregbítsed hitünket, Távoztassad
bűnünket. Hogy téged az Atyával És az ő szent
Fiával Dicsérhessünk mindnyájan A fényes
mennyországban.” (Énekeskönyv 368. é. 4-5. v.)

*

AZ ÍTÉLET A SZERETET MELYSÉGE ALAPJÁN

**„Mert itt az ideje, hogy elkezdődjék az ítélet az Istennek házában.” I. Pét.
4, 17.**

A keresztyén munkásnak sohasem szabad elfelejtenie, hogy a megváltás Isten gondolata, nem az emberé; ennél fogva megmérhetetlen szakadék. A megváltás Isten nagy gondolata, nem pedig tapasztalat. A tapasztalat csak kapu, amelyen keresztül a megváltás behatol tudatos életünkbe. Sohase prédikáld a tapasztalatot: hirdesd Istennek ama nagy gondolatát, ami e mögött van. Mikor prédikálunk, nem azt hirdetjük, hogy hogyan szabadulhat meg az ember a pokoltól és hogyan válhat

erkölcsössé meg tisztává, hanem jó híreket közvetítünk Isten felől.

Jézus Krisztus tanításaiban mindig kidomborodik az ítélet eleme; az ítélet Isten szeretetének jele. Sohase rokonszenvezz azzal a lélekkel, aki nehéznek találja az Istenhez jutást; Istent nem lehet ezért okolni. Nem a mi dolgunk annak az okát kitalálni, ami miatt ilyen nehéz, ehelyett Isten igazságát úgy kell feltárnunk, hogy Isten Lelke megmutassa, hol a baj. Az igehirdetés igazi nagy próbája abban áll, hogy mindenkit ítéletre vezet. Isten Lelke mindenkit szembe állít önmagával.

Ha Jézus olyan parancsot adott volna nekünk valaha, amelynek a végrehajtására nem tud minket képesíteni, akkor hazug volna; s ha mi állunk a magunk erőtlenségével az engedelmesség útjába, ezzel azt mondjuk Istennek, hogy van valami, amit ő kifejejtett a számításból. Az önmagunkra támaszkodás minden elemének meg kell halnia Isten ereje által. Tökéletes erőtlenség és függés mindig alkalmat nyújt a Szent Léleknek arra, hogy kifejezésre juttassa erejét.

*

31. Zsoltár

KEZEDRE BÍZOM LELKEMET!

Lehetetlen megállapítani, melyik korból való ez az ének. Talán éppen ezért szólal meg benne az ember örök rászorultsága. Az ember gyenge önmagában, elveszne Isten segítsége nélkül. Egy fő téma többféle variációja: „A reménység pedig nem szégyenít meg!” (Rom. 5,5). Soha ne feledjük, hogy Isten a „reménység Istene!” (Rom. 15,13). A szeretet pedig mindent remél. (1. Kor. 13,7). Az ember szívének minden bizalmatlanságból, minden próbatételből vissza szabad menekülnie Istenhez, aki a reménység erős vára. A mi ellenségünk mindig támadásban van, de Isten a mi menedékünk! Félretehetetlenül áll: az embert megkísértő erők nagyok, de Isten erősebb minden veszedelemnél, ami megközelít minket.

A bajban lévő ember örök joga az, hogy jajonghat, nyöghet. Egyek lehetünk Jeremiással, Jobbal, akik „miért?”-et kiáltanak (Jób 3, 11-23; 7,19-21; Jer. 8,18-23; 9,11...), és jogunk van meghallani, hogy Jézus átvonulóban van Jerikón, és szabad kiáltanunk: Jézus, Dávidnak Fia, könyörülj rajtunk! (Mk. 10,47). Megkereshet minket és ránk találhat Jézus biztatása a legkiáltóbb elhagyatottságban is: „Jöjjetek énhozzám mindnyájan, akik megfáradtatok...” (Mt. 11,28). Az ember kiálthat Istenéhez, és egyszer csak váratlanul és titokzatosan azt veszi észre: megszabadított engem, az én Istenem!

Lehetetlen nem figyelni erre a szócskára: siess! (m^eh^er^ah!). Azt jelzi ez, hogy

türelmetlenek vagyunk, miközben a segítségre várunk. A könnyelmű ember beleesett a csapdába, de siettetheti a mentést! Az ember félelmetesen sokat megengedhet önmagának. Ezzel ellentétes Isten türelme, kitartása, hiszen szeretete nem változik. Jézus hű volt a halálig. Nyilván ebből a különbségből, a mi türelmetlenségünkből és Isten hűségéből adódik, hogy a hit számítani mer mégis a meghallgatás bizonyosságára: Nem hiába kiáltok, meg fog hallgatni engem. Nem hiába szólítgatom, hozzám fogja hajtani a fülét. Nemcsak tudhatom, remélhetem, hanem valóban Ő a köszikla, az erős vár, Ő a segítség. Aki bízik, nem teszi hiába, Isten nem engedi őt megszégyenülni. És ezért semmit se tehet az ember. Istennek természetében van, hogy Hozzá nem folyamodom hiába.

Isten megbízható, ezért az embert betöltheti az Isten felé áradó bizodalom. A reménység isteni erő, ami mint a napfény beragyogja a pályánkat. „Rám rám derül ismeretlen Utamon egy kis öröm: Azt is a Te véghetetlen jószágodnak köszönöm; Hála könnyem tündöklése A te neved hirdetése.” (277. dicséret 3. verse). Isten a reménység Istene, mi pedig Jézus Krisztusban a reménység gyermekei vagyunk. A képmutató ember reménysége gyöngye lábán áll, mert az igazi reménység kiindulópontja a töredelmes bűnbánat. Bizony szabad felismernem gyengeségeimet, mert Isten igazán ismeri azokat.

„Szabadíts ki a hálóból...” (31,5) A tör vagy háló a vadászat eszközei. Csapdák, kísértések, amikkel az ember beleesik az ördög törébe! „Álljatok ellen az ördögnek és elfut tőletek!” (Jak. 4,7). Milyen nagy felszabadulás, „mikor lelkünk megmenekül, mint a madár a madarász töréből!” (Zsolt. 124,7). Ki segíthet rajtunk? Csak az, aki nem esett áldozatul a kísértés törének. (Mt. 4,1 kk.). A kísértésen át kellett esni Isten Fiának is. Mennyivel inkább nekünk. Bizony, gyakran észre sem vesszük, máris ott vergődünk a kísértések hálóiban. Van, aki önmagában bízik, van, aki könnyelmű és élete áldozatul esik önhittségének. Nem bízza életét és napjait Istenre. Olyan hamis nyugalomban él, hogy Isten segítsége nélkül is, vezetésére való figyelés nélkül is képesnek véli magát arra, hogy rátaláljon a helyes útra. De van olyan is, aki a kishitűség hálójában vergődik. Tele van aggodalommal, gondokkal és nem jut megnyugvásra azokban! Az aggodalom az ördög tőre! Aggodalmaink hálóiból éppoly kevéssé vagyunk képesek kijönni, mint a magunkban bízás és az önhittség tőreiből.

Mi lehet a mentségünk? „Kezredre bízom lelkemet!” (31,6) Van, akire figyelhetünk! Van, aki meghallgatja segélykiáltásunkat. Nem vagyunk egyedül, magunkra és sorsunkra hagyva. Isten a mi Gazdánk, Ő visel gondot ránk, így ígérte meg. Ő bátorított fel arra, hogy bizodalomunk legyen hozzá teljes szívből. Nem véletlenek állítottak ebbe a világba. Istennek célja van velünk, és hozzájárul életünk céljának eléréséhez. „Ne félj, mert megváltottalak, neveden szólítottalak, enyém vagy!” (És. 43,1). Jézus Krisztus, a mi Megváltónk, szeret minket, kiterjesztette fölénk teljes jóindulatát és győzelemre viszi, segíti azt, aki hisz Őbenne. (1. Jn. 5,4). Tud arról, hogy a mi lakásunk álnok-ság

közepette van. (Jer. 9,7).

Milyen igazat mond Jézusnak a gyermek apja, mikor a segítségét kéri: „Hiszek, segíts a hitetlenségemen. ” (Mk. 9,24). Én bízom benned, Uram, de fogj, őrizz, vigyázz a lábaimra, mert különben összeroskadok. Hozzád jöttem, hiszek benned, de ez a ragaszkodásom mit sem ér a segítséged nélkül. Pislogó gyertyabél az ember hite. Isten mindent átlát, tisztában van azzal, hogy kivel áll szemben, mikor segítségét nyújtja. Viszont Isten megértésének és szeretetének a titka, hogy bár pislog a gyertya, nem oltja ki azt, bár töredezik a nád, nem engedi azt összetörni! (És. 42,1-4). Isten szeretetének, segítőkészségének, bizalmának titka az, hogy gyarló, esendő tanítványokra bízta: legyenek tanúi a világban, és vigyék diadalra szolgálatát Isten országa ügyében. (Ap.Csel. 1,8).

Isten világosan látja, mi a helyzet. „Légy kegyelmez, Uram, mert bajban vagyok... Bűnöm miatt megrokkann az erőm, csontjaim sorvadoznak. ” (31,10-11). Oltalmát adja, segítséget nyújt, karóval támogatja, hogy le ne hanyatolják. Azt, aki a Krisztus útját választotta, támadni kezdik, hálók fenyegetik, vadásznak rá. Feltámadnak ellene a szelek és viharok, törékenysége, bűnei fenyegetik. Gyalázások támadnak rá, magára marad, még szomszédai előtt is gyanússá válik. Úgy van, mint Péter, mikor járni kezdett a tengeren, de egyszerre érezte a különbséget a támaszt nyújtó hajó és a hánykolódó hullámok között s kiáltania kellett: „ Uram, ments meg!” (Mt. 14,28-32) Kiderül rólunk hamar, hogy bizony mi kis-hitűek vagyunk. De az Úr nyári hőség tikkasztó idején is harmattal hűsíti a gyenge fűszálakat, hogy épek maradjanak, átvészeljék a nehéz időket.

Bizony igaz: „ Nehezebb egyetlen napot teljesen Isten gyermekeként leélni, mint szárnyaló terveket szőni, az egész évre. ” (Ch. Morgenstern). „Isten kezében van a sorsom!” (31,16). Ő pedig jóra vezérli életemet, kibontja előttem a pályámat, sőt diadalra vezet gyenge hitemet. Tehát, odanyújtom a kezemet hozzá, s kezébe ajánlom lelkemet. „ Tégy mindent teljes bizodalommal a mennyei Atya elé, hogy holnap, midőn új napra ébredsz, újra kezdhesd az életet, és vállald azt, ami a feladatod.” (M. Quoist).

Isten újra meg újra útra küldi tanítványait, utánuk küldi erőit, velük van a Lelkével, hogy idejében lábra állítsa őket, bizalmat tápláljon a szívükbe. Az, hogy a tanúi helytállnak minden időben, ezt jelenti: Velem van az Úr, velem, mindig velem, ha ezt nem látja is azonnal gyarló szemem.

Ez a tapasztalat bizonyossága: „ Én már azt gondoltam ijedtemben, hogy eltaszítottál magadtól. De te meghallgattad könyörgő szavamat. ” (31,23) Nagy titok ez: „Kezedben van sorsom.” (31,16). Mindig is abban volt. Ő volt az, aki szemmel tartotta járásomat,

kelésemet. Ő alkotta veséimet, Ő formált anyám méhében. Csontjaim sohasem voltak rejtve előtte. Mindig is abban lesz! Mily drágák számomra a szándékai és a végén is csak Nála vagyok. (Zsolt. 139,13 kk). Örök bizonytalanság tehát az élet? Nem. Isten megtartó szeretete a titka a pályafutásomnak. Éberré, készségessé tesz, a bennem levő kétség, Isten megőrző kegyelmének az ízei iránt.

„Legyetek erősek és bátor szívűek... ” (31,25). Legyetek, mert lehettek! Kezdetől fogva Ő volt titka mindannak, ami velem történt. Ő vezetett olykor a vak sötétben. Ő őrzött meg. „ Isten kegyelméből vagyok, ami vagyok és hozzám való kegyelme nem lett hiábavaló.” (1. Kor. 15,10). Ő az életem titka, Ő tartott meg betegségben, kísértések sötét óráiban. Keze a titka annak, hogy nem buktam el az elém vetett akadályokban. Ő rendelt ki mellém a maga idejében hívő társakat. Ő adott mellém családot. Jó és biztos helyem volt mindig az életemben. Ő a titka annak, hogy elvégezhettem a feladatomat. Ő áll mellettem akkor is, mikor a pályám a végéhez ér. Mindenben az Ő kezének áldott erőit látom. Ezért rá bízom magam. Életem ideje, az örök is, az Ő biztos kezeiben van.

Május 6.

Gyógyulj meg irigységedből!

„Ne irigyelje szíved a vétkeket, inkább az Urat féld mindennap, mert van még jövőd, és reménységed nem semmisül meg” (Péld 23,17-18).

Mikor látjuk a gonoszok boldogulását, hajlamosak vagyunk arra, hogy irigykedjünk. Mikor halljuk vidám lármájukat, miközben mi szomorkodunk, már-már azt gondoljuk, hogy ők választották a jobbik részt. Nos: ez ostoba és bűnös gondolat. Ha jobban ismernénk őket, és főleg ha arra gondolnánk, milyen végre jutnak majd, inkább szánakoznánk rajtuk.

Az irigység gyógyszere az, ha szüntelenül Isten jelenlétének tudatában élünk, Őt imádjuk és vele vagyunk egész napon át, akármilyen hosszúnak tűnik is a napunk. Az igazi hit magasabb szintre emeli az ember lelkét, ahol tisztábban lát és kívánságai is magasabb rendűek lesznek. Minél több a mennyei elem az életünkben, annál kevesebb földi vágyunk lesz. Isten félelme megszüntet bennünk minden irigykedést.

Halálos csapást az mér az irigységre, ha nyugodtan végiggondoljuk a jövőt. Az istentelenség gazdagsága és dicsősége hiú díszlet csupán. A pompás látszat csak rövid ideig csillog, aztán mindörökre eltűnik. Mit ér majd a bűnösnek minden

gazdagsága, amikor az ítélet elé kell állnia? A hívőt azonban béke és üdvösség várja, és örömétől senki sem foszthatja majd meg. Hagyd el azért az irigységet, és telj be édes megelégedettséggel!

*

„Eltávolítóm körödből a gőgösen vigadozókat, nem fogsz főbbé kevélykedni szent hegyemen. De meghagyom közöttetek maradékul a szegény és nincstelen népet, amely az Úr nevében keres oltalmat.”

Zofóniás 3,11-12

Igen, ez így valósult meg, akkor is, azóta is. A más bőrén gőgösen vigadozók, akár a bűnök mocsarában, akár az egyház szent hegyén kevélykedők rendre mindig eltűnnek a mindennapi élet vagy a történelem süllyesztőjében. De mindig megmarad az a nép, mely dicsekedés nélkül, magától értetődő hűséggel, a maga nyomorúságában, sokszor gyengeségében elkövetett bűnei között is próbálgatja követni Krisztusát, és elég gyakran sikerül is neki. A mi életünkben nagy a veszély: megpróbálták, sajnos elég sikeresen, szétverni „a szegény és nincstelen hívő népet” is. Megmaradt a szegénység és a nincstelenség hit nélkül. Viszont ma sincs, ezután sem lesz más reményünk, más vigasztalásunk, más erőforrásunk, mint a hit és a következetes kitartás Krisztus követésében. Az mindig meghozza a gyümölcsét: a gőg- és dicsekvésmentes, nyugodt, őszinte, egyszerűségében is eredményes életet. Ez fogja megtartani, egyensúlyba hozni, felemelni egyházunk és - reméljük - népünk jövőjét.

Istenünk, gondviselő Atyánk, sok nyomorúságunkban hozzád fordulunk. Bocsásd meg nekünk, egyházadnak, népünknek, vezetőinknek sokszor gőgös, dicsekvő múltját, bocsásd meg, hogy erre ma is nagy a hajlandóságunk. Keményen megpróbáltál, hogy ezt a hajlandóságot kiverd belőlünk. Alázatos bűnbánattal fogadjuk ezt, és arra kérünk, legyen meg az eredménye. Tégy minket újra hívő népeddé! Szegényen és nincstelenül is legyünk és maradjunk a Tied. Ne váljunk a Mammon szolgáivá, éljünk egyszerűen, elégedetten, kölcsönös szeretetben, a Krisztus testeként, egyházunk Őt hirdesse és képviselje ezen a földön! Ne irigyeljük, és ne csábítson el a gőgösen vigadozók hangos kevélysege, maradjunk meg annak, amivé tettél: benned bízó, egymásért élő keresztyén közösségnek! Ámen.

*

Isten elől is Istenhez

El is indult Jónás, de azért, hogy Tarsísba meneküljön az Úr elől.

(Jón 1,3)

Az „indulj”, „kelj fel” kifejezés ezt is jelenti: jöjj létre, valósulj meg! A teremtő Isten megbízása ez. Mert miközben egy ember életében megvalósul Isten akarata, aközben valósul meg az az ember, és lesz azzá, akinek Isten teremtette. Aki Istentől kapott küldetését végzi, az a helyén van, annak békessége van.

Az autonóm, öntörvényű ember azonban önmagát akarja megvalósítani, ezért nem találják sokan a helyüket, van, aki egy életen át hiába keresi, sehol sem érzi igazán jól magát.

Jónás elindul, de ellenkező irányba. Menekül az Úr elől, mintha bárhova el lehetne menni Isten elől. Nem tesz ő semmi rosszat, csak nem teszi azt a jót, amivel Isten megbízta. Sok ilyen ember van: nem tagadják Istent, csak éppen semmibe veszik a parancsait.

Egy ember - Isten nélkül: ezt nevezi a Biblia bűnnek. Nem a célja felé halad. A bűn szó ezt jelenti: céltévesztés. Lehet az ilyen ember tevékeny is, csak éppen nem azt teszi, ami a dolga lenne. Nincs kapcsolata Istennel, tőle függetlenül éli napjait. Aztán nélküle kell eltöltenie majd az örökkévalóságot is. Ez az örök halál, a kárhozat. A világon sok menekülő ember van. Munkába, betegségbe, mámorba, sok mindenbe próbálunk menekülni a lelkiismeret, a hiányérzet elől.

Jónás vihetne az életmentő üzenetet Ninivébe, s ez jelentené neki is a kibontakozást, az életet. Most, hogy menekül Isten elől, szabotálja küldetését, ezzel saját pusztulásába, halálába is rohan.

A menekülésnek egyetlen helyes formája van: Isten elől is Istenhez menni. Helyreállítani vagy megerősíteni a vele való kapcsolatot, lemondani a magunk igazáról, és igazat adni neki, ezzel kezdődik az igazi élet, az örök élet minden ember számára.

*

NYOMORÚSÁGOS DOLGOK KÖZEPETTE

„ . . . Sok tűrésben, nyomorúságban, szükségben, szorongatásban.” II. Kor. 6, 4.

A Mindenható kegyelmére van szükségünk, hogy a legközelebbi lépést akkor is

meglehecssük, ha nincs látomás és nincs szemlélő: a legközelebbi lépést az átadásodban, a tanulmányaidban, az olvasmányaidban, a konyhádban. A legközelebbi lépést a kötelességteljesítésben még akkor is, ha nincs Istentől látomásunk, nincs lelkesedésünk és nincs szemlélőnk. Sokkal, de sokkal nagyobb kegyelemre és sokkal tudatosabb Istenre való támaszkodásra van szükség ehhez a lépéshez, mint akár íiz evangélium prédikálásához.

Minden keresztyénnek részesnek kell lennie a testté létei lényegében, azaz a mindennapi élet közepette mindent testié és vérré kell változtatnia és egészen az utolsó részletig kidolgoznia. Mi ellankadunk, ha nincs látomás, nincs felemelkedés, csak a dolgok hétköznapi menete és a közönséges tennivalók. Az Istenért és az emberekért végzett hosszú futásunkban csak egyetlen dolog számít: a láthatatlan világban való állandó, kitartó munka s az életet csak úgy őrizhetjük meg töretlen épségében, ha állandóan Istenre tekintve élünk. Kérd Istent, hogy tartsa nyitva a szemed a feltámadt Krisztus felé, akkor a közönséges dolgok nem bírnak lehangolni. A lelkiület és a gondolat kicsinyességéből és nyomorúságosságából újra meg újra ragadd ki magad és fordulj János evangéliumának 13. fejezetéhez.

*

Az újjászületés kegyelme

Akik nem vérből, sem a test, sem a férfi akaratából, hanem Istentől születtek.
János I, 13

Az újjászületés nem választható el a megigazulástól. A megigazult embert Isten a bűn halálából feltámasztja, megeleveníti. A megigazít ember tehát újjászületett ember is. Ugyanannak a kegyelemnek két oldala ez. Éppen úgy nem oszthatók meg, mint az Úr Jézus sem osztható ketté. - Isten gyermekeinek életében két születés van. Az elsőben az Ádámtól örökölt életet kapják, a másodikban a krisztusi életet. Ők egy Krisztustól származó új emberiségnek lettek a tagjai.

Az első ember, Ádám, földi és éppen ezért mi is földi teremtetések /agyunk. A második ember, Krisztus, mennyei s így az övéi egyben mennyeiek is. Ami testtől született, test is marad; csak ha újjászülettünk Isten Szelleme által, jutunk be az Isten országába. „Szükséges nektek újonnan születnetek” - mondja az Úr Jézus. Mindenki, aki vérből és a test akaratából születik, bűnös és gonosz

természetet hoz magával a világra. A rosszra való hajlam bennünk van és ez a sötét, önző testi akarat plántálódik tovább. Természettől fogva a „harag gyermekei” vagyunk, tehát nem vagyunk részesei a szeretet országának. Csak újjászületés révén juthatunk be abba az új emberi közösségbe, amely Jézus Krisztussal vette a kezdetét.

Szüléinktől örökölt vér szerinti származásunkban is akadnak használható jellemvonások és hálaadást kiváltó adottságok. De a gonosz tulajdonságok tovább öröklődnek, és tudjuk, milyen nehéz ezeken a gonosz hajlamokon úrrá lennünk, amelyeket úgyszólván vérünkben hordozunk. Mennyi bajt és fájdalmat okozott már például az átöröklött terheltség! De Jézus még ezeken a természeti tehertételeken is úrrá tud lenni. Isten Fiának a vére a mi szennyezett ádámi énünket is tisztává teheti. Az Istentől született emberben egy új, felfelé mutató élet indult meg. A testi gondolkodás Istennel való ellenségeskedést hoz magával. Isten gyermekei viszont összhangban élnek mennyei Atyjukkal. Új életüket nem egy férfi indulatának, hanem a szent Isten akaratának köszönhetik (Jak 1,18). Szent szeretetének ez az akarata nyomja rá bélyegét a gyermekeire. - Volt-e már ilyen második születésben részed, amelyben Istentől új, és tiszta életet kaptál ajándékba, vagy még mindig az első, a megromlott természettel való születésed szerint élsz csupán?

*

A Lélek szül minket újjá élő reménységre

„...újonnan szült minket élő reménységre Jézus Krisztusnak a halálból való feltámadása által... ” (IPt 1,3)

Jézus arról beszél Nikodémusnak a jeruzsálemi felházban, hogy a „a szél fú, a hová akar, és annak zúgását hallod, de nem tudod honnan jő és hová megy...(Jn 3,8). Ez feltámadása és a földről való eltávozása után kezd valóra válni. Pünkösdkor már bátran bizonyosságot tesz Péter. Amikor az első Pünkösd ünnepén a Lélek kitöltetik, Jeruzsálemben nagy tömeg hallgatja Pétert, így foglalja össze a történeteket: „Áldott az Isten és a mi Urunk Jézus Krisztusnak Atyja, a ki újonnan szült minket élő reménységre Jézus Krisztusnak a halálból való feltámadása által, romolhatatlan, szeplőtelen és hervadhatatlan örökségre, a mely a mennyekben van fenntartva számunkra” (IPt 1,3-4). Pál tanítványának, „lelki fiának”, Titusnak ezt írja: „nem az igazságnak cselekedeteiből,... hanem az ő irgalmasságából tartott meg minket az újjászületésnek fürdője és a Szent Lélek megújítása által” (Tit 3,5). Ebből a Krisztus napjáig diadalmasan gyarapodó

seregből mi sem hiányozhatunk!

Szentlélek Isten, keress meg és hívj engem is ebbe a Te csodálatos kereszt-segédben részesült diadalmas seregbe! Tudom, hogy nem juttat ez engem világi kincsekhez, de ezek helyett nekem mennyei kincseket ad, amelyeket senki el nem lophat tőlem. Te tudod, miért volt eredménytelen annyi próbálkozásom, mi kötözte meg a lelkemet. Vezérelj engem is élő reménységgel a reám váró új életre! Krisztusért. Ámen.

„Már szolgád lettem, Jézusom, Ki értem áldozál; Más uram nincsen, jól tudom, Mert bűnből kihozál." (Énekeskönyv 467. é. 4. v.)

*

32. Zsoltár

BŰNBÁNATI ZSOLTÁR (második)

Tanköltemény, tanítás? Ez a kifejezés aligha felel meg a zsoltár tartalmának. Egyike a hét ógyházi bűnbánati zsoltárnak. (6, 32,38,51,102,130,143). Valójában a boldog ember titkát hordozza. Ki is a boldog ember? Az, aki bűnét megbánva, leteszi terhét az Úr elé és nyomban megszabadul terhétől, és így lesz bűnbocsánatot nyert, és ezáltal boldog ember! Mennyire téved az ember, mikor azt véli, hogy bűnbánat valami gonosz dolog. Amíg valaki meg nem vallja bűnét: teher alatt jár. Éjjel-nappal ráneheznek Isten kezei. Hazugságban jár, Isten és emberek előtt takarózni kell. „Aki takargatja vétkeit, annak nem lesz jó vége aki pedig megvallja és elhagyja, az irgalmat nyer." (Péld. 28,13). Aki már úgy beszél a bűnről, hogy a háta mögött tudja azt, az valóban boldog ember. „Jóllehet előbb őt káromló, az övéit üldöző és erőszakos ember voltam, mégis irgalmat nyertem... Jézus Krisztus elsősorban énrajtam mutatta meg végtelen türelmét." (1. Tim. 1,13 kk). A felszabadult szív már Isten dicsőségének boldog evangéliumát hirdetheti. (1. Tim. 1,11).

Ez az az ismeret kezdete, mikor már ismerem a bűnöm, beszélek róla, mert lemondhattam a szégyen takargatásáról! (2. Kor. 4,2). Pál és Ágoston gyönyörködhetnek Isten bocsánatában, mert megvallottak szégyenüket Isten előtt és megszabadultak annak a terhétől. Az, aki bűnben jár, olyan, mint az eladósodott szolga, akinek folyton nőtt a terhe. Nehéz volt nagyon az út odáig, hogy ezt beismerje. Titkolta adóssága szégyenét ura és az emberek előtt. Félelmes teherré nő, ami naponta szaporodik, de egyszer számon kér Isten és azt mondja: add meg, amivel tartozol! És akkor derül ki, hogy a felhalmozott adósság csődbe vitte az ember életét! Nem tud fizetni. Akkor, ebben a pillanatban, csak egyet tud

tenni: „Légy türelemmel hozzám és én mindent megfizetek neked!” (Mt. 18,26). Ebben a rettenetes pillanatban, mikor ott áll Isten előtt és beismeri nyomorult voltát, a fizetésképtelenséget, egyszer csak az hangzik el: Elengedem adósságod, mert megszántalak téged. (Mt. 18,27).

Ez az ember úgy jelent meg Isten előtt, mint aki csődbe jutott. És most elbocsátja Isten azzal, hogy számlád rendezve van, megbocsáttattak a bűneid! Isten csodát tett értünk Krisztusért, Ő megfizetett helyettünk. Elhordozhatatlan terheit, ki-ki közülünk ott láthatja Jézus Krisztus keresztjén. Milyen nagy Isten szeretete, hogy minket, akik holtak voltunk a bűneink miatt, Ővele megelevenít. Adósságlevelünket eltörölte, félretette az urunkból, odaszegezte a keresztfára. (Kol. 2,13-14).

Ki a boldog? Az, aki felé elhangzott: absolve te (feloldozlak). Jézus, vére által félreteszi, széttépi adóslevelünket. Ki a boldog ember? Az, aki szent ártatlanságban él, aki jót cselekedve jelenik meg Isten előtt? Ez hazugság lenne, mert ilyen ember nincs. Jézus ezt a bűnös asszony példázatában adja elénk. Megkérdezi a farizeust: „Egy hitelezőnek volt két adósa: az egyik ötszáz dénárral tartozott neki, a másik ötvennel. Mivel nem volt miből megadniuk, mind a kettőnek elengedte. Közülük vajon, melyikük szereti őt jobban? Simon válaszolt: az, akinek többet engedett el!” (Lk. 7,36-50).

A héberben többféle elnevezése van a bűnnek. A (pesa) = hitszegés, lázadás. Bűnét félreteszi (násza). A (chattá) = mikor azt teszi meg az ember, ami tiltva van, vagy éppen nem teszi meg azt, ami parancs. A (kaszán) = betakargatja, szemet huny. És (avón) = mikor az ember alapállása is rossz, a gonosz utat választja. A megbocsátás szava (chásab) = nem tudja be. Aki Isten ígéretét Jézus Krisztusban megragadja, valóban boldog ember lesz, hisz így menekül ki az élet legnagyobb veszedelméből: „Kegyelem vagy, égi jó, mely minden bűnt eltöröl, hagyd, hogy gyógyító folyó tisztogasson meg belül. Életkút vagy, lüktetés, kimeríteni drága hely. Ó, buzogj fel bennem és öröklét felé emelj. ” (Wesley).

Méltán boldog az az ember, akinek sok-sok bűne bocsáttatik meg! Igen, az, aki Jézus bocsánatában újra él, az nem győz ezen örvendezni, ezért hálát adni. A bűnös asszony „könnyeivel öntözte lábamat, és hajával törölte meg... mióta bejöttem, nem szűnt meg csókolgatni a lábamat... kenettel kente meg a lábamat. ” (Lk. 7,45-47). Igen, ott kezdődik a boldog ember, hogy Jézus vére törli el a bűneinket. Fülünkben, mint édes zene szól: „ Megbocsáttattak bűneid!” (Mt. 9,2).

Aki bocsánatot nélkül él, az valójában nem él. „Míg hallgattam, kiszáradtak csontjaim...mert éjjel-nappal rám nehezedett kezed.” (32,3-4).

A bűn eltakarja előlem az eget, nem látom a helyes utat. Lábaim botladozva járnak. Nem tudom megkülönböztetni a jót a rossztól. Nem undorodom a bűntől. Nincs döntőbb elhatározás az ember életében, mint mikor arról dönt: megbánja vétkét! Lerakja az Isten ellen való lázadása fegyvereit, belátja, hogy hűtlen volt Istenhez, rendelkezéseihez. Ezzel ad módot Istennek arra, hogy megbocsásson. Mikor a tékozló fiú meggondolja magát és rádöbben, hogy atyja házában a béresek is bővülködnek a kenyérben, ő pedig éhen hal tőle távol, megszakítja az atyai háztól való elszakadása gögjét és elindul haza. És hazaérve kimondja a kimondhatatlant: „Atyám, vétkeztem az ég ellen, és teellened, és nem vagyok méltó arra, hogy fiadnak nevezzenek.” (Lk. 15,21)

És egyszerre, sőt már előbb is, érzi atyja ölelését, csókjait, könnyeit és hallja a szavát, ami gyógyít, bekötöz, eltakar és befogad egyszerre: „Ez az én fiam meghalt, és feltámadott, elveszett és megtaláltatott.” (Lk. 15,24). Mikor volt boldogabb a fiú: mikor elment, vagy amikor megérkezett?! Bizony, amikor visszajött! Ebből az örömből semmit sem érez az a fiú, aki odahaza maradt!

Az „amíg” (6.v.) a helyes időt jelenti. Azt a pillanatot jelenti, amikor új életünket megtaláljuk. Rátalálunk Isten bocsánatának édességére. Ez a kellemes idő, az üdvösség napja (2. Kor. 6,2), asztalhoz ülünk ünnepi öltözetben az Atya házában. Ez a felüdülés ideje (Ap.Csel. 3,19-20). Ez az újonnan (felülről) való születés áldott napja. Ne féljünk ettől a naptól! És döntsünk idejében arról, hogy nem árulunk többé a gonoszokkal egy gyékényen! Erre a pillanatra vár az Atya, az égi lények, a mennyei seregek! Sokszorosan igaz: „Úgy szerette Isten a világot, hogy egyszülött Fiát adta, hogy aki hisz őbenne, el ne vesszen, hanem örök élete legyen.” (Jn. 3,16).

Erről szól Isten evangéliuma. Arról az áldozatról, hogy az ember hazatérésének alapjait Isten vetette meg. Bűnbocsánatot azért lehetséges, mert az árát Isten fizette meg! Érthetetlen csoda: így szeret minket Isten! A mi bűneink bocsánata neki igen sokba került! Annak az árát, hogy mi feltámadhassunk és éljünk, Isten fizette meg. Ezért Isten szeretete felmérhetetlen, megérthetetlen boldog csoda marad mindig az ember számára. Mivel tartozunk ezért? Legelőször azzal, hogy részesüljünk benne! Hogy a szeretet győzzön és mi éljünk, így, és ebben ér a céljához Isten szeretete. Akkor már jöhetnek nagy, áradó vizek, mert Ő

körülvehetett minket a menekülés örömeivel.

A (széter) = oltalom, védelem, de titok is (7.v.). Isten szeretetének megfoghatatlan titka. Mikor megtelik a lelkem szabadsággal, örömmel, hálával. „Csak nézlek boldog szívvel, és nem győzlek nézni téged, Szóm és erőm mind oly kevés, hogy elmondhassa néked!" (329. dicséret 4. verse). Aki ebben az örömben él és megy tova az útján, az hálát zeng az Úrnak. Erre vonatkozik: „Örüljete az Úrban mindenkor! Ismét mondom: örüljete!" (Fii. 4,4). Aki a szabadítás örömét átélte, az maga is felold. „Ne legyetek olyan oktalanok, mint a ló vagy az öszvér, amit fékezni kell. " (32,9). Az, aki irgalomból kapott bocsánatot, adósságai eltörlését, az maga is töröl, irgalmas. Aki hisz, az szabad. Aki hitben él, az a kegyelem atmoszférájában él! Az azt akarja, hogy mindenki más is örüljön. Ő is megbocsát, adósságot enged el. Irgalmat kapott, ő is irgalmat gyakorol. Pál beleborzad, mikor arról hall, hogy a korinthusiak egymás adóssága miatt törvénykeznek. „Egyáltalán már az is nagy gyarlóság bennetek, hogy pereskedtek egymással. Miért nem szenveditek el inkább a sérelmet?" (1. Kor. 6,7). Senki, aki kegyelmet kapott, ne feledje el, hogy ő is áron vétetett meg. Filemonnak írja Pál: „nem akarom azt mondani, hogy önmagaddal is tartozol nekem." (Filem. 19.v.).

„Bölcsé teszek... tanácsot adok neked... Sok fájdalom ér, de aki bíz az Úrban, azt ő szeretettel veszi körül. " (32,8-10.). Aki nem az Úrra figyel, az oktalan. Isten értelmes tanítványokat keresett magának. Olyanokat, akik emlékeznek bűnös voltukra, ahonnan Isten kegyelme hozta ki őket. Olyanokat, akik emlékeznek boldogtalan utaikra, és a rájuk árasztott kegyelemre, akik a szabadulásuknak ismételten örülnek. Olyanokat, akiknek kilátásuk van Isten dicsőségének szemléletére. Az Úrnak olyanokra van szüksége, akik megértették, hogy senki se véthet olyan nagyon ellenük, hogy meg ne lehetne és kellene bocsátani. És olyanokra, akik tisztában vannak azzal, hogy nincs olyan kicsi bűn, ami kimaradhatna a bocsánatkérés alól!

Az, aki bűnbocsánatot nyert, boldog ember. Úgyis járjon tehát, mint akit boldoggá tett Istene. Élete tartalma legyen tehát: „ Örüljete az Úrnak, ujjongjatok ti igazak. Vigadjatok mind ti, igaz szívűek!" (32,11). Isten gyermekeihez illik az öröm. Aki Jézusban, a bocsánatában él, annak egész élete sem elég arra, hogy zengjen ajkán az örömeinek. Az a keresztyén emberek hivatása, hogy a mennybe vezető úton legyenek Isten világosságának hordozói, sugározzák Isten rájuk eső fényét másokra. Életük istentisztelete legyen örvendező, boldog, Istenre felmutató. Akinek Krisztus a barátja, éljen úgy, mint akit megvigasztalt Ura. Az győzze le a

sátáni erőket az életében, amik kétségekkel, szomorúsággal akarják megterhelni őt. „Életeden át tartson erőd!” (5. Móz. 33,25).

Május 7

Ne tűrj meg semmi gonoszt magadban!

„Semmi se tapadjon kezedhez abból, ami kiirtandó, hogy így elforduljon rólad az Úr izzó haragja, és irgalmazzon neked, és irgalmában megszorítsa, ahogyan azt esküvel ígérte atyáidnak” (5Móz 13,18).

Mikor Izrael meghódítja a bálványimádók városait, el kell pusztítania mindazt, amit a bálványimádás megfertőzött, tehát tűzre való. Ugyanígy kell elbánnia a keresztyén embernek is mindenfajta bűnnel. Egyetlenegyét sem hagyhatunk meg magunknak. Késhegyig menő harcot kell folytatnunk a test cselekedetei ellen, akármilyen vagy akármekkora is az, akár testi, akár lelki, akár szellemi legyen is az. Nem azért, mert ezzel nyerhetünk kegyelmet, hanem azért, mert ez már Isten kegyelmének a gyümölcse, amelyet mindenképpen meg kell teremnünk.

Amikor Isten segít nekünk abban, hogy bűneinknek ne irgalmazzunk, nagy irgalmat gyakorol irántunk. Ha harag és bűnbánat tölt el bennünket bűneink miatt, akkor Isten többé nem haragszik ránk. Ha megfeszített erővel harcolunk természeti emberünk ellen, az Úr megsokasítja rajtunk áldását. A Krisztus Jézusban való békességhez, növekedéshez, biztonsághoz és örömhöz vezető utat találjuk meg, ha eszerint élünk: „Semmi se tapadjon kezedhez abból, ami kiirtandó”. - Uram, a te véred tisztíts meg engem ezen a mai napon!

Akik elszántan küzdenek természeti emberük ellen, és megmaradnak az Úr szeretetében, azoknak élete kivirágzik, és örömük egyre növekszik az Úrban.

*

A bűn megoldása

Nagy vihar támadt a tengeren, és már azt hitték, hogy hajótörést szenvednek. (Jón 1,4)

Jónás nem akar elmenni Ninivébe, hanem menekül Isten elől. Aki ezt teszi, egyre mélyebbre süllyed. A hajó alján mély álomba merül. Sokan keresik a narkóvizet a bűn megoldása helyett.

Jónás ezzel Isten kegyelmes tervét nem tudja megghiúsítani (hogy megmentse Ninivét), de sok bajt szerez magának és másoknak is. „Nagy vihar támadt a tengeren...” A bűnnek mindig következménye van, akkor is, ha ez nem azonnal jelentkezik. Nem gondolta Jónás, hogy ekkora lavinát indít el azzal, hogy nem engedelmeskedik Istennek. Isten azonban nem mond le sem Ninive, sem Jónás megmentéséről. Életünk viharainak sokszor ez az oka és a célja.

A hajón már mindenki imádkozik, csak Jónás nem. Hogyan tudna leborulni Isten előtt az, aki háttal áll neki? A bűn mindig magányossá tesz, elválaszt Istentől és egymástól is. A kapitány felébreszti, ő bevallja: „miattam támadt ez a nagy vihar rátok.” Mindig nagy eredmény, ha valaki eljut oda, hogy nem mentegetőzik, hanem nevével nevezi bűnét.

A vihar azonban mégsem csendesedett. Miért? Mert nem jó helyen vallott Jónás. A hajósok nem tudnak mit kezdeni az ő engedetlenségével. Az előtt kellene bűnt vallania, aki ellen vétett, Istennek, így nem jut eszükbe más megoldás, mint hogy „dobjatok a tengerbe”. És ez mit old meg? A bűnnel szemben tehetetlen az ember. A bűn következménye a halál.

Ezért fontos tudnunk, hogy Jézus Krisztus óta mégsem kell feltétlenül meghalnunk a bűneink miatt. Mert ő már meghalt helyettünk. Isten nem minket, hanem a bűneinket akarja a tenger mélyére dobni (Mik 7,19). Boldog ember az, aki nem valamilyen narkóvizet keres, hanem Istenhez menekül, neki vall, és hittel megragadja az ő kegyelmét. Ez a bűnkérdés egyetlen valódi megoldása.

*

A nagy belső átváltozás

A násznagypedig megízlelte a borrá lett vizet. János 2,9

A kánai menyegző csodája nemcsak egy pillanatnyi zavarban jelentett segítséget, hanem mélyebb és maradandóbb hatása is lett. A hat köveder a mózesi törvény által előírt kézmosás céljaira állt ott. Vizük egyszersmind az ószövetségi törvényt jelképezte. Csak külső tisztulásra volt jó. Nem volt meg benne a bor ereje és tüze. A tanítványok is mindaddig az ószövetségi törvény emberei voltak, azaz a törvény szempontjából kegyesek és komolyak, most azonban mélyreható átalakulást kellett megtapasztalniuk.

Új életre volt szükségük. Ma is sok templomos és buzgó ember akad közöttünk, akik a törvény oldaláról nézve kegyesek, de hiányzik náluk a földolog, a krisztusi új élet. Vallásosságuk megszokott vágányon mozog, időnként imádkoznak, vagy néhány szakaszt elolvasnak a Bibliából. Életmódjuk kifelé tisztességes és a törvény betűinek megfelelő. Mindenesetre még az ilyen kegyesség is jobb, mint a zabolátlan élet és a teljes istentelenség, de hiányzik belőle az Isten iránt való szeretet ereje, mert minden csak kötelességből történik.

A törvény csak akkor tölti be rendeltetését, ha nevelőként Krisztushoz vezet minket. Azonban sokan elakadnak életük végéig a keresztyénségnek eme törvényes fokán. Egész kegyességük saját erőlködésükből ered, Isten ereje nélkül. A legrosszabb azonban az, hogy tévhit keletkezik bennük, mintha mindenük meg lenne és teljesen kielégíti őket egy formális vallásosság. Az ilyen ember gazdag és nincs szüksége semmire. Nem is sejti, mennyire nyomorult, szegény, vak és mezítelen Isten felől nézve. Másokat lenéz, és nem tudja, hogy önmaga még ott sem tart, ahol azok. Szembekerül mindazokkal, akik odaszánt hívő életet élnek, gyűlöli és üldözi, sőt szidalmazza őket, pedig közben éppen ez által kerül egyre messzebb Isten országától. Nem egyszer a világ gyermekei nyitottabbak az igazság iránt, mint az ilyen megcsontosodott hívők. - A víznek borrá való átváltozása látatlanul ment végbe, majd az kitűnőnek bizonyult. Ilyen a belső átváltozás is, az sem marad elrejtve. Észreveszik a családtagok, a munkatársak és mindazok, akiknek dolguk van egy újjászületett emberrel. A bor jókedvet teremt. Akit Isten kegyelme újjáformált, az másokat is üdít és erősít. - Jézus Krisztus csak azt változtatja át, aki belátja, hogy neki erre mindenképpen szükségein.

*

„Mivel a sokaság miao nem fértek a [Jézus] közelébe, megbontották annak a háznak a tetejét, ahol ő volt, és nyílást vágva leeresztették az ágyat, amelyen a béna feküdt.”

Márk 2,4.

Merész elhatározás. A tömeg eltorlaszolja a bejáratot a házba., ahol Jézus prédikál. Később se lehetnek biztosak abban, hogy hozzá tudják vinni a betegüket. De ők oda akarják vinni. Bátor fiatalok, hisznek Jézus gyógyító erejében, nem ismernek akadályt, hogy akit szeretnek, ne vigyék az Ő szeretete elé. Képesek vállalni a kockázatot, mi lesz a következménye, ha ők megbontják egy idegen ház lapos tetejét. Csak egyet tudnak, de azt rendületlenül: akit szeretnek, annak találkoznia kell Jézussal. - Szeretted a gyermekedet, a feleségedet, férjedet, barátaidat? Mit teszel azért, hogy ők találkozzanak Jézussal? Nem kell háztetőket bontani, legfeljebb egy sor előítéletet,

kockáztatni egyesek gúnyos mosolygását, talán a fölényes visszautasítását annak, aki éppen azért tehetetlen beteg, mert nem is akar általa meggyógyulni. Szóval nem könnyű feladat ez sem. De azok a fiatalok győztek: a beteg testben-lélekben gyógyultan hagyta el a házat, és a bámuló sokaság közül akkor már senki nem állt az útjába. Ha sikerül boldog, hívő lélekké gyógyíttatnod azt, akit szeretsz, lehet, hogy azok, akiktől féltél, csodálkozni fognak, de senki nem fog nevetni se rajtad, se a meggyógyítotton.

Uram, úgy szeretném, ha családom minden tagja hívő gyermeked lenne. Nincs szomorúbb, mint amikor azt látom, hogy hitetlen tanárok, gúnyolódó kamasz osztálytársak hatására gyermekeim eltávolodnak Tőled. Tudom, ez korunk ragályos betegsége, de tudom azt is, hogy soha nem lesznek boldogok, ha elszakadnak Tőled. De ha erőltetem, csak még jobban elriasztom őket az igétől. Adj bölcsességet, hogyan tudjam szeretteimet jobban feléd vezetni, és adj erős hitet és akaratot, hogy minden akadály ellenére Krisztus kezére tudjam adni őket! Ámen.

*

„A szabadságban, melyre minket Krisztus megszabadított, álljatok meg!” Gál. 5, 1.

Egy lelki ember sohasem fog hozzád jönni és felszólítani arra, hogy higj ezekben, meg ezekben a dolgokban; ehelyett arra fog kérni, hogy szabad életed Jézus követelményeihez. Nem arról van szó, hogy a Bibliában higyjünk, hanem, hogy higyjünk Abban az Egyben, Akit a Biblia kinyilatkoztat, (v. ö. Ján. 5, 39–40.). Mi arra vagyunk hivatva, hogy a lelkiismeret szabadságát tárjuk az emberek elé, nem a szempontok szabadságát. Ha szabadok vagyunk a Krisztus szabadságával, mások is eljutnak erre a szabadságra: a Jézus Krisztus uralmát megvalósító szabadságára.

Mérd életed állandóan a Jézus által felállított mértékhez. Fejed egyedül az Ő igájába hajtsd, de semmiféle más igába és legyen rá gondod, hogy te se fogj be másokat olyan igába, amelyet nem Krisztus rakott fel. Istennek sok időre van szüksége, míg meg tud minket szabadítani attól a gondolkodásmódtól, hogy aki nem úgy látja a dolgokat, mint mi, az okvetlenül téved. Ez sohasem lehet Isten szempontja. Csak egy szabadság van: Jézus szabadsága, mely lelkiismeretünkben munkálkodik és képessé tesz minket arra, hogy azt tegyük, ami helyes.

Ne légy türelmetlen; gondolj arra, hogyan bánt véled Isten: türelemmel és gyengédséggel. De sohase ereszd fel vízzel Isten igazságát. Hadd haladjon az a maga útján; sohase mentegesd. Jézus azt mondta: „Menjetelek és tegyetek

tanítványokká minden népeket", (Máté 28, 19.), nem pedig azt, hogy nyerjétek meg őket a saját felfogásaitok számára.

*

A Lélek vezet minket és termi bennünk gyümölcseit

„Kelj fel és menj el dél felé, arra az útra, mely ...Gázába megy alá!" (ApCsel 8,26)

Isten Szentlelke vezet minket, így vezette a Samáriában buzgólkodó Fiepet is. Elküldi a Jeruzsálemből Gázába vivő útra. Azon találkozik Kandaké királyasszony kincstárának felügyelőjével. Utasítására szekerehez csatlakozik. Ézsaiás próféciájának magyarázása révén megnyeri őt Krisztusnak. Mindjárt meg is kereszteli (ApCsel 8,26-39). A Lélek vezeti a Damaszkuszban lakó Anániást is a megvakultan fekvő Saulhoz és megnyitja annak szeme világát (ApCsel 9,10-19). Mikor Isten ügyéért üldöznek minket, Lelke megmondja, mit mondjunk (Mt 10,19). A Lélek termi bennünk gyümölcseit is: szeretetet, örömet, békességet, béketűrést, szívességet, jóságot, hűséget, szelídséget, mértékletességet (Gál 5,22). Csak azokat vezeti és gazdagítja gyümölcseivel, akik lelkük csendjében engedelmes lélekkel hallgatnak és híven követik utasításait. Akik elpártolnak Tőle, megszégyenülnek, „mert elhagyták az élő vizek kútfejét" (Jer 17,3).

Szentlélek Isten, naponként várom áldott vezetésed. Könyörgök Hozzád, adj nekem hűséget a szavadra való figyelésben és a kapott utasításait hű követésében. A legnehezebb időkben se keressek soha kifogást! Várom drága ajándékaid: a lelkem számára örök életet biztosító kincseid. Vigyázok rájuk, mint a szemem világára! Krisztusért segíts engem ebben! Ámen.

„Jövel, gerjeszd fel szívünkben Szent szerelmednek
tűzet, Rontsd el a gyűlölséget, Hogy mi egyesek
lehessünk Isteni szerelmedben: Jövel, mi lelkünknek
Nagy vigassága!" (Énekeskönyv 369. é. 4. v.)

*

Május 8

Segíts te is!

„Menjete ti is a szőlőbe, és ami jogosan megillet benneteket, megadom nektek" (Mt 20,4.7).

Igen, még az öregek számára is van munka Isten szőlőjében. A tizenegyedik órában vagyunk, és Ő mégis munkába küld bennünket. Milyen nagy kegyelem! Bizonyára minden idős ember felujjong a meghívásra. Ha valaki (meg)öregszik, már senkinek sem kell a munkája. Egyik munkahelyről a másikra megy, a munkaadók ránéznek ősz hajára, azután rázzák a fejüket. Az Úr Jézusnak azonban szüksége van az öregekre is, és jó fizetséget ígér nekik. Ilyen az igazi kegyelem! Uram, add, hogy az öregek haladéktalanul szolgálatodba álljanak!

De valóban fog adni az Úr fizetséget az elnyűtt öregeknek is? Ne kételkedj benne! Ő megígérte, hogy megadja azt, ami jogos, ha az Ő szőlőjében dolgozol. Biztosan megkapod a kegyelmet ebben az életben, és a dicsőséget odaát. A jelenben vigasztalást, a jövőben nyugalmat. Erőt a mai napi munkád elvégzéséhez, és a dicsőség látomását, amikor közeleg a halál éjszakája. Mindezt megadja az Úr az idős korban megtérteknek, amiképpen megkapják a fiatalon hitre jutottak is.

Szeretném elmondani ezt a meg nem tért öregeknek, és kérni az Urat, áldja meg bizonyágtételemet az Úr Jézusért! Hol található ilyen öregeket? Keresni fogom őket, és szeretettel közlöm velük a jó hírt.

*

Kiáltás a mélyből

Jónás imádkozott Istenéhez, az Úrhoz a hal gyomrában. (Jón 2,2)

Jónást saját kérésére a hajósok bedobják a tengerbe, s a vihar erre elcsendesedik. Ennyire megkeményedhet egy ember szíve, hogy inkább a halált választja, mint az engedelmisséget. Isten őrizzen bennünket ettől!

Az Úr azonban nagyon türelmes, meg akarja menteni Jónást. Ha egyelőre nem tud általa munkálkodni, akkor először benne dolgozik. Odaparancsol egy nagy halat, ami mint egy mentőcsónak megmenti Isten szolgáját a haláltól. (Sokat vitatkoztak ezen, de többször megesett már, hogy egy kék bálnából vagy ámbrás cetből élve szedtek ki balesetet szenvedett embert vagy delfint, fókát.)

A nagy halban végre megszólal Jónás. Eddig egy szava sem volt Istenhez, nem mondott sem igent, sem nemet, csak némán menekült előle. Most beszél, imádkozik. Néha mi is csak egy nagy halból - megoldhatatlan helyzetből, betegségből, valamilyen függőségből - kezdünk kiáltani Istenhez. Meg kell ezt várni, nem lehetne már előbb? Onnan is lehet, a legnagyobb mélységből is eljut Istenhez az imádság, de ő minket a

vele való folyamatos, boldog párbeszédre teremtett. Ezt kellene gyakorolnunk.

Jónás imádkozik - de a szíve még nem változott meg. Vágyódik Isten után, elmondja, milyen szoros helyzetben van, de hiányzik belőle az, amivel a tékozló fiú kezdte: vétkeztem, de szeretnék újra neked engedelmeskedni. Amíg valaki ragaszkodik a maga igazához, és nem ad igazat Istennek, késlelteti a szabadulását.

Isten olyan türelmes, hogy ad még egy esélyt a makacs szolgának. „Az Úr parancsot adott a hálnak, és az kiköpte Jónást a szárazföldre.” Csak vissza ne éljünk Isten türelmével!

*

Kivezeti lelkünket a bűn rabságából

„ Vezesd ki lelkemet a börtönből, hogy magasztaljam a te nevedet!” (Zsolt 142,8)

A zsoltáros király azért imádkozik, mikor a barlangban bujdosik, hogy Isten vezesse ki lelkét a börtönből, hogy magasztalhassa Nevét. Mindannyiunk számára az a legfájdalmasabb börtön, amikor lelkünk tehetetlenül vergődik bűneink börtönében. Ebből a börtönből Isten Szentlelke szabadít ki minket. Sokszor egy lépés is elég ahhoz, hogy kiszabaduljunk, de többször egy lépés is elég ahhoz, hogy a bűn fertőjébe essünk. Ő segít meg minket azzal is, hogy megmondja, mit kérjünk és hogyan kérjük: „amit kérnünk kell, a mint kellene, nem tudjuk; de maga a Lélek esedezik mi érettünk kimondhatatlan fohászokkoddal. Aki pedig a szíveket vizsgálja, tudja, mi a Lélek gondolata, mert Isten szerint esedezik a szentekért” (Rom 8,26-27). Ez volt nemcsak Dávidnak, de azóta is minden igazi „szentnek” a legfőbb bizodalma, kik vele együtt érezték, hogy bűnösök és kegyelemre, megváltásra szorulnak.

Uram, az én lelkem is vergődik bűneim sötét barlangjában. Szabadulni vágyok onnan. Tudom, hogy Szentlelked tud csak kiszabadítani, akit Egyszülöttedért Tőled árván maradó hívei számára. Te jól ismered minden bűnömet, amely Tőled elválaszt és megkötözi lelkem szárnyait. Szentlélek Isten, esedezz érettem is kimondhatatlan fohászokkoddal! Krisztusért könyörgök. Ámen.

„Tied legyen, Isten, mindenben dicsőség A te szent Fiaddal, és minden tisztesség, Szentlélek Istennel egyenlő felségben, A Szentháromságban mind örökké! Ámen.” (Énekeskönyv 476. é. 11. v.)

*

Az új élet: Krisztus mibennünk

Többé tehát nem én élek, hanem Krisztus él bennem... Galata 2,20

Pál számára az élet igazán akkor kezdődött el, amikor Krisztussal találkozott. Mi is akkor élünk igazán, ha Krisztus lett az életünk középpontja és hajtóereje. Az istentelen ember élete csak e világban zajlik, és énje körül forog. Az életét tápláló forrásai idelent vannak, céljai földiek. Egész élete a birtoklásért folytatott hajszában merül ki. Ha elveszti pénzét vagy javait, az életnek nincs többé vonzereje a számára. Az emberek előtt való tekintély és elismerés körül forog minden. Ha ezeket elveszíti, mindent elveszített. Ilyenkor sokan véget is vetnek az életüknek.

Ahol szeretetünk, törekvéseink, gondolkodásunk és gondjaink szálai összefutnak, ott van az életünk. A hit bensőséges kapcsolatba hoz minket Krisztussal. Úgyszólván beleplántálódunk az Ő életébe és szoros kapcsolat teremődik közte és köztünk. Részesei leszünk nemcsak Krisztus életének, hanem halálának és feltámadásának is. Énünk, amely eddig központi helyet foglalt el, vele együtt a keresztre kerül és meghal. - Krisztus csak az isteni kegyelemre találtak szívében él és uralkodik az óemberük helyett. Az újjászületett ember többé nem maga él, hanem Krisztus él benne, önszeretetünk helyét az a szeretet váltja fel, amely nem követelődzik, hanem ad; nem uralkodik, hanem szolgál; nem élvezetekre tör, hanem lemond.

Isten gyermekei számára Krisztus az élet. Távolítsd el Őt az életükből, s az elveszti számukra minden értelmét. Mintha legfőbb idegszálukat vágták volna át. Viszont ki akarná Őt elvenni tőlem? Krisztust csak a magam bűne folytán veszíthetem el. Még a halál sem tudja elragadni. Éppen ellenkezőleg, hozzá visz engem közelebb. Vajon Jézus Krisztus ilyen értelemben lett életedd néked is? Csak régi, értelmetlen életed elvesztése árán kerül birtokodba ez az igazi élet. Aki pedig földi életét mindenáron meg akarja tartani, az elveszíti azt. Számára a halál valóban veszteség lesz, mert vele mindent elveszít. - Add tehát eddigi, bűnös életedet halálba! Oda való az, nem alkalmas semmi másra. Ekkor találsz Jézusban új életre, amely nem szalad el az idővel, s nem lesz egyre szegényebb és el- esettebb, hanem olyan életed lesz, amely mindig gazdagabbá, erőteljesebbé válik, aszerint, ahogy Krisztus növekszik benned.

*

A HIT BÉKETÜRESE

„Mivel megtartottad az én béketűrésre intő beszédemet." Jel. 3, 10.

A béketűrés több, mint a türelem. A szent élete Isten kezében van, mint az

Íj és a nyíl az íjászéban. Isten olyasmit vesz célba, amit a szent nem tud látni; ő felvonja és megfeszíti az íjat. Ilyenkor a szent így szól: Tovább már nem bírom. Isten ügyet sem vet rá, csak feszíti tovább, míg a cél egészen szemében nincs, akkor azután lő. Bízd rá magad nyugodtan Isten kezére. Milyen dologban van éppen most türelemre szükséged? Tartsd erősen a Jézus Krisztussal való viszonyodat a hit béketűrése által. Jóllehet megöl engem, mégis várom őt. (Jób 13, 15.).

A hit nem ünnepélyes érzelem, hanem erőteljes élő bizalom, mely arra a tényre épül, hogy Isten szent szeretet. Nem láthatod Őt éppen most, nem vagy képes megérteni, amit cselekszik, azonban ismered őt. Hajótörés ott fordul elő, ahol nincs meg az a lelki egyensúly, amely amaz örök isteni igazságról való meggyőződés eredménye, hogy Isten szent szeretet. A hit az életed hősies erőfeszítése; beleveted magad az Isten iránt való gondtalan bizalom árjába.

Isten Jézus Krisztusban mindent kockára tett, hogy megváltson minket, most azt kívánja, hogy mi is tegyük mindenünket kockára Benne való odaadó bizalommal. Vannak pontok bennünk, ahol ez a hit még nem hatott, helyek, amelyeket nem érintett meg Isten. Ilyen pontok nem voltak Jézus életében s a miénkből is el kell tűnniök. „Az pedig az örök élet, hogy megismerjenek téged.” (Ján. 17, 3). Az örök élet olyan életet jelent, amely mindennek a szemébe tud nézni, amivel útjában találkozik, még pedig ingadozás nélkül. Ha ebből a szempontból nézzük a dolgokat, az élet egy nagy regényé alakul át, a csodalátásnak soha meg nem szűnő, dicső alkalmává. Isten azért fegyelmez minket, hogy az erőnek ehhez a központi forrásához vezessen minket.

*

„Ha vétkezel, mit ártasz neki? Bármennyi a bűnöd, mit tehetsz ellene? Ha igaz vagy, mit adsz neki, vagy mit kap tőled? Csak a magadfajta embernek árt a bűnöd, és az ember fiának használ igazságod.”

Jób 35,6-8

Az ember önkéntelenül arra gondol, hogy ha jót tesz és szépen él, Istennek használ vele, ha bűnt követ el, Istennek okoz kárt. Mi ebben az igazság? Isten munkatársának teremtett és rendelt minket, az Ő rendelésében, az Ő országa építésében okoz hiányt bűnünk, engedetlenségünk. De neki van ahhoz ereje, hogy lázadásainkat is felhasználja, más irányban, a maga céljaira. Neki magának ugyan mit árthat az emberparány rosszakarata? Az viszont egyszerű nagyképűség, ha azt gondoljuk, hogy jó tetteink neki használnak. Ő azokat valóban fel kívánja használni többi gyermeke boldogságára, a közösség építésére. De az eredményt emberek élvezik, családod, néped, közösséged, mindazok, akik körülötted élnek. Te pedig azok engedelmisségét, akik téged szeretnek és szolgálnak. Ne essünk tévedésbe: Istennek mi sem adni, sem tőle elvenni semmit nem

tudunk. Magunkat tesszük értékesé vagy hiábavalóvá engedelmes vagy engedetlen magatartásunkkal.

Jó Atyám, ments meg engem attól az értelmetlenségtől, hogy úgy képzeljem, hogy én árthatok vagy használhatok neked azzal, amit teszek. Kétéves gyermeknek jól áll, ha ököllel ront apjának, vagy megajándékozza egy katicabogárral. De én felnőttnek, értelmes embernek tudom magam, ne tegyem magam nevetségessé sem előtted, sem magam vagy mások előtt értelmetlen nagyképűségemmel! Tudom, örömet szerezhetek neked engedelmisségemmel, azért is olyan jó neked szolgálni, nekem jó az, én leszek általa gazdagabb és boldogabb. Én szenvedem meg, én veszem el életem szépségeit, áldásait, ha veled szembe fordulok. Erre taníts meg Uram, s tégy képessé arra, hogy eléggé szeressem és gazdagítsam, magam azzal, hogy másoknak szolgállok, másokat igyekszem boldogabbá tenni, mások életében kívánok áldássá lenni. Ezt a bölcsességet kérem Tőled, áldj meg velem, Uram. Ámen.

*

A szabadítás pohara

116. zsoltár

Isten elibénk jön, hogy megnyerje a szeretetünket. A meghallgatott imádságok kegyelmének megnyilvánulásai. Hogy fülét felém fordítja és nem csak hallja, hanem meghallja esedezéseim szavát. Istennek kegyelmes tettei ezek, hogy szívünket még szorosabban magához kösse. A szív ugyanis, amely Isten kegyelmének a megnyilatkozásait tapasztalja, nagyobb buzgósággal és vágyakozással keresi az Urat. A zsoltáríró is erről tesz bizonyosságot: „Szeretem az Urat, mert meghallgatja esedezéseim szavát.” Nem úgy történt ez, hogy a zsoltárírónak addig semmi köze nem volt az Istenhez, mielőtt meghallgatta esedezéseim szavát. Nem csak attól kezdve fordult szíve Istenhez. Már előbb kereste Istent, mert Isten szíve még korábban kereste őt. De a meghallgatott imádságok fokozott vágyakozásra és odaszentelésre indították az Úr iránt.

Isten nem csak a megtérés előtti időben kezdeményező fél, hanem a megtérés utáni időben is. Isten az örökkévalóságig sem fárad bele, hogy szeressen. Az időn túl is lesz szerelmének kiváltképpen való megnyilatkozása.

A hívő szív számára a szükség idején ez az egy megoldás van: kérlek, Uram, szabadítsd meg az én lelkemet. Amikor körülvették a zsoltárírót a halál kötelei, a pokol szorongásai támadták meg, nyomorúságba és ínségbe jutott, akkor az Úr nevét hívta segítségül. A 2. és 3. versben néhány fontos dolgot kell megfigyelnünk. Az egyik, hogy a nyomorúság

lényege mindig a pokol szorongattatása. Ez a félelmes a hívő lélek számára. olvastam egy levelet, amelyben arról tesz bizonyosságot valaki, hogy nem az a borzasztó számára, hogy meg kell halnia, de mi lesz azután. Ki ad neki bizonyosságot arról, hogy mi lesz a halála után. Nem testi szabadítás az, ami után a zsoltáríró vágyik. Nem az fontos, hogy ellenségeinek romlását lássa, hogy földi életének kérdése megoldódjon, hanem „szabadítsd meg az én lelkemet”. Nem külső körülményeidnek kell megváltozni, nem az embereknek kell mássá lenni körülötted, lelkednek kell kiszabadulni azokból a kötelekből melyekben megkötöttetted. Hogy ezek milyen természetű kötelek, az más kérdés. Lehetséges, hogy még a megtérés, az újjászületés előtti állapotban vagy megkötözve a halál köteleivel, de lehetséges, hogy a hívő bűnök kötöznek meg téged. Lehet, hogy hívő selyemszálak fognak körül és egy ilyen hálóban vergődik a lelked. Körülvesznek a pokol szorongásai, a halál kötelei. Hívő emberek is juthatnak nyomorúságba és ínségbe. Kiszárad és eltikkad lelki életük. Nem tudnak örüdeni. Talán éppen ilyen állapotban vagy most. Túl vagy a Krisztussal való találkozás boldog örömén, emlékszel még, milyen öröm volt vele találkoznod, milyen boldogság volt útján járnod, tele volt szíved hálaadással és dicséretmondással. Most pedig fáradtan vonszolod magadat. Megkötöttetted. Nem külső körülményeid miatt, hanem lelkedben van valamilyen megkötöttség. Ebből kell megszabadulnod. Lehetséges, hogy úgy vagy, mint Lázár, aki meghallotta Jézus szavát, ki is jött, a kötelek azonban a kezein voltak. Lehet, hogy be kell még vettetned a tüzes kemencébe, hogy a kötelek leégjenek rólad és szabadon jöjj ki onnét. Lelked nem szabadult meg egészen. Hányszor megkötöttetik fiatal lányok lelke a férjhezmenés gondjával. Rászakad egy ifjú lelkére ez a gond és nem tud megszabadulni belőle. Vagy egy fiatalemberre a „kit vegyek el, ki lesz az élettársam” gondja, ahelyett, hogy tudnák bizalommal letenni az Úr kezébe. Hányszor rászakad egy-egy női leiekre az öltözködés gondja, éppen úgy akar tetszeni, mint ahogy tetszenek mások, ahogy járnak mások, és gonddá, teherré válik.

Nem tudta ezt egyszerűen letenni az Úr kezébe és elfogadni azt a lehetőséget, amit Ő adott. Aztán körülveszi a pokol szorongása, nyomorúságba és ínségbe jut. Mi a megoldás? Kiáltás: „Szabadítsd meg az én lelkemet”, hogy lehessen megszabadult, örvendező gyermeked.

Az Úr megindul nyomorúságunkon, mert kegyelmes, igaz és irgalmas. Ebben a zsoltárban különösképpen megcsendül ez a kijelentés, hogy irgalmas. Amikor látja az embert lelki megkötöttségében, lelki irgalomra indul. Láttam egy madárfiókat, amelyik kiesett a fészekből és vergődött a porban. Próbált volna szárnyaira emelkedni, de nem tudott. Lehajoltam és visszatettem a fészekbe. Ilyen az, amikor Isten irgalomra indul veled szemben. Lehajol hozzád, kezeibe vesz, és visszaemel téged a meleg fészekbe, ahonnét kiestél. Vagy amikor a kisleányom egész kicsi volt, és minden áron jönni akart velünk valahová, azt mondtam neki, eljöhetsz, de én nem foglak vinni téged. Egy darabig ment a saját lábán, míg egyre fáradtabb lett, és nehezebben vonszolta magát. Mit tehettem mást, lehajoltam hozzá és azt mondtam, gyere, majd viszlek. Isten irgalomra indul

irántunk, amikor látja engedetlenségünk, vagy túlméretezett képességünk következtében ránk szakadt nyomorúságunkat. Belementél valami nyomorúságba, egy ábrándképet engedtéel magadban úrrá lenni és ennek következményeképpen belekerültél a hálóba, ott vergődik lelked. Kiáltls, és az Úr irgalmas, szépen kibontogat téged a tüskebozótból, ahová beleakadtál, letisztítja rólad a pókhálót, amely az aranszálat beszennyezte és újra magasba emelkedik lelked, mert az Úr irgalmasan hajolt oda hozzád.

Ahhoz azonban, hogy az Úrnak ezt a szabadítását megtapasztalhassuk, együgyűvé kell lennünk. Együgyűség alatt Isten igéje azt a gyermeki bizalmat érti, amilyen gyermeki bizalommal a gyermek odafordul anyjához. Az együgyű ember alázatos ember. A gyermek nem szégyell kérni. A felnőtt ember gőgös, nem alázkodik meg. A gyermek nem szégyell, hanem kér. Attól kér, akit a legközelebb talál. Amikor egy alkalommal hazafelé utaztunk, megfigyeltem egy kis fickót. Csak annyit engedjen meg, mondta, hogy az egyik lábamat feltehessem a vasúti kocsi lépcsőjére. A dolog vége az lett, hogy ő helyezkedett el legkülönbén és legkényelmesebben. Addig kért, és addig nem tartotta rangján alulinak kérni, míg végül egészen kényelmes helye lett. Van-e benned elég alázatosság az Urat együgyűen és bizalommal kérni? Ez a gyermek nem gondolkozott azon, micsoda nagy dolog azt kérnem, hogy feltehessem az egyik lábamat, mikor emiatt a bácsinak féllábbal kell állnia. Egyszerűen kért. A gyermek nem számol vele, hogy mi lesz a következménye a kérésének. Együgyűen kell nekünk Istenhez fordulnunk szükségünkben és nyomorúságunkban. Nem okoskodva és spekulálva, hogy nem mehetek, mert százszor segített már rajtam.

„Az Úr megőrzi az alázatosokat, én ügyefogyott voltam és megszabadított engem.” Az ilyen embereknek ad nyugalmat. Ezek tudnak így szólani, térj meg én lelkem a te nyugodalmadba, mert az Úr jól tett veled. Az együgyű ember fenntartás nélkül hisz. Nem csinál az életből nagy kérdéseket. Előtte nincsenek megoldhatatlan problémák, egyszerűen ráhagyja az Úrra és azt mondja, térj meg én lelkem nyugodalmadba. Nagyon kedves élményem volt a közelmúltban. Beszélgettem valakivel. Elmondta nyugtalanságát, és én azt válaszoltam neki, csak menj el egész nyugodtan, rendben van minden. Később kaptam egy levelet, amelyben az illető azt írja, hogy mióta velem beszélt, rendben van minden. Hitt és elment. Az a kérdés, elég együgyű vagy-e ahhoz, hogy békességed lehessen, vagy túl okos vagy hozzá. El ne felejtse, hogy az ember azóta független, mióta tud. És minél többet tud, annál függetlenebb. Aki tud, és hisz a tudásnak, az nem meri megfogni a kilincset, mert azt mondja, baktérium van rajta, megszenyeezi a kezem, a számhoz viszem és beteg leszek tőle. Pedig sok millió ember van, aki nem fog baktériumfertőzésben meghalni, noha nem tud róla semmit. Jól mondta Luther, hogy a hit annyit jelent, hogy befogom a szemem és kiugrok az ablakból a sötétbe. Nem keresek indoklást, hanem nyugodtan, bizalommal ráteszem magam arra, amit Isten mond. Térj meg én lelkem a te nyugodalmadba, mert az Úr jól

tett veled.

Ahhoz, hogy az örök élet részesévé lehessünk, az Úr orcája előtt kell járnunk, a halálból kell, hogy kiszabadítson bennünket az Úr. Amíg az Úr meg nem szabadított, a halál jegyese vagy. Nem vett még el, ahogy a vőlegény se vette el a menyasszonyt, de gyűrűje az ujján van és az övé. A halál gyűrűjét hordozod magadon. Azt kell az Úr Jézus Krisztusnak széttörnie, hogy az élők földjén előtte járhas. A halállal való jegyességet kell felbontani. A 8. versben e lelki szabadításnak három állomása van. „Meggyszabadítottad lelkemet a halálból, szemeimet a könnyhullatásból, és lábaimat az eleséstől.” Vannak emberek, akik szeretnének simán járni, botlás nélkül. Vannak emberek, akik szeretnék abbahagyni a sírást. Elfelejtik, hogy itt kell kezdeni a dolgot. Szabadíts meg engem a halálból. Amíg valaki át nem ment a halálból az életre, várja, hogy kiszáradjanak könnyei. Az örök élet legdrágább ajándéka az, hogy az Úr orcája előtt fogok járni, az élőknek földjén. Milyen csodálatos drága ígéret ez. „Íme az Isten sátora az emberekkel van és Isten van velük, az ő Istenük.” Az első emberpár a paradicsomkertben az Úr orcája előtt járt szüntelen. Nem Isten háta mögött leszel az örökkévalóságban, hanem az Úr orcája előtt, szemei szüntelen rajtad lesznek. Mindig láthatod szemtől szembe az Ő dicsőségét. Vajha földhöz tapadt lelkünk ne ragaszkodna e világhoz, hanem vágnánk szívünk szerint az Úr orcája elé, hogy ott legyünk előtte.

A hit a csüggedés legsötétebb óráján is lát reménysugarat. „Hittem, azért szóltam, noha igen megaláztatott valék.” Juthat szíved olyan állapotba, amikor azt mondod, hogy nincs, aki megértsen, nincs aki szeressen, minden ember hazug, a hívők is épp olyanok, mint a hitetlenek. Rá kell jönnöd, hogy nincs megbízható ember, akire támaszkodnál. Ebben az állapotban nagyon megaláztatott leszel, de a hívő szemek akkor is látják a reménysugarat. Számukra sohase megy le a nap. Hívó lélek is juthat a kétségbeesés olyan állapotába, amikor csak egy lehetőség látszik, kioltani a lámpát, és menni oda, ahonnét nincs többé visszatérés. De akkor is megmarad, hogy Jézus él, és elég hatalmas arra, hogy rám árássa az Ő áldását. Ő megtart engem. Mi mást adhatnál az Úrnak az ő szabadításáért, mint a szíved háláját? „A szabadulásért való poharat felemelem, és az Úrnak nevét hívom segítségül.”

Gondolj arra az ószövetségi áldozati formára, amikor hálaáldozatként felvitték az italáldozatot, és a pap kiöntötte az Úr előtt. Ez az, amiről szó van, hogy a szabadulásért való poharat felemelem. De most gondoljunk arra az újszövetségi kijelentésre, amikor Pál azt mondja: ha kiontatom is italáldozatként a ti hitetek áldozatánál, és papi szolgálatánál, mégis örülök, és együtt örülök mindnyájatokkal. Megszabadult lélek, hívő szív, akit kihozott az Úr köteleiből, mit hozhatnál drágább ajándékot neki, minthogy kiöntöd előtte életedet? Emlékezzünk az ígére, hogy „megüresíté magát szolgálai formát vévén fel.” Jézus Krisztus kiöntötte önmagát. Az élet, a gazdagság, a szeretet, az öröm, minden kiömlött belőle. Egészen megüresíté magát, szolgálai formát

vévén fel. Egészen megüresítette magát a keresztig. Semmi sem maradt benne, mind odaadta mennyei gazdagságát a Golgotán, szíve szeretetének legutolsó dobbanását is. Vajon kész vagy-e te így kiönteni magad a szabadulásért, így felvenni a szabadulásra való poharat? Az Ő dicsőségére és mások lelke üdvösségének munkálására hadd ürüljön ki, ne maradjon semmi ebben a szívben, legyen egészen megüresített edény. Elmondhatják-e rólad életed végén, íme egy ember, aki semmit sem tartott meg magának?

„A szabadulásért való poharat felemelem”, az Úr iránt való fogadásaimat megadom neki. Mit tartottál meg magadnak abból, amit az Úrnak ígértél? Egyszer egy meghitt, önfeledt pillanatban azt mondtad, Uram, itt van a szívem, egészen neked adom, talán őszintén szólt ajkadon az ének: szívem egészen híven neked adom. Emlékezzél, mennyi mindent vettél vissza egészen, mennyi minden maradt meg neked. Végül meggondoltad itt is, ott is, elkezdted egészen józanul, hidegen számot vetni, mert szíved már kihűlt, már csak az eszed számol. Az az ember, aki az Úr előtt számol, nem szereti Őt igazán. Ha valakit igazán szeretsz és tőled kér, akkor nem azt kérdezed tőle, mennyi kell és mire kell, hanem azt mondod, eredj és vegyél, amennyi kell. Ha az Urat igazán szereted, akkor nem tehetsz mást, minthogy felveszed a szabadulásért való poharat. Előtted van a szabadulásért való pohár, elveszed-e? Megváltó Urunk megfogta a keserű poharat és kiitta tartalmát. Felemeled-e a szabadulásért való poharat, hogy kiöntve tartalmát így szólj: itt van italáldozatként az egész életem. Igya fel a világnak kevélysége, gőgje, félreértése, gúnykacaja, hadd nyelje be életemet a sötét éjszaka, hadd legyenek csak kiáltó szó a pusztában, nem tehetek mást, mint hogy az Úr iránt való fogadásaimat megadom.

Minél valóságosabb a hálaadás, annál nyilvánosabb. „Az egész nép előtt”, azt mondja a zsoltáríró. Az Úr házában tornácaiban, tebenned, ó Jeruzsálem. Volt abban valami rendkívüli, amikor a zsidó embernek el kellett mennie a templomba, odamenni a hálaáldozati oltárhoz és ott megölni a galambot vagy bárányt, amivel kifejezte háláját.

Lássa az egész gyülekezet, hogy valami köszönnivalója van az Úrnak. Bár volna a mi készségünk és hálaadásunk gazdag és merész, és mernénk a nyakunkba akasztani a hálaadás tábláját. Lássák mindenkinek, hogy megköszönnivalónk van az Úrnak. Zengne az ének ne csak titokban, elrejtve, hanem az egész gyülekezet előtt. Hadd lássa mindenki, hogy mit tett velünk az Isten, hogy szabadított meg.

Az Úr nem hagyja el az övét a haláluk óráján 15. vers sem. „Szemei előtt drága az Ő kegyeseinek halála.” Ha a halálom órájára gondolok, nem az foglalkoztat, hogy testvéreim imádságai körülvesznek-e, hogy szerettem ott állnak-e halálos ágyam mellett és megfogják kezemet, az sem, hogy aki legjobban szeret, letörli-e majd a halálverítéket a homlokomról, hanem az vigasztal meg engem, hogy miután az én Uram előtt drága az én halálom, majd Ő ott lesz és megerősíti szívemet. Tudom, hogy félnék, sírnék, sok minden

fájna, de miután szemei előtt drága az ő kegyeseinek halála, odaáll a halálos ágyam mellé és megtöri a félelem erejét. Ő erős és megtart. Bizonyos vagy-e afelől, hogy a halálos óráján melletted áll Jézus? Lehet, hogy csodálkozó emberi szemek néznek rád, hogy hidegszívű ápolónők húznak spanyolfalat ágyad mellé, akik már úgy megszokták a halált, hogy meg se indulnak rajta. Az a fontos, hogy Jézus ott álljon, mert Ő megerősít téged.

A szabadulás szolgálatra kötelez. Uram, én bizonyára a te szolgád vagyok, a te szolgálóleányodnak fia, mert te oldoztad ki köteleimet. Az ószövetségi rendelkezés szerint, ha a rabszolgának kitelt az ideje, akkor a gazdának fel kellett őt oldoznia. Ha a szolga megszerette urát és ott akart maradni vele, akkor a gazda fogta az árt, odatette a szolga fülét az ajtófélfához, és átszúrta annak jeléül, hogy örök szolgálatra kötelezte magát. Erről van itt szó. Te megoldoztad köteleimet, én pedig örökké szolgád leszek. Méltó is, hogy akinek megoldozta az Úr bűnei köteleit, akit kiszabadított a pokol láncainból, akiről letörte a halál jegygyűrűjét, azt mondja: én örökké szolgálni kívánlak téged az egész nép előtt. Felveszem a szabadulásra való poharat, hadd hirdesse mindenek előtt az ajkam Isten nagy szabadítását a Jézus Krisztusban.

Május 9.

A bizalom örömet ad

„Benne van szívünk öröme, mert szent nevében bízunk”

(Zsolt 33,21)

A hit gyökeréből nő ki a szívbeli öröm virága. Talán nem támad bennünk azonnal öröm, de megjön a maga idejében. Ha szomorúak vagyunk, de az Úrban bízunk, egyszer csak eljön az idő, és Ő úgy felel bizalmunkra, hogy hitünket megjutalmazza, mi pedig örvendezni tudunk az Úrban. A kételkedés csak szomorúságot nemz, de a bizalomból tartós öröm lesz.

A zsoltáros itt kifejezett meggyőződése tulajdonképpen egy ígéret, amelyet a bizalommal kinyújtott kezünkbe tesz az Úr. Bárcsak megbecsülnénk! Ha e pillanatban nem is örvendezünk, hamarosan örvendezni fogunk. Ez olyan bizonyos, mint ahogy Dávid Istene a mi Istenünk is.

Gondolkodjunk csak el az Úr szent nevében, hogy még jobban tudjunk bízni benne, és bizonyosabb legyen az örömünk. Az Úr szent, igaz, kegyelmes, hűséges és megváltozhatatlan. Bízhatunk az ilyen Istenben. Ő bölcs, mindenható és mindenütt jelenvaló; támaszkodjunk rá örömmel! Tegyük ezt azonnal és fenntartás nélkül. Jahve-Jire - az Úr gondoskodik rólunk (IMóz 22,14), Jahve-Salom - az Úr békességet ad (Bír 6,24), Jahve-Cidkénu - az Úr a mi igazságunk (Jer 23,6; 33,16), Jahve-Sammá - az Úr mindvégig közel van (Ez 48,35) és Jahve-Nisszi - az Úr az én hadijelvényem

(az Úrban van a győzelem - 2Móz 17,15). Akik ismerik a Te nevedet, bíznak és majd örvendeznek Benned, ó Uram!

*

Az Ige ereje

Ninive lakosai azonban hittek Istennek... (Jón 3,5)

Isten újra küldi Jónást Ninivébe, s ő ekkor már engedelmeskedik. De sok bajt elkerülhetnének, ha az első szóra engednék az Úrnak!

Ninive mohósága és kegyetlensége hírhedt volt akkor. Isten minden gonoszságot megítél, de az ítélet előtt igéjével figyelmeztet. Minden ige intés is: térjete meg, mert ha nem, jön az ítélet!

Elhangzik itt is a világos figyelmeztetés: még negyven nap, és elpusztul Ninive. És láss csodát: a niniveiek hittek Istennek. Nem is Jónásnak, hanem annak, aki őt küldte. Ilyen ereje van Isten igéjének, ezt semmi más módon nem lehetne elérni.

Aki úgy olvassa vagy hallgatja Isten igéjét, mint ami valóban az Úr hozzánk szóló szava, abban ez munkálkodik, hit ébred benne, s ez a hit azonnal cselekedetekben is megnyilvánul. A király megalázza magát, bűnbánatot tart, és az emberek kegyelemért kiáltanak Istenhez.

A sorrend mindig ez: Isten igéje hangzik, ez hitet támaszt a hallgatókban, s ez a hit tettekre indítja őket: Isten előtti megalázkodásra és bűnbánatra, s az emberek iránti jó cselekedetekre. A jó cselekedet tehát a sor végén van, gyümölcse, következménye Isten munkájának, és nem oka.

Nem a csoda szüli a hitet (Jónás nem tett semmi csodát), nem látomásaik voltak, nem ők határozták el, hogy megváltoznak, hanem az egyszerű igehirdetést komolyan vették, s Isten ezáltal újjáteremtette őket. Ezzel a hittel hallgassuk és mondjuk másoknak mi is Isten igéjét!

Néhány igehelyet érdemes ehhez kikeresnünk: Rom 1,16; 10,17; IKor 1,18; IThessz 2,13.

*

Új napra virradásunk

„Jó dolog dicsérni az Urat, ... és hirdetni jó reggel a te kegyelmedet... ” (Zsolt 92,2-3)

Isten világunkat csodálatos bölcsességével teremtette. Minél többet ismer meg a hívő lélek a világ titkaiból, annál mélyebb hódolattal borul le Alkotója előtt. Egyik ifjúkori feledhetetlen emlékem beszél erről. Akkor én is alig akartam tudni Istentől. Szentlelke kegyelméből egy csillagászati könyv került a kezembe. Kíváncsian kezdtem olvasni. Nem tudtam letenni... Közben rám borult az éjszaka. Ágyamban folytattam az olvasását. Arról beszélt, hogy az a fényugár, amely aznap este valamelyik égitestről a szememhez ért, - a szédületesen sebes fény már évekkal, sőt évtizedekkel, többen már évszázadokkal előbb elindult. Nem tudtam elaludni... Egy csaknem átvirrasztott éjszaka után arra ébredtem, hogy ott térdelök a földön, ágyamra borulva... Csak azt az egyet tudom, hogy az a térdelő ifjú már nem az volt, aki előző nap kezébe vette a könyvet... Azóta nem várom, hogy Isten Szentlelke kényszerítsen térdre: magam borulok le Előtte és dicsérem világot teremtő szent Nevét.

Mennyei Atyám, dicsőítelek Téged, ki olyan csodálatos világban adtál lakozást nekünk. Alázattal könyörgök, mutasd meg kegyelmedből nekem is alkotásaid szépségében, rendjében csodálatos bölcsességed, erőd, hatalmad, hogy a látottak, hallottak térdre kényszerítsenek Előtted. Hálát adok Néked elmúlt éjszakai megtarttatásomért. Hirdetem jó reggel kegyelmed és könyörgök Lelked további vezetéséért! Krisztusért könyörgökl Ámen.

„Szent vagy, szent vagy szent vagy, Nagy és erős Isten; Minden műved dicsér az ég-, föld- s tengeren! Szent vagy, szent vagy szent vagy, áldott, véghetetlen: Három személybe egy áldott Isten!" (Énekeskönyv 488. é. 4. v.)

*

**Az én életem Krisztus
Nekem az élet Krisztus,**

Filippi 1,21

Az élet Krisztus nélkül csak látszatélet Ábrándozunk az életről, de amikor felébredünk ebből az álmodozásból, döbbenet jövünk rá arra, hogy ez az élet csak egy gondosan elleplezett halál volt; Isten szemében éppoly értéktelen valami, mint a pelyva. Jézusnak a bűnösök iránt való szeretete, amellyel Pálhoz is fordult, egy új élet alapja lett. Az Úr közel vonta őt az Atya szívéhez. Amikor Jézus a maga irgalmas kegyelmét közli valakivel, s amikor Isten érthetetlen szeretetéből önmagát ajándékozza a bűnösnek, akkor már ott van az új élet is. „Azt az életet pedig, amit most testben élek, az Isten Fiában való hitben élem, aki szeretett engem, és önmagát adta értem" (Gál 2,20). Az új élet, amely kiárad belénk, ennek az isteni szeretetnek és az abban való bizonyosságunknak a forrásából táplálkozik.

Pál számára Krisztus lett minden; mindene viszont, beleértve az életet is, most már Urához tartozott. Életének tartalma Krisztus lett. Belőle és neki élt csupán. Ő jelentette neki azt

az életörömöt is, amely szívét betöltötte. Megízlelte és meglátta, hogy milyen jó is volt hozzá az Úr. Elveszíthetetlen öröm forrása lett az a tény, hogy Krisztus az övé és ő a szolgája lehet. Krisztus volt az életerejét, aki mindenre képessé tette. Sz szenvedni és túrni tudott érte. A gyalázatot és szomorúságot egyaránt Jézus erejével hordozta. Életcélja is kizárólag Krisztus volt: az Ő szenvedésében és feltámadásában részesülni, hozzá hasonlónak válni. Megszűnt régi, önző élete. Most már Krisztusból és Krisztusnak él. Vajon ilyen a te keresztyénséged is, vagy még mindig csak önmagad körül forogsz? Ha valóban Krisztus az életed, akkor ez abban is megmutatkozik, hogy Őt éled mások előtt. Látja-e környezeted Krisztust ragyogni a magatartásodból?

Krisztus az én életem - milyen gazdagságot rejt magában ez a néhány szó! Tudjuk, hogy természeti életünk a múlandóság alá vettetett. Ha azonban valóban Krisztus az életem, felesleges aggódnom azért, hogy könnyen elveszíthetem azt. Krisztus nem hal meg, s így egy örökké tartó élet birtokosa vagyok. És ha Krisztus az életem, akkor még a meghalás is nyereség, mert a halál még szorosabb kapcsolatot teremt Jézussal. E földi testünk egy bizonyos válaszfalat képez, s a halálban éppen ez omlik le, hogy vele maradjak elválhatatlanul mindörökre.

*

Elfogyott a kegyes

12. zsoltár

Van olyan időszak, amikor Isten választottal egészen magányosnak érzik magukat. Alig van ennél csüggesztőbb és elkésérítőbb állapot. „Egyedül maradtam” - mondja Illés csüggedten. A zsoltáríró ajkán is így tör fel a kiáltás: „Segíts, Uram, mert elfogyott a kegyes.” Nem kerülheti el ezt az állapotot senki. Ahogy Illés szemei meghomályosodtak a Baál papjaival folytatott harc után, és nem látta a hétezret, akik nem hajtottak térdet a Baál előtt, ugyanúgy juthat reménytelen helyzetbe Isten bármelyik gyermeke. Ilyenkor kétségek között tör elő a kiáltás: „Segíts, Uram!” Úgy érzed, hogy magad maradtál a küzdelmedben? Nincs egy résztvevő szív, nincs aki szeressen, nincs aki hordozzon? Ha még nem ismered ezt az állapotot, át fogod élni előbb-utóbb: eljön a te életedben is az idő, amikor úgy érzed, magadra maradtál. Ahogy Jézusnak is át kellett élnie az elhagyatottságnak ezt a csüggesztő érzését. A körülötte álló sokaságra tekintve szomorúan tette fel a kérdést a tanítványainak: „Vajon ti is el akartok-e menni?” Éppen akkor, amikor a legnagyobb terhet hordozta, nem volt mellette senki. A Gecsemáné kerti éjszakát, a halál árnyékának völgyét egyedül kellett megjárnia. Pál is arról tesz bizonyosságot, hogy mikor vádlói előtt védekeznie kellett, nem volt mellette senki. Mennyi embernek szolgált, hányszor letette az életét a korinthusi levél vallomása szerint, mégis át kellett élnie, hogy: „Segíts Uram, mert elfogyott a kegyes.” Isten gyermekei azonban ebben a legnagyobb magányban és nyomorúságban sem tudnak mást tenni, mint még inkább az ég felé fordulni, és ha már kiesett a kezükből minden, akkor mindkét kezükkel

belekapaszkodni a keresztbe.

A hűség a legjellemzőbb isteni tulajdonság. Talán egy Ige sem mond Istenről többet és nagyobbat, mint ez: „Ha hitetlenkedünk, ő hű marad: ő magát meg nem tagadhatja.” Az is nagyszerű dolog, hogy Isten szeret: a golgotái kereszt megrendítően beszél erről a szeretetről. Ezt hirdetik életünk eseményei is, melyekből láthatjuk, hogy nem vaksors és véletlen irányítja életünk folyását, hanem egy szerető atyai kéz. Mégis, Istennek irántunk való szereteténél többet jelent a hozzánk való hűsége. Mit érne, ha Isten szeretete csak bizonyos körülmények között, és bizonyos ideig tartana, de nem számíthatnánk rá minden időben, bármilyen körülmények között! Éppen ez a nagyszerű benne, hogy amikor elfogynak a kegyesek ezen a földön, akkor is kapaszkodhatsz Istenbe, mert Ő hű marad. Ezzel szemben elmondhatjuk, hogy az emberi hűség talán a legritkább tulajdonság. Nem egyszer a szívünkben feltámadó indulatokat kell megfeszítenünk, a vágyainkról, ábrándjainkról lemondanunk azért, hogy hűségesek maradjunk. Mennyiszer kell előnyöket és lehetőségeket is elszalasztanunk, mert a hűség és a szívünk nem egy síkban vannak! A szívünk csapodár. Aki hűséges akar maradni, számtalanszor meg kell tagadnia magát. Mi magunktól új örömök, új vágyak, változatos élet után futnánk, a hűségnek azonban a hétköznapi élet szürkeségében is ki kell tartania. Minden hívő életében jön olyan időszak, amikor Jézus hétköznapivá szürkül. Valakitől hallottam, hogy mikor jönnek a kísértések, Jézus kámforrá változik. Nehéz a szenvedélyek, a vágyaink ellenében hűen kitartani mellette. „Eltűntek a hívek az emberek fiai közül” - olvassuk a második versben. Voltak lelkes emberek, elhangzottak nagy ígéretetek, mikor azonban csendben, a nyilvánosságtól távol kell vért ontani a csatamezőn, amikor a népszerűtlen keresztet kell cipelni, akkor eltűnnek a hívek. Elszomorító látvány, amint egy-egy közösségben megváltoznak az emberek. Akik ma még odaadó szívvel mentek a zászló alatt, holnap hátat fordítanak neki. Miért? Mert hiányzik a hűség. Amikor valaki megáll előttem, hogy kezét Jézus kezébe tegye, az öröm mellett mindig átsuhan rajtam a fájó érzés: „Vajon meddig maradsz hű Hozzá? Mikor másként alakul az életed, és előnyös ajánlatokat kapsz, megmaradsz-e mellette?” Láttam már embereket, akik egész életüket rászánták egy szolgálatra, mégis otthagyták, mikor másként alakult az életük. Ismert neveket tudnék felsorolni, akik valamikor egész életükkel Krisztus ügye mellé álltak, később mégis elfordultak Tőle. Testvér, te meddig maradsz hű Jézushoz? Meddig maradnak meg lábad az úton, amelyre Jézus állított?

Egyik legismertebb emberi tulajdonság a hízelkedő ajak és a kettős szív. Jézus így óvta a tanítványait: „Mindenek előtt oltalmaztatók meg magatokat a farizeusok kovászatól, amelyik a képmutatás.” Megdöbbenő, hogy mennyi képmutatás van bennünk. Hányszor hazudik arcunkon a mosoly, hazugok a barátságos szavak, mert nem őszinte szívből fakad, amit cselekszünk, vagy mondunk. Másként beszélünk egymással, és másként egymás háta mögött. Mikor egymásról beszélünk, úgy kezdjük, hogy „ez egy nagyon jóra való, nagyon derék ember, de...”, és ekkor következik a szapulás. Tudod, melyik

állatnak van kettős nyelve? A kígyónak. Amikor nem azt mondod felebarátod szemébe, mint a háta mögött, akkor áspiskígyónak a mérge van a nyelved alatt. Igaz ugyan, hogy az emberek nem szeretik az igazságot, és gyakran el is várják, hogy becsapják őket. Az is bizonyos, hogy a világban a hízelkedő ajkak érvényesülnek. Az, aki mindig szépeket mond a szemedbe és hízeleg, kettős nyelvű. Van néhány ember, akik őszinték velem. Nem mondhatnám, hogy túlságosan kedves emberek, de sokat nevelődtem általuk. El tudod-e fogadni, ha valaki őszintén beszél veled? A hízelgés ördögi vonás. Jól mondta egyszer valaki, hogy a vadállatok közül a legveszedelmesebb a tigris, a háziállatok közül pedig a hízelgő ember. Az ellenség hízeleg. A jó barát ismeri ugyan a jó tulajdonságaidat is, de nem hazudik a szemedbe.

Tele van a világ mellveregető emberekkel, akik hangosan dicsekednek. Az örökösen vitatkozó és hangoskodó emberek nem a Lélek emberei. Jézusról így szól a próféta: „Nem kiált, és nem lármáz, nem hallatja szavát az utcán.” Aki vitázik, annak valószínűleg nincs igaza. Aki sokat beszél, az a benne lévő zajt akarja bőbeszédűségével elnyomni. Mások a nyelvükkel akarnak felülkerekedni, és igazságot szerezni önmaguknak. Hányszor tapasztaltam meg én is, hogy amikor a talaj kezdett kicsúszni a lábam alól, akkor kezdtem el hangoskodni, vitatkozni, akkor próbáltam mindenáron bebizonyítani, hogy igazam van. Azonban, mikor az igazság az én oldalamon volt, nyugodtan el tudtam intézni a kérdést ennyivel is: „Kérem, győződjön meg róla!” A versengő, vitatkozó emberek, a meg nem érkezett, kívül maradt emberek közül kerülnek ki. Aki ugyanis belül van, annak már nem kell vitatkoznia. Ahogy a villamosmegállóban is azok szitkozódnak, és tolakodnak, akik még nem tudtak felülni a villamosra. Aki a villamoson ül, az nem vitatkozik. Egy alig néhány lóerős motorkerékpár akkora zajt csap maga körül, hogy a több ezer lóerős villanymozdony vagy gőzgép viszonylag zajtalanul jár hozzá képest. Akiben igazi erő van, az nem akar a nyelvével felülkerekedni. Amelyik keresztyén otthon még vitatkozik, és szóval akarja meggyőzni a környezetét arról, hogy neki van igaza, annak az életében van a hiba. Vizsgáld meg a szívedet, nem akarsz-e otthon a szavaiddal felülkerekedni? A zsoltár szerint ez csak a hamisságot szóló, hízelgő, kettős szívű emberre jellemző: „Nyelvünkkel felülkerekedünk, ajkaink velünk vannak, ki lehetne úr felettünk?”

A végső szó Istené: „A szegények elnyomása miatt, a nyomorultak nyögése miatt legott felkelek, azt mondja az Úr.” Maradj nyugton, hadd próbáljanak csak a nyelvükkel felülkerekedni az emberek, hisz az Úr felkel, és kimentti az Ő szolgálói lelkét. Elhozza igazságodat, mely olyan lesz, mint a déli nap. Illés mennybemenetele jó példa erre: csak a végig híven kitartó Elizeus szemei látják Illést, amint elragadtatik, a többi próféta lemarad erről. Amikor Elizeus visszatér közéjük, a lemaradt próféták el akarnak menni, hogy megkeressék Illést. Elizeus hiába mondja nekik, hogy fölösleges útra indulnak. Mégsem vitázik velük, rájuk hagyja a dolgot. Azok persze, csalódottan térnek vissza a sok eredménytelen keresés után. Ez a hívő álláspont. Sokszor elszégyellem magam, amikor

vitatkozom emberekkel, amikor én akarom meggyőzni őket útjuk céltalan vagy helytelen voltáról. Nekem is azt kellene mondanom, amit Elizeus mondott: „Eredj, ha jónak látod!” Isten gyermeke nem félti a maga igazát. A szájhősök pedig megfizetnek hangoskodásukért. Meg van írva, hogy minden hivalkodó beszédért számot adunk az ítélet napján. Isten meghallgatja a nyomorultak nyögését. Ahogy a fáraót is meg tudta törni, mikor népének kiáltása eljutott hozzá, ugyanúgy válaszol majd a te nyomorúságodra is. Ne nyugtalanítson, ha mások nagy hangon vesznek igazságot maguknak. Elérkezik az ő órájuk is.

Téged biztonságba helyez Isten. Nem kell az életkörülményeidnek megváltoznia: ott maradnak körülötted a nagyot mondók, és bolondnak tartanak téged, te mégis biztonságban vagy. Lepereg rólad a beszédük. A legnagyobb tűzbe is kerülhet valaki, mint Sidrák, Misák és Abednégó, de nem tesz kárt benne, mert Isten szeretete veszi körül. „Biztosságba helyezem azt, aki arra vágyik” - mondja az Úr. De hát ki ne vágya biztonságra, kösziklára a bizonytalanságoknak e homokzátonya helyett? Isten elvisz oda. Egyszer azt álmodtam, hogy iszapos folyóvízbe estem, és minden kapálódzásom ellenére, egyre mélyebbre süllyedtem. Ekkor a magasból lenyúlt értem egy kéz, kiemelt, és a partra helyezett. Ez történik veled is: ha szíved mélyéről feltör a biztonság utáni vágy, valaki lenyúl érted, kiment a bűneid iszapjából, és kösziklára állít. Hányódó lélek, tudod, hová akar Isten helyezni?

„Oh van béke, tiszta, áldott, Melyben lelked megpihen,
Ott a Golgotán találod, Jézus drága vériben.”

Jézus vére alatt nincs hatalma az ördögnek, nincs ereje a kísértésnek. Isten nem a kérkedő ajkakat hallgattatja el, hanem megerősít téged. Pál imáját sem úgy hallgatta meg, hogy elvette testéből a tövist, hanem erőt adott a tövis elhordozására. Engedte megtapasztalni, hogy amikor erőtlen, akkor erős. Nagyobb dolog ez, mint elhallgattatni a kérkedőket. Téged nem sodornak el, nem is árthatnak néked, mert biztonságba helyezett az Isten. Az a kérdés, hogy vágyunk-e erre a biztonságra? Ha tetszik neked a léhaság, ha jól érzed magad sodrában, hát csak menj. De ne feledd el, hogy egyszer maga alá temet.

Isten ígéje mozdíthatatlan köszikla: „Az Úr beszédei tiszta beszédek, mint földből való kohóban megolvasztott ezüst, hétszer megtisztítva.” Az emberi szavak és ígéreteik megbízhatatlanok: az emberek nem látnak tisztán, felejtenek, vagy pedig legjobb akaratuk ellenére sem képesek megtartani az ígéreteiket. Isten beszéde azonban olyan, mint a hétszer - tehát teljesen - megtisztított ezüst. Régen ezüsttükroket használtak, mert a megtisztított ezüst tökéletesen adja vissza a képét annak, aki beletekint. Ilyen az Isten ígéje is: nincs benne képmutatás, nem állít valótlant, és éppen ez teszi elemi erejűvé. Amikor azt mondja, hogy a hízelkedőnek

áspiskígyó mérge van az ajkai alatt, igazat szól. Mikor azonban azt mondja, hogy: „Örökkévaló szeretettel szerettelek téged”, vagy pedig: „A ki hozzám jó, semmiképpen ki nem vetem”, ez is igaz. Levelet kaptam valakitől, aki szörnyű megkötözöttségek között élt. Ezt írta: „Tudom, hogy Isten mindenképpen üdvözíthet engem.” Azért állíthatta ezt, mert Istennek beszéde igaz. Az én szavaim után tehetsz kérdőjelet, de Isten ígéje után gonosz dolog kérdőjelet tenni, mert az igaz. Ami Isten szájából jön ki, az tiszta, nincs benne salak. Nem kell kohóba vetni: nem kell hitetlen teológusok górcsőbe alatt vizsgáltatni, hogy mennyi benne az isteni és mennyi az emberi betoldás. Vegye végre tudomásul minden magabízó bibliakritikus, hogy Isten beszédei tiszta beszédek! Ebben van a biztonság, hogy hű az, aki az ígéretet tette. Isten nem csalárd, nem vezet félre: ígérete megáll, és Ő is az ígéretei mellett. Nem emberi érzés vagy elgondolás, hanem Istennek kijelentett és írott ígéje az alap, amelyen Isten hívő gyermeke mozdíthatatlanul áll. Ebben az Igében van megtartás és élet. Ennek oltalmában őriz meg az Úr mindörökké. A gonoszság felmagasztaltatik az emberek között, emelt fővel jár a gonosz, a bűnt erénynek mondják, az önzés és az önteltség divatos dolog, tisztátalan beszédek, szennyes indulatok uralják az embert, Isten gyermeke azonban legyen meggyőződve róla, hogy Neki van hatalma tisztán megőrizni őt a tisztátalanságban. Ne rettenj meg, ha néha a kétség felhője el is takarja az arcodat. „Kétségeskedünk, de nem esünk kétségbe.” Isten gyermekeinek a megérkezése bizonyos. Jól tudom, hogy sokszor szorongó szívvel nézel körül, és irtózat fog el látva, hogy az alávalóság felmagasztaltatik a földön, és körbe járnak a gonoszok. De ne félj, mert Isten megtart téged. Magad maradtál? Virrasztasz, mint a magányos madár a háztetőn? Olyan vagy, mint az otthontalan vándor? Senki nem fogad be, senki nem érti a szíved fájalmát, sőt, idealistának tart, és az arcodba nevet? Ne félj, van, ki megossza veled a szobád rideg csendjét!

Van, ki melléd szegődjön magányos vándorlásod közben! Van valaki, aki esőverte, fagyos arcodat a keblére öleli, végigsimítja csapzott homlokod, és így szól hozzád: „És meglátják a népek igazságodat, és minden királyok dicsőségedet, és új nevet adnak néked, a melyet az Úr szája határoz meg. Leszel dicsőség koronája az Úr kezében és királyi fejdísz Istened kezében.”

Május 10

Csak Istent féljed!

„Ezért bizakodva mondjuk: »Velem van az Úr, nem félek, ember mit árthat nekem?«" (Zsid 13,6).

Mivel Isten soha el nem hagy, sem el nem távozik tőlünk, legyünk elégedettek azzal, amink van. Mivel az Úr a miénk, sohasem maradunk barát, kincs és otthon nélkül.

Töltsön el ez a bizonyosság azzal az érzéssel, hogy nem élünk az emberektől való függőségben. Mivel ilyen nagy pártfogónk van, nem kell alázatoskodnunk embertársaink előtt. Legyünk bátrak a szólásra, és ne féljünk az ellenérvektől.

Aki Istent féli, annak senki és semmi mástól nem kell félnie. Olyan mély tiszteletet kell éreznünk az élő Úr iránt, hogy még a legvadabb fenyegetés se váltson ki belőlünk nagyobb hatást, mint a szél zúgása. Az emberek ma sem árthatnak nekünk többet, mint abban a korban, amikor az apostol ezt az igeverset leírta. A kínpad és máglya már nincs divatban, senkit sem égetnek meg a hitéért. A tévtanítók gúnyolódásán és dühösködésén pedig ne csodálkozzunk, hiszen e világ emberei nem szerethetik a tiszta mennyei tanítást. Mit tegyünk tehát? Tűrjük el a világ haragját, nem árthat az nekünk. Isten a segítségünk, legyünk bátrak, és ha a világ dühöng, ám tegye, mi nem félünk tőle!

*

A megtérés mozdulatai

**Amikor Isten látta, amit tettek, és hogy megtértek a rossz útról,
megbánta Isten, hogy veszedelembé akarta dönteni őket,
és nem tette meg. (Jón 3,10)**

Mi mutatta azt, hogy Ninive lakói komolyan vették Isten igéjét?

1. A király felkelt trónjáról, és hamuba ült. Mi nagyon szeretünk parancsolni, uralkodni. A megtérés biztos jele, amikor valaki megalázza magát a mindenható Isten előtt, és önként átadja az uralmat neki. Mostantól az ő akarata érvényesüljön, mintegy átadja a trónt az Úrnak. Ahogyan Pál apostol tette: Uram, mit akarsz, hogy cselekedjem?

2. Levette díszruháját, és zsákruhát öltött magára. Ez volt a bűnbánat jele. A díszruha sok mindent eltakar, és benne szebbnek, jobbnak látszunk, mint amilyenek valójában vagyunk. Isten gyermeke nem akar rejtegetni többé semmit, világosságra hozza bűneit, és elválk azoktól. És nem akar látszani sem, hanem őszinte, egyenes életet élni. Erre a bűnbánatra és bűnvallásra a Szentlélek segít el bennünket az ige által.

3. „Kiáltsanak teljes erővel Istenhez, talán megszán, és nem veszünk el.” Nem mentegetőznek, és nem vádolnak senkit, hanem kegyelemért könyörögnek. A „talán megszán” pedig arra utal, hogy nem természetes a kegyelem, az lenne magától értetődő, ha Isten ítélete sújtana le rájuk.

A magunk megalázása és az őszinte, konkrét bűnvallás, a bűnök elhagyása, és egyedül az Isten kegyelmében való reménykedés - ezek a megtérés mozdulatai. Aki így leszáll az Isten trónusáról, azt Jézus maga mellé ülteti majd az ő trónjára. Aki leveti díszruháját, kap tőle fehér ruhát (bocsánatot). És aki hittel kiált kegyelemért, annak ő ezt ígéri: „Mielőtt kiáltanak, én már válaszolok, még beszélnek, én már meghallgatom.” (Ézs 65,24)

*

Istennek terve van minden napunkra

**„...Megvizsgáljátok, mi az Istennek jó, kedves és tökéletes akarata!”
(Róml2,2/b)**

Istennek terve van nemcsak egész életünk, de annak minden napja számára. Mint az ige mondja: „Áldott legyen az Úr! Napról-napra gondoskodik rólunk a mi szabadításunk Istene” (Zsolt 68,20)! Nyilvánvaló, hogy nekünk kell alkalmazkodnunk megváltoztathatatlan terveihez, nem Néki kell alkalmazkodnia a miénkhez. Igéje világosan figyelmeztet minket erre: „Ne szabjátok magatokat e világhoz, hanem változzatok el a ti elméteknek megújulása által, hogy megvizsgáljátok, mi az Istennek jó, kedves és tökéletes akarata.” Életünknek minden, különösen minden fontos kérdésének eldöntése előtt a lélek csendjében meg kell kérdeznünk Tőle, mi az Ő akarata azzal kapcsolatban. Volt olyan bíró barátom, aki minden ítélethozatala előtt megkérdezte mennyei Atyánk akarátát. Nekünk nem a világ szélesre taposott országútján haladva, hanem a „keskeny út”-at választva kell járnunk életünk útját, hogy a szoros kapun és keskeny úton át eljussunk az élethez (Mt 7,14).

Mennyei Atyám, tudom, hogy Néked terved van egész életem, sőt annak minden legkisebb részlete számára. Nem akarom a világhoz szabni magam, szeretném megismerni a Te jó, kedves, tökéletes akarodat. Engedelmes gyermeked vágyom lenni: magamévá vágyom tenni velem kapcsolatos terveid. Könyörgök Hozzád, ha a lélek csöndjében Hozzád fordulok, fedd föl azokat előttem s adj azok megvalósításához erőt! Az Úr Jézus Krisztusért. Ámen.

„Magamat egészen neked szentelem: Kegyelmes oltalmad legyen mellettem, Szentlelked és Igéd legyen vezérem.” (Énekeskönyv 486. é. 9. v.)

*

Minden újjá lett

Úgyhogy mi mostantól fogva senkit nem ismerünk test szerint: ha ismertük is Krisztust

test szerint, most már őt sem így ismerjük. Ezért ha valaki Krisztusban van, új teremtés az.
2Korintus 5,16-17

Aki Krisztust szereti, az neki él. S mivel a régi dolgok elmúltak és minden újjá lett, nem ismerünk többé senkit „test szerint”. Mit jelent ez? Az emberekkel való kapcsolatainkban többé nem a „test” a mérvadó. A (hús)test a mi öröklött természetünk, amelyet önző lényünk teljesen megmérgezett. Mindaddig, amíg életünk meg nem újul, mi csak azt nézzük az emberekben, hogy kellemesek-e számunkra, s kapunk-e tőlük valamit. Mihelyt Jézus Krisztusba plántáltatunk, megfordul a dolog, benne új emberré válunk. Most már azt kérdezzük magunkban, hogy mit tehetünk másokért? Mivel használhatnánk nekik? Többé nem megyünk el részvétlenül a másik ember mellett, hanem a szeretet szemével nézzük őt. Úgy látom a másikat, mint akiért Jézus Krisztus ugyancsak meghalt. Többé nem azt nézem, hogy mi az állása, milyen a külseje vagy magaviselete, és nem tart vissza az sem, ha gyámoltalan vagy unalmas ember. Bizonyos emberek iránt érzett rokonszenvünk vagy ellenszenvünk a 'testből' ered. Az új ember azzal a szeretettel van mások iránt, mint Jézus volt. Neki sem voltak kedvencei vagy kivételezettjei, mindenki iránt nyitott szívvel volt. Az újjászületett ember úgy nézi embertársait, mint Krisztusban felebarátait, eltekint azoktól a dolgoktól, amelyek elválasztanak vagy taszítanak. Másokkal együtt tud érezni s mindenkit szeretne Jézushoz vezetni, hogy azok is olyan boldogok lehessenek, mint ő. Jézus tanítványai pedig mind testvéreink, még ha vannak bennük (szerintünk) kellemetlen vonások is. A megvilágosodott ember másokban is felismeri Jézus munkáját. Nem vonul vissza és nem saját ízlése szerint válogatja meg a társaságát. Szeretettel segít és szolgál a másoknak. A régi természet egyszerre megszűnt.

Az ember nem lassanként javul meg. Aki erre vár, menthetetlenül a régi marad. Ha pedig saját magunkat akarjuk megjavítani, a tapasztalat szerint még rosszabbá válunk. Ha azonban hit által a Megváltóra bízunk magunkat, egyszerre jön létre a változás és nem részletekben. Hiszen meghalásról és születésről van szó és egyik sem történik apránként. - Minden újjá lett, s ennek az újnak kell minden tekintetben megvalósulni, ahogy Pál örömmel írja: új teremtés az.

*

RAGADD MEG A KEZDEMÉNYEZÉST!

„A ti hitetek mellé ragasszatok jó cselekedetet.” II. Pét. 1, 5.

„Ragasszatok mellé”: ez azt jelenti, hogy valamit nekünk is kell tennünk. Abban a veszélyben forgunk, hogy elfelejtjük, hogy mi nem tudjuk megtenni azt, amit Isten tesz és Isten nem teszi meg azt, amit mi is meg tudunk tenni. Nem

tudjuk sem megváltani, sem megszentelni magunkat, ezt Isten teszi; de Isten nem akar nekünk jó szokásokat adni, nem akar minket kész jellemmel felruházni és nem kényszerít arra, hogy a helyes úton járjunk. Mindezt nekünk magunknak kell megtennünk, nekünk kell kidolgoznunk a megváltás részleteit, amelyet Isten véghezvitt bennünk. „Ragasztani mellé”: azt jelenti, hogy megszokjuk a dolgokat valóban meg is tenni és ez a kezdet kezdetén nehéz. A kezdeményezést megragadni annyit tesz, mint elkezdni és tájékozódni azon az úton, amelyen menned kell.

Vigyázz, ne kérdezősködj az út felől, ha úgyis biztosan ismered. Ragadd meg a kezdeményezést, hagyd abba a habozást és tedd meg az első lépést. Légy határozott, mikor Isten beszél, nyomban cselekedd meg hit által, amit Ő mond és sohase vizsgálj felül elhatározásaid. Ha habozol, amikor Isten valami tennivalót bíz rád, kegyelmi helyzeted sodród veszélybe. Ragadd meg a kezdeményezést, te magad ragadd meg, erős akarattal tedd meg most a lépést és tedd lehetetlenné a visszakozást. Égesd fel a hídjaid magad mögött: „Meg akarom írni ezt a levelet!” Meg akarom fizetni ezt az adósságot!” Tedd a dolgot elkerülhetetlenné.

Rá kell szoknunk, hogy minden egyes dologban Istenre figyeljünk, ki kell alakítani magunkban azt a szokást, hogy kitaláljuk, amit Isten mond. Ha valami válság közeledtére, ösztönszerűleg Istenhez fordulunk, már tudjuk, hogy kialakult bennünk ez a szokás. Ott kell megragadnunk a kezdeményezést, ahol vagyunk, nem ahol nem vagyunk.

*

„»Zákeus... ma a te házában kell megszállnom«... Zákeus... ezt mondta az Úrnak:»Uram, íme vagyonom felét a szegényeknek adom, és ha valakitől valamit kizsaroltam, a négyszeresét adom vissza neki.«"

Lukács 19,1-10

Olvassuk el az egész történetet! Zákeus, az aljas, rabló, mindenki által utált vámszedő boldog, hogy Jézus megszólította, és nála akar megszállni. Jézus elmegy hozzá, de Zákeus megtorpan, érzi: a rablott bútorok között nem adhat szállást a Mesternek. Megérti, hogy van, ami fontosabb, nagyobb érték minden összerabolt vagyonánál, odadobja az egészet, hogy tiszta házba fogadhassa be Urát. Testvérem, te is kéred az Urat, várod, hogy jöjjön és áldja meg hajlékodat, életedet. Van, ahová befogadd? Te várod, hogy Ő lépjen feléd, s Ő várja, hogy te lépj Őfelé. Nem lehetsz olyan bűnös, hogy ne menne be hozzád, meg is szólít, meg is akar áldani, de a következő lépés a tied. El kell mondanod Zákeus szavait: „Uram, amit raboltam, amit bűnösen szereztem, pénzt, rangot, tisztességet, leteszem a lábad elé, új életet akarok élni" - s már Urává vált az életednek, és „üdvössége lett a

te háznak".

Krisztusom, Téged várlak. Életem sok nyomorúsága, bűneim terhe, magányosságom, sok szégyenkezésem, gyűlölőim átka, akiknek talán igaza van - mennyi terhe lelkemnek. Sivár, szomorú életem vágyik a tisztaságra, tiszta családra, tiszta örömökre, tiszta emberi kapcsolatokra, tiszta, jókedvű nevetésre hozzám találó barátokkal, jó lelkiismerettel végzett, eredményes munkára, munkatársaim megérdemelt megbecsülésére. Erre vágyom, talán titokban, magamnak se ismerve be, hogy ez mennyire hiányzik. Köszönöm, hogy kelted bennem ezeket a vágyakat, mert meg akarsz áldani. Megvan bennem a vágy a megtisztulásra, de nem tudom, hogy a véghezviteléhez lesz-e elég erőm. Köszönöm, hogy elfogadsz, bármilyen vagyok. Tisztíts meg engem, adj erőt, hogy el tudjam fogadni tisztító hatalmadat! Ámen.

Április 11

Szoros közösség

„Akkor nem tanítja többé egyik ember a másikat, ember az embertársát arra, hogy ismerje meg az Urat, mert mindenki ismerni fog engem, kicsinyek és nagyok - így szól az Úr" (Jer 31,34).

Bizony sok mindent nem ismerünk, de az Urat igen. Ma ezt az ígéretet tapasztaljuk meg, és ez nem is csekély ígéret. Közülünk még a legkisebb hívő is ismeri Istent a Jézus Krisztusban. Bár nem annyira, mint szeretnénk, de mégis igazán ismerjük Őt. Nemcsak a róla szóló tanítást, hanem Őt magát is. Ő a mi Atyánk és barátunk. Személyesen ismerjük Őt. Elmondhatjuk: „Én Uram és én Istenem!" Meghitt kapcsolatban állunk Istennel, és sok boldog időt töltünk szent jelenlétében. Nem vagyunk többé idegenek a számára, mert az Úr titka közöttünk lakik.

Ez több, mint amire a természet taníthat minket. Nem test és vér jelentette ki nekünk Istent. Krisztus Jézus jelentette ki Őt nekünk, amikor befogadtuk a szívünkbe. Ha tehát az Úr maga ismertette meg magát velünk, nem ez minden üdvözítő ismeret forrása? Istent ismerni azt jelenti: örök életünk van. Mihelyt Istennel közösségbe kerülünk, megkapjuk azt a bizonyosságot, hogy új életre elevenedtünk meg. Ó, én lelkem, örvendezz ennek a felismerésnek, és áldjad Istent egész napon át.

*

Tagadja meg magát

...te kegyelmes és irgalmas Isten vagy, türelmed hosszú, nagy a

szereteted... (Jón 4,2)

Jónás prédikálására Ninive megtért, Isten pedig nem hajtotta végre a kilátásba helyezett ítéletet. Jónás emiatt nagyon megharagudott. Mindenki örül Isten megbocsátó kegyelmének, még az angyalok is a mennyben, csak Jónás háborog, és fenti igénket nem hálával emlegeti, hanem szemrehányást tesz Istennek azért, hogy ő ilyen.

Miért? Mert Jónás megtért ugyan az engedetlenségéből, és elment Ninivébe, de a természete nem változott meg. A neveltetéséből az következik, hogy gyűlöli Ninivét. Az elvei, a maga igaza még mindig elválasztják őt Istentől. Márpedig Isten kezében csak az használható, aki nemcsak egy-egy bűnét hagyja el, hanem új természetet, új szívet is kap.

Sok hívő ember elakad ezen a ponton. Van már közösségük Istennel, kaptak bocsánatot sok bűnükre, de amíg minden tulajdonságukat, az erényeiket is, az elveiket, az igazukat nem teszik oda Isten ítélete alá, nem lesznek örvendező, felszabadult, Istennel mindenben egyetértő emberek, hanem csak duzzogó, ítélkező, keserű keresztények.

Jézus Krisztus ezt mondta: „Ha valaki énutánam akar jönni, tagadja meg magát” (Mt 16,24). Tehát nemcsak a rossz tulajdonságait, hanem önmagát, az egész Isten nélküli természetét, mert éneikül a szíve még nem lesz az Úré. Lehet, hogy már hisz, de a kínosan precíz vagy bosszantóan rendetlen, indulatos vagy félték természete akadályozza a szolgálatban. Mint Jónást is.

Ezért Jézus húsvét után Pétertől csak ezt kérdezte: Szeretsz-e engem? Mert ha a szíve egészen az Úré, ha szereti őt teljes szívéből és lelkéből, akkor lesz a szolgálata erőteljes, örömteli, akkor nem vád, hanem magasztalás lesz az ajkán: te kegyelmes és irgalmas Isten vagy.

Mit őrzök még a régi természetemből, esetleg keresztény mázzal bevonva?

*

Istentől kérjük kenyerünket!

„Mindazok te reád néznek, hogy megadjad'eledelüket alkalmas időben.” (Zsolt 104,27)

Minden embernek, minden családnak az a legégetőbb kérdése, hogyan biztosítsa a maga és övéi számára a kenyeret. Az Úri imádságban a „mai” napi kegyér megadásáért imádkozunk. A kenyér összefoglaló kifejezés mindama szükségleteink számára, amelyek megélhetésünket biztosítják. Hiába fáradozunk a legmintaszerűbb buzgósággal a

kenyerünk, avagy a többi élelmiszerünk biztosításáért, ha munkánkat meg nem áldja Isten. Úgy megcsappanhatnak kenyér- és egyéb készleteink, hogy csak szigorú korlátozások mellett oldható meg szükségleteink kielégítése. Ezért mondja az ige több zsoltárban: „Mindenek szemei te reád néznek... és megelégitesz minden élő” (Zsolt 104,27-28; 145,15-16).

Mennyei Atyám, mikor könyörgök Hozzád mindennapi kenyerünkért, ne engedd, hogy a testi kenyér mellett megfeledkezzem a lelki kenyérről. Add Uram, hogy különösen az önhibájukon kívül ínségbe jutottakról se feledkezzünk meg: sohase legyen olyan kicsiny az adagunk, hogy ne jusson abból az arra igazán rászorulóknak is. Sohase feledjük, hogy nem másoknak, hanem Néked adjuk azt... Egyszülöttedért, hallgass meg! Ámen.

„Szállíts áldást munkáinkra, Minden marhánk- s jószágunkra;
Javaiddal pedig nekünk Adj mértékletesen élnünk, Rád
nézve háládatosan, Mások iránt irgalmasan.” (Énekeskönyv
483. é. 11. v.)

*

Az új élet - szabadság

Az élet Szellemének törvénye megszabadított téged Krisztus Jézusban a bűn és halál törvényétől. Róma 8,2

Az apostol a bennünk levő bűnt törvénynek, parancsoló hatalomnak nevezi. Helyette egy másik hatalomnak, a Szent Szellemnek kell érvényre jutnia. Az apostol ezt is törvénynek nevezi, amely tiszta, szent ösztönző erőként működik bennünk. Akaratunkat is ösztöneink irányítják. Amíg nem lakik bennünk a Szent Szellem, a testi ösztönöké a döntő szó. Ő azonban, miután szívünkbe költözött, Isten iránti szeretettel tölt meg minket, és mert így az „én” elveszíti központi szerepét, Krisztus kapja meg azt. A szellem és a (hús)test teljesen egymás ellen vannak, azonban az a jó, hogy nem pontos egyensúlyi helyzetben, mert akkor mindvégig egy belső hasadtságban maradnánk.

Amikor Isten Szelleme átveszi az uralmat, megtapasztaljuk, amit az apostol így fejez ki: „a Szellem pedig a test ellen (törekszik), hogy ne azokat cselekedjete, amiket akartok”, hanem azt, amit Isten akar (Gál 5,17). A Szent Szellem teremti az új életet. Ameddig ez hiányzik, az összes egyéni erőfeszítések hiábavalók. Csak az Ő hatalma révén jutunk el Isten gyermekeinek a szabadságára. Az óember úgy érzi, hogy akkor szabad, ha kiéli magát, pedig valójában nyomorult rabszolga. Isten gyermeke viszont szabad. Semmit nem talál kényszernek. Nem a kötelesség szigorú igáját hordozza, hanem a szeretet könnyű igáját. Csak ott van szeretet, ahol szabadság van. Ezt az új életet azonban csak ajándékképpen tehet megkapni. A törvény sohasem elevenít meg, általa

nem támad élet.

A Szellem szerinti életben nincs többé hatalma a bűnnek és a halálnak. Isten a bűnt a testben kárhoztatta, azaz ítéletet mondott ki felette, ha tehát hitben az Úr Jézussal eggyé lettünk, a bűn nem tud többé minket elítélni vagy felettünk uralkodni. A Szellem által való szabadságban fölszabadulunk mindenféle emberi befolyástól. Természettől fogva mindnyájunkat a gonoszság jellemez. A kor, amiben élünk, neveltetésünk és körülményeink ránk nyomják a maguk bélyegét, még a keresztyénségünkre is. A szellemi újjászületés révén azonban ezek helyett egy új, szent ismertetőjegyet kapunk és most már az a feladat, hogy ezt az isteni pecsétet tisztán és szentül megőrizzük. - Engedd, hogy benned is akadálytalanul kibontakozzék Isten Szellemének alapvonása, mert akkor leszel igazán szabad.

*

Elhagyatva

13. zsoltár

Istennek legkegyesebb és legáldottabb életű emberei is átélik az elhagyatottságot. Mindnyájunk életében elkövetkezhet az idő, amikor a felhő beárnyékolja a napot. Úgy tűnik, Isten hátat fordít, nem törődik velünk. Búsulása felbuzdultában egy szempillantásra elrejtí az Ő orcáját, és úgy érezzük ilyenkor, hogy örömtelen, sivár körülöttünk minden. Akár kifelé nézünk, akár befelé a szívünkbe, nincs vigasztalás, nincs senki, aki biztatna, reménységet öntene belénk. Úgy érezzük, hogy imádságaink a mennyezetig sem jutnak. Ilyenkor nincs áldás az igében sem. Nincsenek győzelmek, nem sikerül semmi, teljes csőd és reménytelenség látszik jobbra is, balra is. Ilyenkor szakad fel a kiáltás a hívő ajkán: „Uram, meddig felejtkezel el rólam?“, „Meddig rejted el orcádat tőlem?“ Isten gyermeke csak Isten orcájának a fényében boldog. Mindent megadhat neki ez a világ, vigasztalhatja bármivel, ha Jézus orcája nem tündöklük előtte, akkor elvész az öröm, oda a békesség. Az a csodálatos, hogy Isten gyermeke még ezekben a legkeservesebb időkben is imádkozik. A hitetlen ilyenkor átkozódik, és öngyilkosságra gondol. Megsötétedik, és szörnyű a sorsa. Isten gyermeke azonban így szól: „Uram, meddig felejtkezel el rólam?“ Az elhagyatottság sötét, félelmes óráit Jézus is átélte a kereszten. Az Ő ajkán is felhangzott azonban az imádság: „Én Istenem, én Istenem! miért hagytál el engemet?“ Ezekben az időszakokban Isten gyermeke még mélyebbről, még őszintébben kiált, és még közelebb kerül Istenhez. Mikor a hívő lélek előtt mérhetetlen mélységek nyílnak, ő belezuhan Isten kitért

karjaiba. Ahol a hitetlen lábai előtt csak mélység van, ott a hívő előtt Isten szívének a mélységei is feltáruznak, és abba roskad bele. Ez a nagy különbség az Istennel vagy Isten nélkül élő emberek között. Mikor már nem segítenek a narkotikumok, az ábrándok és álmok, akkor nincs más megoldás, mint elveszni, belepusztulni az útba. Isten hívő gyermeke viszont mind mélyebbre merül Isten keresésében. Nem tud megnyugodni, nem ragyog fel az arca mindaddig, amíg meg nem hallja: „Rád többé nem haragszom.”

„Meddig tanakodjam lelkemben, bánkódjam szívemben naponként?” - kérdezi a zsoltáríró. A belső emésztődés órái ezek. Fáj-e a szíved azért, hogy Isten nem szól hozzád? Nekem tizenkilenc éven át nem fájt. Hívtak konferenciákra, hogy Isten szólhasson hozzám, de én csak mosolyogtam rajta. Most azonban a halált jelentené számomra, ha Isten nem szólna többet hozzám. Jusson csak eszedbe, milyen szomorúság az, amikor nem szólnak hozzád, vagy kedvetlenek veled szemben azok, akikkel összenőtt a szíved! Pedig ez mind pótolható, ahogy az ének is mondja: „Elhagynak emberek, mit árt, ha Ő veled, töröld le könnyedet, Jézus szeret.” Az azonban elviselhetetlen, ha Istent látom szomorúnak, kedvetlennek és szótlannak. Testvér! Fáj-e neked, hogy Isten nem szól hozzád? Emészted-e magad azon, hogy Isten ábrázata elborul miattad? Ha valakit nagyon szeretsz és megszorítod, mennyit emészted magad miatta. Éjszakai álmodból is felriadsz, és keresed a jóvátétel alkalmát. Ilyen bensőséges kapcsolat volt a zsoltáríró és Isten között. Ezért kérdezte fájó szívvel: „Meddig kell még tanakodni az én lelkemben, meddig kell még emésztődni az én szívemben?”

Egyszer valakinek nagy szomorúságot okoztam, noha nem akartam megbántani. Azon az éjszakán azt álmodtam, hogy az illető messziről intett nekem, mint aki búcsúzik, és soha többé nem jön vissza. Elcsigázva ébredtem fel. Fáj-e neked, hogy megszorítod Istent, hogy nem szól hozzád? Zaklatod-e Őt, hogy: „Uram, meddig bánkódjam még szívemben?” Odaroskadsz-e a lábai elé, és kérleled-e Őt? Felkeresett egyszer valaki, aki nagyon kínos, nehéz harcokat vívott az ördöggel. A harc nem múlt el nyomtalanul a lelkéből. Próbáltam vigasztalni, de nem sikerült. Biztosítottam, hogy én ugyanúgy szeretem őt, mintha ezek a bűnök soha nem érintették volna, de ez sem használt. Egyszer azonban felragyogott előtte Isten arca, átélte az Igét, hogy „én rád többé nem haragszom”, és eljött számára a vigasztalás.

Isten gyermekét sem a barátai, sem a szerettei vagy a szerelme nem tudja megvigasztalni, csak az Úr maga. Ha átmenetileg tudnak is mosolyt deríteni szomorú arcodon, az igazi öröm fénye csak akkor derül fel, amikor Isten hozzád fordul. „Nézz ide” - mondja a zsoltáríró. A hívő lélek nem nyugszik bele abba a gondolatba, hogy Isten nem néz rá, nem törődik vele. Ha dolgozom, és a kislányom a közelemben van, újra meg újra így szól: „Édesapám, tessék már idenézni!” Hiába mondom, hogy látom, amit csinál, a

kislányom nem nyugszik ebbe bele, hanem odajön, és maga felé fordítja az arcomat. Ne nyugodj bele te sem, ha Isten nem néz rád. A gyermeknek fontos, hogy akit szeret, az lássa őt. Érdekel-e téged, hogy Isten szemei rajtad vannak-e vagy sem? Amikor egy-egy nehéz dolog előtt állok, feltör szívemből a kérdés: „Uram, nézz ide, jól csinálom-e vagy sem?”

„Felelj nékem, Uram Istenem” - olvassuk a zsoltárban. A gyermek kitartóan tud kérdezni, és nem nyugszik bele, ha nem felelnek neki. Ilyen viszonyban kell lennie a hívő „gyermeknek” is az Atyjával. Finney, megtérése előtt, még jogászként eljárta egy hívő közösségbe. Azt a megállapítást tette, hogy az emberek ott nagyon sokat imádkoznak, de egyáltalán nem tartják számon, hogy Isten felel-e imádságaikra vagy sem. Nekem is ez a benyomásom Isten gyermekeiről. Egyáltalán nem, vagy csak nagyritkán történik meg, hogy imádságaink után ott van bennünk a vágy: „Felelj nékem, Uram Isten!”

„Világosítsd meg szemeimet, hogy el ne aludjam a halálra.” Még a hívő emberek nagy része is bekötött szemmel jár a világban. Gyermekkoromban szerettem ott lenni édesapám mellett, amikor dolgozott. Ha szántott, fogtam az eke szarvának a csúszóját, és látni akartam, hogyan szánt. Ha vetett, baktattam utána a rögök között, és néztem, hogyan vet. Amikor az édesanyám főzött, ott lábatlankodtam a közelében. Látni akartam, mit tesz az ételbe. Jézus azt mondja, hogy a Fiú látja cselekedni az Atyát. Belenyugszol-e, hogy bekötött szemmel jársz, és nem látod cselekedni az Atyát? Hiszen nincsen csodálatosabb dolog, mint látni Istent cselekvés közben. Látni Őt ott, ahol ágyúval és tankkal mérik az életet, látni Őt a természet változásaiban, mikor esik a hó, és hólepel borítja be a szennyes tájat, vagy mikor feljönnek a csillagok, és mint gyémántszemek ragyognak az éjszakában, látni Őt, amint emberi életet fordít magához, ahogy felemel, vagy porba dönt. Csodálatos. Aki egyszer munkálkodni látja Őt, az belefeledkezik ebbe a csodába. Akire nem néz rá Isten, akinek nem nyitja meg a szemét, akinek nem felel, az a halálban van, és élete a kárhozatban lesz teljessé. Vannak, akik így élnek le a földi életüket. Nem néz rájuk Isten, nem felel nekik, nem láthatják az Ő dolgait, és egyszer csak megnyílik előttük a halálnak sűrű, sötét, áthatolhatatlan éjszakája.

Az Istentől való elhagyatottság állapotában nincsen válasz. Aki nincs élő közösségben Istennel, annak ez a sorsa. Örül felette az ellensége, és gúnyos csodálkozással kérdi, hogy vajon Isten mit szólna? Isten munkáit emberi ügyességnek, vagy erőszaknak tulajdonítja, így lát a hívő lélek is, abban az állapotban, amikor Isten elfordítja tőle az arcát. Ilyenkor csak az ellenség kacagása, a sötétség hatalmának rettentése veszi körül. Nincs az ördögnek nagyobb öröme, mint ha ingadozni látja Isten gyermekeit. Szomorú, szívet tépő sors, reménytelen zuhanás. Kegyelem az, ha Isten rád tekint, ha felel és megvilágosítja az értelmeket. Kegyelem, hogy lehetsz más, mint aki vagy. A földről az égbe, a sáros fertőből az égi tisztaságba születhetsz. Isten megmagyarázhatatlan, szabad,

mondhatni, önkényes kegyelme ez. Mert így tetszett neki. Nem bízhatunk másban, csak a kegyelemben, de ez éppen elég. Amikor a zsoltáríró előtt felragyog ez a kegyelem, egyszerre megváltozik a zsoltár hangja: „Örüljön a szívem a Te segítségednek!” A gyötrődést felváltja az öröm. Amikor Isten újra lehajol, és felé fordul, akkor újra áttör a felhőkön a napfény. Isten szabadításának örül az ember szíve. Nem tudom, milyen állapotban van a lelked. Néz-e rád az Úr, felel-e néked, fénylik-e világossága előtted? Vagy az ellenség örülhet a tántorgásod felett? Ha így van, mondjad te is: „Én a te kegyelmedben bízom!” Hidd el, hogy te, aki az imént még leverten, csüggedt szívvel jártál, egyszer csak örülni fogsz, és felhangzik ajkadon az ének: „Fű, virág mind úgy ragyog, minden szebb a földtekén, és én oly boldog vagyok, én Övé és Ő enyém. Mitől egykor félttem én, az mind ködbe oszla el, nyugszom Jézus kebelén, védő karja átölel.”

Május 12

A szolga tisztességet nyer

„Aki a fügefát gondozza, az eszi a gyümölcsét, és aki gondoskodik uráról, azt megbecsülik” (Péld 27,18).

Aki gondoz egy fügefát, élvezheti annak gyümölcsét fáradságáért. Aki híven várja jó urát, tisztességet nyer jutalmul. Krisztus Jézus pedig az uraknak Ura, a legkiválóbb gazda, micsoda kitüntetés, ha érte a legkisebb szolgálatot is végezhetjük. A földi urak szolgálata olyan, mintha vadalmfát gondoznánk és jutalmul vadalmát kapnánk. Az Úr Jézus szolgálatában a legédesebb fügét termő fügefát gondozzuk. A neki való szolgálat maga a gyönyörűség: ha kitartunk benne, az előléptetést jelent, legnagyobb eredménye az áldott élet itt e földön, jutalma pedig az odaát ránk váró dicsőség.

A legnagyobb elismerést akkor nyerjük majd, amikor beérnek a fügék, tehát az eljövendő életben. Az angyalok, akik itt szolgálattelvőink, hazavisznek, amikor földi munkánk lejárt. A menny lesz dicsőséges otthonunk, ahol az Úr Krisztus lakik, az örök élet lesz dicsőséges jutalmunk, és mi az Úr Jézus társai lehetünk a dicsőségben. Ki tudná teljes egészében felmérni ezt az ígéretet: „Aki gondoskodik uráról, azt megbecsülik”?

Uram, segíts, hogy vigyázva szolgáljam Gazdám. Ne akarjak másfajta megbecsülést, csak azt az egyet, amelyet Te magad adsz majd! A Te Szent Szellemed tegyen engem alázatosan és türelmesen várakozó szolgálóddá és munkásoddá!

Van kiút?

...férjem meghalt... Most eljött a hitelező, hogy elvegye két gyermekemet rabszolgájának. (2Kir 4,1)

Ez a történet egy özvegyasszonyról szól, aki Kr. e. 700 körül élt, és megoldhatatlan helyzetbe került. Egyedül nevelte két fiát, s mivel a kölcsöneit nem tudta törleszteni, a hitelező el akarta vinni rabszolgának a fiúkat. Mit lehet itt tenni? Az asszony kétségbeesésében Istenhez kiáltott, és az Úr különös megoldást adott. Erről majd holnap olvasunk, most csak azt nézzük meg, milyen bajok halmozódtak itt egymásra.

Az első baj az volt, hogy a gyerekeknek nem volt apjuk, az asszonynak pedig nem volt társa, támasza. Sok gyerek nő fel ma is apa nélkül, rendszeresen megfigyelhető pozitív apakép nélkül. És sok asszony hordoz ilyen terhet: mindent egyedül kell eldönteni, roskasztó a felelősség. Sose hagyjuk, hogy a társunk „özvegyé” váljék, és a gyermekeink árván nőjenek fel mellettünk!

A másik baj a nagy szegénység volt, az asszony nem tudott enni adni a fiainak. A világon ma is naponta több ezer gyermek hal éhen, és az emberiség egynegyede alultáplált. A mi országunkban is van ilyen probléma. Ugyanilyen szörnyű a lelki éhezés, tömegek nem kapják meg az egészséges lelki fejlődéshez szükséges táplálékot, sőt sokan szellemi mérgekkel etetik a gyermekeiket, miközben ők maguk is azt fogyasztanak. Legyünk ezen a téren nagyon éberek!

A harmadik veszedelem a hitelező volt, aki el akarta vinni a fiúkat. A világ irgalmatlanul meg akarja kaparintani az ifjúságot, s különböző csalikkal rabul ejti őket.

Mit tett ez az asszony a maga tehetetlenségében? Nem törődött bele, hogy mindnyájan elpusztulnak, hanem Isten emberéhez fordult. Istenhez kiáltott, aki „árváknak atyja, özvegyek védője” (Zsolt 68,6), és Isten különös megoldást adott neki.

Imádkozzunk ma az árvákért, özvegyekért, nehéz helyzetben levőkért, nélkülözőkért, népünk fiataljaiért!

*

Vessük minden gondunkat Őreál!

„Minden gondotokat ő reá vessétek, mert néki gondja van reálok!” (IPt 5,7)

A kenyér gondja mellett egyéb gondjaink is vannak: részben testiek, részben lelkiek. Ezeket sem hanyagolhatjuk elmert egyre hangosabban kiáltanak megoldás után. Ha sikerül is ezeket részben önmagunknak megoldanunk, egyeseket a hozzánk közelálló és mások segítségével tudunk csak megoldani. Vannak olyan terheink is,

amelyeknél segítségükkel együtt is tehetetleneknek bizonyulunk. Milyen jó, hogy Istenünk igéjéből drága üzenetek figyelmeztetnek minket, hogy vessük ezeket a gondjainkat Őreá, mert „Néki gondja van reánk”. Egy másik így biztat: „Hagyjad az Úrra a te utadat és bízzál Benne, majd O teljesíti”. Jézus szava is bátorít: „Ne aggodalmaskodjatok a ti éltetek felől...” (Mt 6,25). Az Ige arra is figyelmeztet, hogy az Úr megsegítő kegyelme nem olyan magától értetődő, ezért a megsegített lélek hálával tartozik Néki. „Ujjongjanak a kősziklák lakói,... adják az Úrnak a dicsőséget...” (Ézs 42,11/b-12)

Uram, Te adtad életem. Nem kötöz meg lelki gög, hogy ha szükséges, ne kérjem mások segítségét. Azt is tudom, hogy csak Te tudod elintézni sok lelki és testi terhem. Alázatos könyörgéseimben szent Kezedbe teszem le azokat. A kegyelmedből megoldottakért boldogan dicsőítelek Téged. Add, hogy kegyelmedért sohase maradjak adósod! Krisztusért, Ámen.

„Mert tied, Uram, az ország, Tied minden hatalmasság, Megadhatasz azért minekünk Mindent, amit tőled kérünk; Tied a dicsőség, Ámen. Most és örökké úgy légyen.” (Énekeskönyv 484. é. 3. v.)

*

Az új élet - engedelmesség

... hogy a törvény követelése teljesüljön bennünk, a kik nem test szerint járunk, hanem
Szellem szerint. **Róma 8,4**

Most nem arról az engedelmességről van szó, ami a feladatunk, hanem arról az engedelmességről, amelyet Isten Szelleme munkál bennünk, tehát amit ajándékba kaptunk. Ha egyszer már Jézusban vagyunk, akkor többé nem állunk a törvény alatt, hanem a törvényben. Annak követelése, mint az apostol mondja, bennünk teljesül be, tehát nem általunk, mert az Úr Jézus Szelleme által megtelik szívünk az Isten és emberek iránti szeretettel, a szeretet pedig a törvény betöltése. Az ószövetségi jövendölés egy 'új szövetséget' helyezett kilátásba, amelynek keretében Isten a szövetség tagjainak a szívébe írja be a törvényét. Ez teljesedik be mindazokon, akik hisznek Jézus Krisztusban és megkapták az Ő Szellemét. Isten akarata lesz az ő akaratuk is. „Abban telik kedvem, Istenem, hogy a te akaratodat teljesítem” - vallja Dávid. Mindaddig azonban az ember - ami Isten akaratát illeti - szemben áll Istennel.

Akiben Isten Szelleme él, az aszerint is jár. Sokan szeretnének Istennek tetsző módon élni, anélkül hogy előzőleg újjászülettek volna. Ez lehetetlen, mint amikor valaki sziklákön

akar szántani, majd aratni. Aki még testi, az testiesen gondolkodik, és aki szellemi, az Szellem szerint is gondolkodik. Ez a kettő úgy különbözik egymástól, mint az Ég a Földtől. A test szerinti ember mindent magának akar megszerezni és maga akar élvezni. A Szellem szerint gondolkodó ember mások számára szeretne valamit jelenteni és nekik akar szolgálni. Az egyik a maga akaratát akarja keresztülvinni, a másik egy Felülről jövő vezetésnek akar engedelmeskedni. Engedd, hogy a te cselekedeteidet is valóban az Úr Jézus Szelleme irányítsa.

Természeti énünk maga akar mindent megvalósítani, lehetőleg harc nélkül. Másként van ez a hitéletben. Ott határozottan és őszintén át kell magunkat engedni a Szent Szellem vezetésének. A Jézus Krisztussal kapcsolatos hitbeli döntéseink mindig küzdelmet jelentenek, de valahányszor hitben az Úr Jézusra nézünk, Ő is ránk tekint, és Szelleme által új erővel ajándékoz meg bennünket. - Mint ahogy ő folyamatos sodrása működésbe hozza a vízimalom meghajtó kerekét, így mi is engedelmességben a Szent Szellem alá kell rendeljünk magunkat, hogy Ő legyen a lelki-szellemi életünk hajtóereje.

*

Lépj a megnyílt üdvajtón át

118. zsoltár

Az Úr jóságát csak azok élvezik, akik megtapasztalták az Ő örökkévaló kegyelmét. Isten cselekedetei ugyanis csak az örökkévaló kegyelmének világosságában lesznek igazán jók és tökéletesek az ember számára. Amíg azokat csak a jelenvaló élet síkjában szemléljük, sokszor fájdalmasak és keservesek számunkra. Ez a magyarázata annak, hogy a meg nem tért, csak Isten gondviselését élvező ember hamar kiábrándul. Aki azonban ismeri az Úr örökkévaló kegyelmét, mely szerint, akit eleve ismert, el is hívta, meg is igazította, meg is dicsőítette, hogy az Ő Fiának ábrázatához hasonlatosak legyenek, aki Istent szereti, annak minden javukra van. Az örökkévaló kegyelem ismerete nélkül csak hányt- vetett ördögszékér élete lehet az embernek, amelyik egyszer megpihen és azt mondja, most jó, máskor pedig panaszkodik, hogy élete nincs rendben. Vannak emberek, akik hol jól, hol rosszul vannak, hol nem lehet kedvükkel bírni, hol pedig mélyen járnak. Olyanok, mint az áprilisi idő, amikor hol forrón süt a nap, hol hideg van. Az örökkévaló kegyelem ismeretében tudja az ember, hogy kegyelem az, ha megostoroz, ha megcsúfol, ha megaláz, ha elvesz, ha megkevesbít, mert mindennel egy célt szolgál, hogy minél teljesebbé legyen életedben Isten dicsősége, és minél alkalmasabbá tegyen a szentek örökségében való részvételre.

A kegyelem egyetemleges az Isten népe iránt, de egyénileg mindenkinek meg kell nyernie. Isten ígéreteit az Ő népének tette. „Ne félj, te kicsiny nyáj, mert tetszett a ti Atyátoknak, hogy nektek adja az országot.” Jézus így tanította imádkozni tanítványait:

Mi Atyánk, add meg a mi kenyerünket, bocsásd meg a mi bűneinket. Nem lehetséges te-hát, hogy kivonjam magam a közösségből, mert a kegyelem egyetemleges. De távolról sem jelenti ez azt, hogyha odatartozom a közösséghez, Isten kegyelmének részese vagyok e puszta odatartozással. Még hogyha az egyház olyan lelki vagy szellemi életet élne is, amilyenre hivatott, akkor sem elég, aminthogy nem elég egy hívő közösséghez való óda-tartozás sem, hanem mindenkinek egyénileg kell megnyernie a kegyelmet. „Mondja hát Izrael, hogy örökkévaló az Ő kegyelme. Mondja hát az Áron háza, hogy örökkévaló az Ő kegyelme. Mondjátok hát, akik féltitek az Urat, hogy örökkévaló az O kegyelme.” Íme, magadnak személyesen kell benne élned az örökkévaló kegyelmi síkban. Jaj annak az embernek, aki csak addig hisz, míg a közösség hisz. Csak addig áll, amíg a közösség áll. Pál az egyházat az emberi testhez hasonlítja. Ennek sem lehetnek elhalt részei. Mindegyik sejtnek külön élete van, ha pedig nincs, akkor nem alkotó eleme többé az életközösségnek sem.

Az Úr nem csupán meghallgat, de tágas térre állít. Számtalanszor előkerül Isten igéje olvasása közben Istennek ez a csodálatos gazdagsága. Nem csak arról van szó, hogy kiment a mélységből, hanem tovább visz. Láttam valakit, aki nehéz batyuval kínlódott, nem bírta a hátára venni, ekkor egy másik ember odament és feladta neki. Kedves segítség volt, de az Úr nem így segít, hanem elveszi a batyut és tovább viszi. Ez a különbség az ember segítsége és az Ő segítsége között. Azt mondja a zsoltáríró: „szükségemben segítségül hívám az Urat, meghallgatott és tágas térre tett engem.” Istennel, íme, bőséges a szabadítás. Az efézusi levél szerint a bűnbocsánatot nagy bőséggel közölte velünk az Isten. Amikor Isten a te adósságodat kifizeti, nem alkuszik, hanem felfelé kerekíti, tágas térre állít. Bőséges nála a szabadítás. Jézus azért jött, hogy életünk legyen és bővölködjünk. Isten gyermekének meg kell tanulnia azt a szót, hogy: van. Isten segítsége bőséges. Az infláció idején éltük át: egy szombati napon több mint 100 milliót kellett volna kifizetni, de szerdán csak kétszázezer pengőm volt. Szombaton délután pedig gondot okozott a fölös 150 millió befektetése, íme, Isten nem csak ad, ha-nem tágas térre állít. Ez az Ő szabadítása.

Ugyanez a helyzet a bűnbocsánat tekintetében is. Így szól: itt van egy kitöltetlen számla. Azt mondja, vetkezz, amennyit akarsz, de úgy vegye igénybe mindenki ezt a számlát, hogy a kereszten hullik érte a vér. Minden bűnért fizet Jézus vére. De bőven fizeti, zúgolódás és panasz nélkül mondja: Atyám bocsáss meg nekik, mert nem tudják mit cselekesznek. Amikor pedig ki van fizetve, diadalmasan felkiált: Elvégeztetett! Isten tágas tért ad elénk a szolgálatban, a bizonyágtételben, az életben, a szeretetben is. Nincs senki, aki elhagyja atyját, anyját őérette, százannyit ne kapna. A mi pillanatnyi könnyű szenvedésünk örök dicsőséget szerez nekünk.

Isten gyermekeinek ember nem árthat, de nem is segíthet rajtunk. „Velem van az Úr, nem félek, mit árthat nékem ember?” „Velem van az Úr az én segítőim közt, és nézni

fogok az én gyűlölőimre." Ember nem árthat néked. Ha történetesen mégis megeshet, hogy emberi kéz sújt rád, Isten csak azért engedi, mert a gonosznak véghezvitelére is embereket használ fel, olyanokat, akiket elvesztésre választott ki. Ha mégis megtörténik, hogy ember kezébe kerülsz, aminthogy megtörténik, hogy embert ültet fejünk fölé, aki által megkínoz, nem azt jelenti, hogy az ember árthat neked. Jó lenne, szeretne elveszteni, megsemmisíteni, de nincs ereje hozzá. Emlékezzünk csak Ésaías próféta megdöbbentő kijelentésére: Jaj Asszíriának, haragom botjának, mert én pálcaként vettem kezembe, de ő pusztítani akart. Isten meg akarta Asszíria által vesszőzni népét, Asszíria pedig el akarta veszteni azt. Erre Isten rettenetes haraggal összetörte, vérébe köpülte Asszíriát és ezt teszi minden olyan eszközzel, akit kezébe vett és az többet akart tenni, mint amit megengedett neki. Összetör népeket, embereket azért, mert bántani merték az ő népét. Velem van az Úr, nem félek, ember mit árthat nekem? De el ne felejtse, hogy az ember nem is segíthet rajtad. „Jobb az Úrban bízni, mint emberekben reménykedni." Átkozott a férfi, aki emberekben bíz, mondja Jeremiás. Jaj néked, ha embertől függ a sorsod. Az emberek elhagynak, becsapnak éppen akkor, amikor legnagyobb szükséged van rájuk. Ne higgy embernek! János evangéliuma szerint az Úr Jézus sem bízta magát az emberre, mert tudta, mi van benne. Miért bízád magad emberre, mikor jobb az Úrban bízni, mint emberekben reménykedni?

Aki az Úr szabadítását megtapasztalta, annak éneke az Úr. Vannak emberek, akiknek ajkáról nem hangzik az Úrról való bizonyágtétel. Nem énekelnek róla. A zsoltáríró így szól: „Erősségem és énekem az Úr, és Ő lön nekem szabadításul." Éneke alapja a szabadítás. Lehetséges, hogy szabadítás nélkül jársz. Megkötözött lélekkel, bepókhálósodott szívvel. Mint az olyan légy, amely kijött már a pókhálóból, de rajta vannak a maradványai, és kínlódik, nem képes szétnyitni szárnyait. Vannak ilyen bepókhálósodott lelkek, le van tépve róluk a háló, nincsenek már benne az ellenség hatalmában, de nem tudnak repülni. Csak vonszolják magukat, nem tudnak felemelkedni, mert nem hangzik ajkukon az Úr éneke. Csodálatos a Jelenések könyvének ez a kijelentése: „Most lett meg az idvesség és az erő, és a mi Istenünknek országa, és az ő Krisztusának hatalma; mert a mi atyánkfiaiak vádolója levettetett, ki vádolja vala őket éjjel és nappal a mi Istenünk előtt. És ők legyőzték azt a Bárány véréért, és az ő bizonyágtételöknek beszédéért." Amíg ajkadon a bizonyágtétel hallgat, ne várd az Úr teljes szabadítását. Majd amikor az Úr éneke felcsendül szívedből, akkor lesz az Úr neked szabadulásod.

Az Úr nem a halálra, hanem az életre fényit meg. „Keményen megostorozott engem az Úr, de nem adott át engem a halálnak." Nem halok meg, hanem élek és hirdetem az Úr cselekedeteit, megostoroz mindenkit, akit fiává fogad. Ha nem ostromozott meg, akkor még nem vagy fiú, csak szolga. A szolgát elbocsátja megostorozás nélkül, a fiúból királyfit nevel. A világ fiának sok csalása jól sikerül. Akik nem az Úréi, nyugodtan megengedhetnek maguknak meg nem engedett dolgokat. Isten gyermeke ezt nem csinálhatja. Szívében nem

maradhatnak rejtett és titkos bűnök, mert büntetés jön érte. Megostorozza az Úr, ha valaki életében a bűnök úgy megférnek, hogy semmi ellenhatást nem váltanak ki. Aki azonban Isten gyermeke, annak nem tűri el az Úr a mocskot a ruháján. Azt kimossa, megfenyíti, megvesszőzi, megalázza. Keményen megostorozza, de nem adja át a halálnak. Talán kereszthalálig ostorozza, de kimenti a halálból. Nem maradhat a halál hatalmában, aki az övé. Ahhoz, hogy valaki az Úr elé járulhasson, az igazság kapujának kell megnyílnia előtte. Vannak, akik azt gondolják, hogy amikor akarnak, akkor jönnek, holott csak ha megnyitattik az ajtó, akkor jöhetnek. Az ajtónálló ajtót nyit. Amikor megnyílik, mehet, de korábban nem. Nehogy azt gondold, hogy amikor neked tetszik, egyszerűen felkerekedsz és jössz. Amikor az ajtó megnyílik, akkor jöhetsz, egyébkor nem. Tudod, ki az igazság kapuja? Jézus. Jézus Krisztusnak kell megnyílnia előtted, így szól ő: akiket én szeretek, azoknak kijelentem magam. Isten legdrágább kijelentése a Golgota. Amikor valamit nagyon bizonyítani akar az ember, akkor így szól, ha tudnám, kitenném a szívemet, hogy meglásd, ez az igazság.

Ha lehetne, szétnyitnám a szívemet, hogy tekints bele és meglásd, nincs benne más, minthogy szeretlek téged. Amikor az Úr Jézus a úrvacsorában megtörte a kenyeret, azt juttatta kifejezésre, hogy íme így tárul ki a kapu, íme a nyitott ajtó. Amikor szíve vére sebein kitódult, arról beszélt, hogy így jelentem ki magam neked. Ez az Úr kapuja és az igazak mennek át rajta. E megnyílt kapu, az Úr Jézus Krisztuson, a megrepedt kősziklán kihullott drága véren át. Ahogy kettényílt a Vörös-tenger, úgy nyílt ketté Isten szíve, hogy szíve két hústáblája között átmehezz. Azokra a hústáblákra nem a törvény van írva, hanem, hogy az Isten szeretet. Vajha megértenéd, hogy kinyílt a kapu, csak át kell lépned rajta. Az Úr Jézus Krisztus a szabadulás napja is. Magasztallak téged, hogy meghallgattál és szabadulásom lettél. A kapu ugyanis valamitől elválaszt bennünket. Bűneidből addig nem jöhetsz ki, míg ez a kapu meg nem nyílik előtted. Sokszor láttam kertbe rekedt tyúkot. Beszökött, de mikor jött a gazda, rajtakapta a kapirgáláson a virágos ágyak között, menekült volna kifelé. Kétségbeesve futkosott a rács alatt. Egyszer láttam kertbe rekedt kutyát, üvöltött, vinnyogott, nekiugrott a palánknak és menekült volna. Lehet, hogy te is így benn rekedtél kísértéseid rácsa mögött. Látod a rácsokon túl a szabad életet. Társaid megtalálták az ajtót és vidáman futkosnak. A gonosz nem árthat nekik, mert túl vannak a rácson. Téged pedig gyötör az ördög, kínoz, hogy bűnben vagy, szorongsz a rács mögött. Megfigyeltem a kertben rekedt tyúknál, hogy a rést, amelyiken kimehetett volna, a nagy fu-tásban ismételtelen eltévesztette. Ha szép csendesen végigsétált volna, biztosan megtalálja. Halld csak az éneket: „Csendes légy, az Úr vezet majd. Míg sűrögve futsz, szaladsz, nem tudod az Úr mit óhajt, tennen vágyadnál maradsz.” Csendesedj el az Úr előtt és feltáru előtted a szabadulás ajtaja. Jézus Krisztus megnyílt sebein át szabadulást találsz.

Ő az a szegeletkő, amelyet az építők megvetettek és ő lett a szegelet fejevé. Az Úrtól, az Úr által helyeztetett oda. Balgatag, miért keresel más megoldást rajta kívül? Miért akarsz más szegeletkövet magadnak? De Isten népe is megvetett szegeletkő a világban.

A te megváltott életed is szegeletkő, amelyikhez idomulnia kell a környezetednek, mert ha nem, akkor elvész. A világ szemete, megvetettjei nem a nagyok, kiváltságosak, nagyra látók és kevélyek, hanem azok, akiket Isten az Ő népévé és ígéreteinek hordozójává tett. A drága szegeletkő felismerése a kapunyitás napja. „Ez az a nap, melyet az Úr rendelt, örvendezzünk és vigadjunk ezen!” Nincs a szívnek nagyobb örömnépe, mint ez a nap. Nincs annál nagyobb boldogsága, mint amikor a kitárult ajtón kiléphetsz. Hogyan futott a tyúk, amikor megtalálta a rést, hogy most már szabad, és hogy ujjong a néma nyelve, szökdelek a sánta lábai, amikor megszabadul. Felzendül a magasztalás, a megszabadultak hálaéneke és megtelik a szív örömmel: „Magasztaljátok az Urat, mert jó, mert örökkévaló az Ő kegyelme.” Zeng a szív, hangzik az ének, az Isten-dicséret és magasztalás, mert örökkévaló az Ő kegyelme.

Ez a legnagyobb örömnépe. Kérdezem tőled, volt-e már szívednek ilyen örömnépe? Vagy láttál ünneplő sokaságot és azt kérdezted, én miért nem lehetek olyan boldog, örvendező és vidám? Most van a kapunyitás ünnepe. „Óh Uram, segíts most. Óh Uram, adj most jó előmenetelt.” Ma van a kellemetes idő és az idvesség napja. A kapu kitárult előtted. Isten a Jézus Krisztusban széles kegyelmet tárt eléd, tágas tért nyitott meg előtted. Vajha átlépnél a megnyílt üdvajtón a dicsőségbe, hogy fogadhasson az angyalok éneke, a harangszó a mennyben: „áldott, aki jó az Úr nevében.”

Lesz-e ma ilyen örömnépe a mennyben? Átlépsz-e a megnyílt kapun, hogy felhangozzék: „áldott, aki jó az Úr nevében, áldunk titeket, akik az Úr házából valók vagytok.” Vagy az angyalok még tusakodnak miattad, még szomorkodik érted Isten népe, még most is kívül vagy, vagy zárva bűneid ketrecébe, és nem találsz az ajtót. Óh, vajha megértenéd, és átlépnél a megnyílt üdvajtón. De miért tennéd? Jézus Krisztuson át lépj ki bűneid köteléből, hogy megkezdődjék érted is az örömnépe a mennyben, mert az Atya örömnépet ül, amikor tékozló fia haza tér. Azt mondja: kötelekkel kössétek az ünnepi áldozatot az oltár szarvához, mert olyan sok van, hogy a papok nem érnek rá megfogni őket. Amikor a tékozló fiú hazatért, az atya így szólt: vágjátok le a hizlalt tulkot és rendezetek ünnepet, mert az én fiam meghalt és feltámadott, jertek és vigadjunk. Amikor átlépsz az üdvajtón, felharsan az ének szava, „áldott, aki jó az Úrnak nevében.” Kötözzétek az áldozatot az oltár szarvaihoz, hadd legyen vigasság, vidámság. Örülhet-e ma neked az Isten népe? Zenghetjük-e éneked veled, drága lélek, ujjonghatunk-e veled együtt: áldott, aki jó az Úrnak nevében? „Istenem vagy te, azért hálát adok néked! Én Istenem, magasztallak téged. Magasztaljátok az Urat, mert jó; mert örökkévaló az Ő kegyelme!” Akkor lesz pedig legteljesebb és legdicsőségesebb ez az ének, amikor majd az utolsók is megérkeznek hozzá. Amikor a menny kapuja kitárul, amikor az egész gyülekezetét elragadja, és hangzik: „Áldott, a ki jó az Úrnak nevében; áldunk titeket, a kik az Úr házából valók vagytok! ... Magasztaljátok az Urat, mert jó; mert örökkévaló az Ő kegyelme!”

Május 13

Közel ama nap

„És annak adom a hajnalcsillagot” (Jel 2,28).

Hajnal előtt, még az éjszaka homályában milyen áldás Krisztusban látni a „hajnalcsillagot”. Emlékszem, amikor az újságok szétröppentették a kitalált hírt, hogy újra megjelent a betlehemi csillag. Alapos vizsgálat kiderítette, hogy az csak az esthajnalcsillag volt, de azért hitem szerint nem tévedtek nagyot.

A legjobb, ha úgy látjuk Krisztust, mint napot. Ha még nem tudjuk Őt így látni, jó úgy látnunk Őt, mint a napfelkeltét jelző csillagot, amely az örök világosság közelségét mutatja. Ha ma nem tudok olyan lenni, mint reméltem, de látom az Úr Jézust, akkor bizonyos lehetek abban, hogy egy napon olyan leszek, mint Ő. Ha hitben szemlélem Krisztust, ez záloga annak, hogy egykor átváltoztat majd az Ő képére. Ha most nincs is meg bennem az a fény és öröm, amit szeretnék, de tudom, hogy egykor meglesz. Mert amilyen biztos, hogy látom a hajnalcsillagot, olyan biztos, hogy meg fogom látni a napot is. A hajnalcsillag soha nem lehet távol a naptól.

Én lelkem, neked adta az Úr a hajnalcsillagot? Megragadtad a tőle kapott igazságot, kegyelmet, reménységet és szeretetet? Ha igen, akkor már benned van az eljövendő dicsőség hajnala. Ő, akinek ereje által legyőzöd a gonoszt és megmaradsz az igazságban, ő adta neked mindezek zálogául a hajnalcsillagot.

*

Meglepő megoldás

Amikor megteltek az edények, ... nem folyt több olaj. (2Kir 4,6)

Tud-e adni Isten reménytelen helyzetben is megoldást? Igen, a kérdés csak az, hogy elfogadjuk-e olykor meglepő segítségét.

Ki képes elfogadni? Aki tudja, hogy rászorul, aki nem az öklét rázza, hanem a kezét nyújtja és kér Istentől, s aki okoskodás nélkül megteszi azt, amit Isten parancsolt neki. Alázat, hit, engedelmesség szükséges a mi részünkről.

Isten a prófétán keresztül felel ennek az özvegynek, s ez olyan, mintha ma valaki a Bibliából érti meg, mit üzen neki Isten. Azt a parancsot kapta, hogy gyűjtsön össze üres edényeket, s a maradék kis olajukból töltsön azokba. Ez furcsa utasítás volt, de szót fogadott, s így minden edény tele lett. Az eladott olajból ki tudta fizetni az adósságot, s maradt nekik is bőségesen.

Milyen fontos volt az, hogy a gyerekek látták édesanyjuk hitét, és látták, hogyan cselekszik Isten! Válaszolt az imádságra, könyörült a nyomorultakon, s bőséges ajándékot adott. A Biblia ezt nevezi kegyelemnek. Az, hogy csörgött az olaj az üres edényekbe: a kegyelem. Az, hogy az asszony Isten szavára egymás után rakta oda az üres edényeket: a hit. Kegyelemből - hit által van az üdvösségünk is.

Jézus Krisztus így jelentette be a programját: „azért jöttem, hogy életük legyen, sőt bőségben éljenek.” (Jn 10,10) Az emberiség helyzete is reménytelenné vált a bűn miatt, s rabszolgák maradtunk volna, ha ő nem segít rajtunk. Boldog ember az, aki megragadja az általa felkínált szabadulást és életet.

Minden nyomorúságunkból bizalommal kiálthatunk az Úrhoz segítségért.

*

Lenyugvóban köszönjük meg irgalmát, kérjük oltalmát

„Az ő angyalainak parancsolt felőled, hogy őrizzenek téged...” (Zsolt 91,11)

Estére érve, nyugalomra menőben köszönjük meg Istennek a nap folyamán tanúsított kegyelmét, kérjük az éjszaka csöndjében megpihentető oltalmát. A Zsoltáros tudja, hogy Isten a nappalt a munka, az éjszakát a pihenés és új erőgyűjtés idejéül rendelte: „Békességben fekszem le és legott elaluszom; mert te, Uram, egyedül adsz nékem bátoros lakozást.” (Zsolt 4,9). „Lefekszem és elalszom; felébredek, mert az Úr támogat engem” (Zsolt 3,6). Tudjuk, hogy míg mi pihenünk, angyalai vigyáznak ránk. Isten gyermekei tudják, hogy vannak nemes szórakozások is, amelyek lelkünket, testünket felüdítik. Tudják, hogy az éjszaka nem a szórakozásnak, hanem a pihenésnek az ideje. Azt is tudják, hogy sohasem mehetnek oda, ahová nem mehetne velük Jézus is, az ő „Sziklaváruk, akihez menekülhetnek szüntelen” (Zsolt 71,3).

Mennyei Atyám, áldom szent Neved, hogy kegyelmesen megsegítettél az elmúló nap munkáiban. Erőt adtál azok elvégzéséhez. Könyörgök, adj nékem, hasonlóképpen a szívemhez közelállóknak, csendes éjszakai nyugodalmat, hogy testünk-lelkünk

megpihenjen s megújult erővel induljunk az új napnak ránk váró munkáira. Míg aluszunk, terjeszd ki fölénk áldó és védelmező karod! Az Úr Jézus Krisztusért, Ámen.

„Ékes dolog dicsérni, Uram, Felségedet, És a te nevedet Énekkal magasztalni. Hogy ember áldja reggel Te nagy jóvoltodat, És igazságodat Dicsérje minden éjjel.” (Énekeskönyv 99. é. 1. v.)

*

Az Ige és az újjászületés

Nem romlandó, hanem romolhatatlan magból születettek újjá, Isten élő és maradandó Igéje által. IPéter 1,23

Az újjászületés Isten Igéje által történik. Az Úr Jézusról szóló bizonyágtétel vezet a Jézusban való hitre, és a benne való hit által nyerjük el a Szent Szellemet, s leszünk új emberekké. Az Ige személyiségünkben szólít meg minket: lelkiismeretünkhöz és akaratunkhoz szól. Az Ige vezet hitre, amikor egész lényünket Krisztusnak és evangéliumának átadjuk, kiszolgáltatjuk.

A keresztség önmagában véve nem elegendő. Ha nem kerül sor az üdvösség személyes megragadására, ha elzárkózunk Jézus elől és a világnak, valamint bűnös hajlamainknak élünk, akkor megkeresztelt voltunk ellenére is a Gonosz gyermekei vagyunk. Isten fiai csak a Krisztus Jézusban való hit által vagyunk (Gál 3,26). Az Úr Jézus szerint víz és Szellem által kell újjászületnünk. Ezt sokan úgy értelmezték - tévesen -, hogy ez a keresztségre vonatkozik. Jézusnak ezek a szavai a vízre vonatkozólag csak a Keresztelő János keresztségére utalhattak, aki magáról azt mondta: „én vízzel keresztelek, de aki utánam jön, Szent Szellemben és tűzbe merít majd titeket”. Nikodémus, akivel Jézus ezekről a dolgokról beszélt, csupán a János keresztségére gondolhatott. A keresztyén értelemben vett keresztségre vonatkozólag az Úr Jézus csak később adott parancsot.

Keresztelő János vízkeresztése a bűnbánatot példázta. Aki ezt vállalta, az arról tett bizonyágot, hogy a bűn tisztátalanságától szeretne szabadulni. Nyilvánvaló, hogy a víz csak külső tisztulást eredményez, új életet nem ad. Erre csak a Szent Szellem képes, aki az élet Szelleme. Azonban a bűnbánat és a bűnnel való szakítás elengedhetetlen feltétele a Szent Szellem elnyerésének. Tehát mind Jánosnak, mind Jézusnak a tanítása minden időkre érvényes; mert az újjászületéshez két dolog szükséges: a mi részünkről a bűnbánat, azaz a gondolkodásmódunk megváltozása, és őszinte elhatározás, hogy

elszakadjunk régi énüktől; de - és ez a fődolog - valaminek felülről kell megtörténnie, amikor is a Szent Szellem új lelkületet teremt. Gondolataink új irányt kapnak, melynek szükségességét már a bűnbánat felismertette velünk. - Miként a természeti életet sem mi adjuk önmagunknak, éppen úgy a lelki-szellemi élet is adatik, mégpedig egyedül az Isten Igéjébe vetett hit által.

*

„Az Ige testté lett, közöttünk lakott, és láttuk az ő dicsőségét, mint az Atya egyszülöttjének dicsőségét, telve kegyelemmel és igazsággal.”

János 1,14

János, Jézusnak legfiatalabb, legtanultabb, legszeretettebb apostola, akire még az édesanyját is rábízta., a legközelebről látta Krisztus dicsőségét. Ő értette meg legvilágosabban, ő tudta kifejezni legmélyebben, ki volt az, akit ő követett. Az első bizonyágtételt Péter mondta ki: „Te vagy a Messiás, az Isten Fia.” János még mélyebben fogalmaz: Ő az Ige, Isten önkijelentése. Az jelent meg emberi testben, valóságos emberként közöttünk. Emberként pedig Isten egyszülöttje, soha nem volt és soha nem lesz más, akiben Isten személyesen mutatja meg, jelenti ki önmagát. Nem azért jött, hogy bámulják, hódoljanak neki az emberek. A legegyszerűbb formában élte földi életét, hogy a legegyszerűbb emberektől a legmagasabb bölcsékig mindenki megismerhesse. Mert kegyelmet és igazságot hozott minden embernek. Kegyelmet: Isten azt akarja, hogy boldogok legyünk, hogy megszabaduljunk a közös bűntömeg rombolásától, hogy a már itt megkezdődő örök élet birtokosai legyünk. Igazságot: a világ, a történelem, a mindenkori emberi társadalom sokféle okoskodásától független, örökké érvényes igazságot, melynek irányítása alatt értékes, eredményes életet élhetünk. Ezt tanította, erre adott példát, ezt valósította meg a kereszten. Ez a megváltás.

Köszönöm, Isteneim, hogy Krisztusban nekünk ajándékozod az ígét, az örökké érvényes tanítást és példát, mely életre vezet bennünket. Köszönöm, hogy nekem is kegyelmet és igazságot ajándékozol általa. Olyan zsúfolt ez a mi mindennapi életünk, olyan ritkán tudunk elgondolkozni azon, kicsoda az, aki hozzánk leszállt, és aki most is jelen van mellettünk, ha kérjük, ha megszólítjuk. Adj időt, erőt, és elég bölcsességet ahhoz, hogy elgondolkozzam felette, és erősödjön meg bennem is a vágy és elhatározás, hogy követni akarom és követni is fogom Őt, Megváltómat, életadómat. Ámen

*

A JÓ LELKIISMERET SZOKÁSA

„Botránkozás nélkül való lelkiismeretem legyen Isten és az emberek előtt

mindenkor." Csel. 24, 16.

Isten parancsai az Ő Fia bennünk lévő életének szólnak, következésképpen nehezek az emberi természet számára, melyben az ő Fia is testet öltött; mihelyt azonban engedelmesskedünk, istenien könnyűvé válnak.

A lelkiismeret az a bennem lévő képesség, amely az általam ismert legmagasabbhoz kapcsolódik s amely megmondja, hogy mi az, amit ez a legmagasabb kíván tőlem. A lelkiismeret a lélek szeme, mellyel Isten és a részéről legmagasabbnak tartott dolog felé tekint, ezért különböző emberekben különbözőképpen nyilvánul meg. Ha megszoktam, hogy állandóan Isten színe elé állítsam magam, lelkiismeretem mindig fel fogja előttem tárni Isten tökéletes törvényét és rá fog vezetni arra, amit tennem kell. Csak az a kérdés, akarok-e engedelmesskedni? Meg kell feszíteni minden erőm, hogy a lelkiismeretem olyan érzékeny állapotban tartsam, hogy botránkozás nélkül járhassak. Olyan tökéletes megegyezésben kellene élnem Isten Fiával, hogy elmém minden helyzetben megújuljon és azonnal megvizsgáljam, „mi az Istennek jó, kedves és tökéletes akarata.” (Róm. 12, 2).

Isten a legapróbb részletekig nevel minket. Olyan éles-e a fülem, hogy a Lélek legcsendesebb suttogását is meghallom, úgy, hogy tudom, mit kell tennem? „Meg ne szomorítsátok Istennek ama Szent Lelkét.” (Ef. 4, 30). Ő nem a mennydörgés hangján közeledik hozzánk; hangja olyan halk, hogy könnyű tudomást sem venni róla. Az egyetlen, ami lelkiismeretünket érzékeny állapotban tartja, annak az állandó megszokása, hogy nyitva legyünk Isten felé. Ha bármiféle vita támad, hagyd abba! „Miért ne tenném meg ezt?” Rossz vágányra kerültél. Ha a lelkiismeret megszólal, nem lehetséges többé vita. A saját veszélyedre engeded meg valaminek, hogy Istennel való belső közösséged elhomályosítsa. Hagyd el, bármi legyen is és legyen rá gondod, hogy belső látásod mindig tiszta maradjon.

*

Május 14

Gyógyítás sebészi beavatkozással

„Jöjjetek, térjünk meg az Úrhoz, mert Ő megsebez, de meg is gyógyít, megver, de be is kötöz bennünket” (Hós 6,1).

Az Úr megsebez, mielőtt meggyógyít. Szíve őszinte szeretetéből teszi ezt, biztos gyógyító kézzel. Megver, mielőtt bekötözne, mert csak így tud teljes munkát végezni

benned. A törvény az evangélium előtt jár, a szükség a beteljesülés előtt. Próbál a Szent Szellem meggyőző és megtörő ereje? Próbál, kedves olvasóm? Vagy éppen újra a félelem szolgátságába kerültél? Mindez csak előkészület arra, hogy közeledhessen hozzád a gyógyító, bekötöző evangélium, és teljesen rendbe hozzon.

Ne ess kétségbe, hanem közeledj az Úrhoz felszakadt sebeddel, fájdalmaiddal. Egyedül ő tud meggyógyítani, és Ő örül, ha megteheti ezt. Urunk tiszte a megtört szívűek bekötözése, és ő valóban ért ehhez. Ne tétovázz, hanem térj vissza haladéktalanul az Úrhoz, aki mellől eltévelyedtél! Mutasd meg neki tátongó sebeidet, és kérd, hogy vegyen kezelésbe és vigye véghez benned is a munkáját! Melyik sebész metszi fel betege testét, és azután hagyja elvérezni? Vagy talán azt gondolod, az Úr lerontja régi házadat, és nem fog számodra egy jobbat építeni? Vajon növelte-e az Úr valaha is fölöslegesen egy szegény gyötrődő lélek kínjait? Ilyet Ő nem tesz soha!

*

Örömhír a szegényeknek

Az Úr Lelke van énrajtam, ... hogy evangéliumot hirdessek a szegényeknek; ... a szabadulást hirdessek a foglyoknak... (Lk 4,18)

A zsinagógákban minden férfi felolvashatott a Szentírásból, ha akart. Egyik alkalommal Jézus Názáretben, ahol felnőtt, az Ézsaiás könyve 61. részéből a fenti igét olvasta, és azt mondta, hogy ez benne teljesedett be.

Mit jelent az, hogy a szegényeknek evangéliumot (jó hírt) hozott? Kik azok a lélekben szegények, akikről beszél? Akik tudják, hogy semmi érdemük nincs Isten előtt, ami alapján nekik járna bármi jó Istentől. A farizeusok és írástudók gazdagoknak tartották magukat, különbnek, többnek, mint az átlag, mert sok vallási rendelkezést betartottak. Ennek alapján úgy gondolták, Isten tartozik nekik. Azt képzelték, hogy ők önmagukban igazak, és nincs szükségük megtérésre (Lk 15,7).

Jézus nagyon elmarasztalta ezt a téves, önhitt vélekedést, és azt tanította, hogy Isten előtt mindnyájan koldus szegények vagyunk. Aki ezt tudja és vállalja, azt Isten az ő ingyen kegyelméből megajándékozta mindazzal a lelki értékkel, amire szüksége van. Ez az evangélium, a jó hír, amit Jézus meghirdetett. Megajándékozni viszont csak azt lehet, aki tudja, hogy rászorul, és tartja a kezét.

A foglyoknak és megkötözötteknek pedig szabadságot hozott Jézus. Aki alaposan ismeri az embereket, tudja, hogy milyen sok félelem, sérelem, kényszergondolat, szenvedély, indulat, babonáság köt meg sokakat. És nem bírunk szabadulni ezektől. Isten szavára azonban lehullanak ezek a bilincsek, és a Krisztusban való hit elsegít az „Isten gyermekeinek szabadságára”, így a hívő megszabadul ezektől, és felszabadul Isten boldog szolgálatára. Tudja és gyakorolja, hogy „minden szabad, de nem minden használ” (IKor 10,23).

Megajándékozhat engem Isten? Mitől kell megszabadulnom?

*

A nyugalom napja

**„...Megáldó az Úr a szombatnak napját és megszentelé azt... ”
(2Móz20,11/b)**

A nyugalom napjának a megszentelése a világ Teremtőjének mindenkit kötelező

törvénye. Olyan fontosnak tartja ezt O maga is, hogy a Hóreb hegyén adott Tízparancsolat törvényei közt terjedelemre messze túlhaladja a többieket. „Megemlékezzél a szombatnapról, hogy megszenteljed azt. Hat napon át munkálkodjál,... de a hetedik nap az Urnak a te Istenednek szombatja: semmi dolgot se tégy azon se magad, ...se jövevényed. Mert hat napon teremte az Úr az eget és a földet,... Azért megáldá az Úr a szombat napját...” (2Móz 20,8-11). Az Újtestamentum népe szombat helyett Krisztus feltámadásának napját, a vasárnapot ünnepli. Később Krisztus egyházában is megsokasodtak az ünnepnapok. Az evangéliumi egyházak tekintélyes része - skót hittestvéreink példáját követve - elvetette ezeket: egyedül a hetedik napot szenteli meg. Ezek az egyházak az üdvtörténettel kapcsolatos ünnepekről legközelebbi vasárnapi istentiszteleteiken emlékeznek meg.

Add, Uram, hogy mind magam, mind házam népe számára szent legyen a hetedik nap. Amennyire lehetséges, némuljon el ezen a napon otthonunkban minden munka. Minden gondolatunk Teremtő Urunké legyen ezen a napon, ki maga is példát adott nekünk a nyugalom napjának megszentelésére. Uram, legyen ez a nap egészen a Tiéd, hogy mi is közelebb juthassunk ezen Tehozzád mind házádban, mind otthonunkban! Az Úr Jézus Krisztusért. Ámen.

„Úgy kívánkozik mi lelkünk Te szent igédhez, Mint a szomjúhozó szarvas a vízhez, A hideg kútforráshoz, Felséges Atya Isten!”
(Énekeskönyv 162. é. 3. v.)

*

A keresztség, mint kegyelmi tény

... akik a Krisztus Jézusba kereszteltettünk, az ő halálába kereszteltettünk.

Róma 6,3

Szó szerint „Jézus halálába merítettünk be.” A megkeresztelendő személy tehát tényleges kapcsolatba került Krisztussal, beleplántálódott. Részesé lett Krisztus halálának, vele együtt meghalt. Ezzel zárul le a régi élet. Annak, aki Krisztus Jézusba merítkezett be, háta mögött marad a világ, mint Egyiptom Izrael népe kivonulásakor, s útja most már Kánaán felé vezet (IKor 10,1-2). Erre utal a keresztelési parancs is. Szó szerint ezt mondja: „Bemerítve őket az Atyának, a Fiúnak és a Szent Szellemnek nevébe!” - A nevet pedig sohasem szabad a személytől elválasztanunk. Tehát a keresztség által lényeges kapcsolat jön létre. „Hiszen ti, akik Krisztusba merítkeztetek be, felöltöztetek a Krisztust” (Gál 3,27). A keresztség egyrészt Krisztussal egyesít, másrészt a Szent Szellem által ugyanabba a Testbe vagyunk bemerítve, szilárdan és elválaszthatatlanul egy Testté összekapcsolva az „egy Szellem által” (IKor 12,13).

A keresztség továbbá jelképe a megtisztulásnak is, sőt több, magával hozza azt. Méghozzá az Ige közvetítése által. És itt az Ige alatt nem csupán a keresztelés szereztetési Igéjét értjük. Sokkal inkább arról van szó, hogy Krisztus, aki a keresztségnél láthatatlanul jelen van és működik, valami olyasmit mond ki, mint egykor a bélpoklos meggyógyításánál: „tisztulj meg és az tiszta lett (Ef 5,26). Mint ahogy nyilván Krisztus beszél, amikor mi az Igét hirdetjük - az különben csak szegényes emberi szó maradna -, így a keresztséget is alapjában véve Ő hajtja végre. Ezért tulajdonít Péter a keresztségnek megtartó erőt (IPt 3,21). Tehát nem csupán külső, testi megtisztulást jelent, hanem a bűn szennyétől való szabadulást. Aki aláveti magát ennek, az arról tesz bizonyosságot, hogy jó lelkiismeret után vágyakozik(IPt3,21).

Az apostoloknak munkájuk során elsősorban felnőtt megkeresztelendőkkel volt dolguk. Főleg olyanokat merítettek be, akik ezt az Úr Jézus mellett való személyes döntésük alapján kérték, mint ahogy azt ma a misszionáriusok is gyakorolják. Kiskorú gyermekekről nem lehet elmondanunk, hogy Krisztust öltözték fel. Ők még nem vágyakoznak az után, hogy jó lelkiismeretet nyerjenek. De Jézus Krisztus tulajdonává válhatnak, s kell is, hogy azzá legyenek.

*

„Hogy a Jézusnak élete is látható legyen a mi testünkben.” II. Kor. 4, 10.

Olyan szokásokat kell kialakítanunk, amelyek által kifejezésre juttathatjuk, mit végzett bennünk Isten kegyelme. Nem arról van szó, hogy meg vagyunk váltva, a pokoltól, hanem azért váltattunk meg, hogy Isten Fiának élete látható legyen a mi halandó testünkben. A kellemetlen dolgok révén derül ki legjobban, vajjon kiábrázoljuk-e az ő életét, vagy sem. Az ő szelídsége válik-e bennem nyilvánvalóvá, vagy pedig a Tőle elszakadt 'énem' ingerlékenysége Csakis akkor tudok a kellemetlen dolognak örülni, ha határozott lelkesedés tölt el arra a gondolatra, hogy ezáltal Isten Fiának élete fog kiábrázolódni bennem. Akármilyen kellemetlen legyen is valami, szólj így: 'Uram örvendek, hogy engedelmeskedhetem Néked ebben a dologban' s abban a pillanatban Isten Fia fog előtérbe nyomulni és életemben láthatóvá lesz az, ami megdicsőíti Jézust.

Nem kell vitatkozni. A világosságnak való engedelmeskedésed pillanatában áthat téged Isten Fia; de ha vitatkozol, megszorítod Isten Szent Lelkét. Állandóan készenlétben kell lenned, hogy kiábrázolhasd Isten Fiának életét, de nem lehetsz állandóan kész, ha szabad folyást engedsz az önsajnálkozásnak. Körülményeink révén derül ki, milyen csodálatosan tökéletes és, rendkívül tiszta Isten Fia. Minden,

amitől a szívnek, gyorsabban kellene verni, egy-egy új alkalom Isten* Fiának kiábrázolására. Nem mindegy, hogy a kellemetlenséget magunk választjuk-e, vagy pedig Isten vezet bele minket a kellemetlenségbe. Ha Isten állít bele, ő bőségesen elég is a segítségre.

Legyen a lelked mindig kész Isten Fia életének ki-ábrázolására. Sohase élj emlékeidből; legyen Isten Igéje minden időben élő és ható valóság az életedben.

*

**„Egy hang kiált: Építsetek utat a pusztában az Úrnak! Készítsetek egyenes utat a kietlenben Istenünknek!”
Ézsaiás 40,3**

Hetven éve raboskodott már a választott nép Babilonban. Alakét odavittek, meghaltak azóta. Akik ott születtek, soha nem látták Jeruzsálemet, Isten templomát. De az ige végig szólt hozzájuk, tudták, honnan várhatják a megígért szabadulást. És megnyílt az út: hazamehettek. Ötszáz évvel később csendült fel a Jordán mentén Keresztelő János kiáltása, mind a négy evangélista idézi, amit János mond: „Én kiáltó hang vagyok a pusztában: készítsetek egyenes utat az Úrnak, ahogyan Ézsaiás próféta megmondta.” (Jn 1,23) És eljött a Szabadító. De útja most sem egyenes. Bűnök hegyei, hitetlenség szakadékai, tehetetlenség göröngyei állnak előtte. A mi dolgunk egyengetni Krisztus útját a magunk nemzedéke felé. Előbb magunk felé, bűnbánattal, hittel, szeretettel, hogy hozzánk férhessen. Azután jön a tulajdonképpeni feladatunk: mások felé is eljuttatni az örömmüzenetet: „Vigasztalj átok népemet, itt van a szabadítás!”

Hosszú ideig élt egyházunk üldöztetésben, a hangja is elgyengült belé, nem jut el mindenkihez. A mi dolgunk, egyeseké, hogy belekiáltsuk elgyötört világunkba Istenünk vigasztalását.

Istenem, köszönöm, hogy én meghallhattam kiáltó, vigasztaló szavadat, és tudhatom, honnan várjam lelkem és népem szabadítását. De ahhoz már kevés az erőm, talán még a hitem is, hogy továbbmondjam. Te adj szót a számba, Te adj erőt hitemnek, bátorságot tapasztalatlanságomnak, hogy merjek, tudjak szólni családom tagjainak, barátaimnak, munkatársaimnak arról a szeretetről, amit Te árasztasz azokra, akik hittel elfogadják. Ne hallgassak, ha rólad beszélgetnek társaim. Ne némuljak el, ha gúnyosan beszélnek arról, aki benned hisz és Téged hallgat. Hadd legyek bátor gyermeked, és büszkén és boldogan mondhassam: Én Krisztusé vagyok, testvérem, téged is szeret az én Uram, engedd, hogy adjon értelmet az életednek! Ámen.

Május 15

Isten magas helyei

„Oltalmazom, mert ismeri nevemet" (Zsolt 91,14).

Nekem mondja ezt az Úr? Ha ismerem az Ő nevét, akkor igen. Áldott legyen az Úr, hogy nem vagyok idegen a számára. Próbára tettem, megismertem Őt, és ezért bízom benne. Tudom, hogy az Ő neve bünt gyűlölő Isten, mert Szent Szelleme ereje által megtanultam, hogy soha nem tűri el a gonoszt. De úgy is ismerem Őt, mint Krisztusban bűneimet megbocsátó Istent, mert vérével eltörölte minden vétkeimet. Az Ő neve hűség, és én ezt tudom, mert soha nem hagyott el, még akkor sem, amikor a bajok megsokasodtak körülöttem.

Ez az ismeret kegyelmi ajándék, amelynek elnyerése szükséges ahhoz, hogy egy másik kegyelmi ajándékot is megkapjunk, a felmagasztalás ajándékát. Ez a kegyelmet tetéző új kegyelem. Figyeljük meg, milyen veszélyessé válhat helyzetünk, hogyha magasra kapaszkodunk, ha viszont az Úr helyez magasra minket, biztonságban lehetünk. Felemelhet bennünket azzal, hogy igen hasznossá tesz, nagy tapasztalatot ad, sikert a szolgálatban, vezető tisztet a munkában, vagy atyaságot a kicsinyek között. De felmagasztalhat másképp is: adhat szoros testvéri közösséget, tiszta látást, szent diadalt és az örök dicsőség boldog megsejlesztését. Ha Isten magasztal fel bennünket, a Sátán sem tud letaszítani. Bárcsak egész nap így történnék ez velünk!

*

„Nátánáel megkérdezte tőle: »Honnan ismersz engem?« Jézus így válaszolt neki: »Mielőtt Fülöp idehívott, láttam, hogy a fügefa alatt voltál.«"

János 1,48

Rejtélyes beszélgetés. Nem tartozik másra, csak arra, akiről szól. Fogalmunk se lehet róla, mit értett az alatt Jézus, hogy látta Nátánáelt a fügefa alatt, de ő értette, mert azonnal így válaszolt: „Mester, te vagy az Isten Fia, Izrael királya." - így szólít meg minket Krisztus. Annyira titokzatos belső ügye az a megszólítottaknak, talán még magának se tudja pontosan megmondani, másnak meg még nehezebb, mikor, hogyan, milyen szavakkal vagy érzésekkel hallotta meg ő a kizárólag csak neki szóló hívást. De egy biztos: az derült ki belőle, hogy az Úr ismeri lelkemnek legtitkosabb zugát, életemnek legrejtettebb, még magam előtt is elhallgatott dolgait. Nem szabad senki vallomását kikényszeríteni. Ha valaki mégis szükségét érzi, hogy beszéljen róla, őszinte tisztelettel kell meghallgatni. Nehogy „disznók elé kerüljön barid lelkének gyöngye". De Isten ismer, megszólít. És vele beszélhetünk életünk minden részletéről. Az idegennek annyit mondj: Én is tudom, hogy Ő az Isten Fia, lelkemnek, életemnek és világomnak Királya.

Tudom, Uram, hogy Te ismersz engem. Láttál, amikor olyan bűnt követtem el, amiről magam is szeretnék elfeledkezni. Akkor is láttál, mikor elérékenyedtem valaki nyomorúságán, és úgy segítettem, hogy senki meg ne tudja, mert szégyelltem volna gyengeszívűségemet. Ismered titkos vágyaimat, azt is, mit tettem azok kielégítésére, amit senkinek soha be nem vallanék. Mégis jó tudni, hogy Te így ismersz engem, neked nem lehet, de soha nem is kell hazudnom. Hiszen a teljes bocsánat készen áll nálad. Kérlek, ismertesd meg magadat előttem annyira, hogy biztos hittel mondhassam: ismerlek, tudom, Te vagy a királya életemnek, Te vagy minden örömömnek forrása, Te ajándékoztad nekem családomat, munkámat, mindent, ami szép az életemben. Rád bízom magam, mert ismerlek Téged. Ámen.

*

AZ ALKALOM KIHASZNÁLÁSÁNAK SZOKÁSA

„Hogy tudhassátok, hogy mi az ő elhívásának a reménysége.” Ef. I, 18.

Gondolj arra, miért vagy megváltva: hogy Isten Fia kiábrázolódjék halandó testedben. Képességeid minden erejét összeszedve, mint Isten gyermeke, próbáld megvalósítani elhívásodat. Ragadj meg állandóan minden alkalmat.

Megváltásodért semmit sem tehetsz, de azért már tenned kell valamit, hogy kifejezésre juttasd azt: ki kell dolgoznod, amit Isten végzett benned. Nyelveddel, agyaddal, idegeiddel dolgozol-e ezen? Ha még mindig az a nyomorúságos akadémikus vagy, aki a maga útjait járja, akkor hazugság, hogy Isten megváltott és megszentelt léged.

Isten a Főmérnök; Ő azért engedi meg, hogy nehézségek támadjanak, mert meg akarja tudni, képes vagy-e helyesen átugorni rajtuk: „Az én Istenem által kőfalon is átugrom” (Zsolt. 18, 30.). Isten sohasem fog téged megkímélni azoktól a követelményektől, amelyeket fiaival vagy leányaival szemben támaszt. Péter azt mondja: „Ne rémüljete meg attól a tűztől, amely próbáltatás végett támadt köztetek” (I. Pét. 4, 12.). Használd ki az alkalmat s tedd meg a dolgot! Nem számít, hogy mennyire fog fájni, míg Istennek alkalmat nyújt arra, hogy kifejezésre juttassa önmagát halandó testedben. Bárcsak ne találkoznék már Isten bennünk siránkozással! Bárcsak láthatná már, hogy tele vagyunk lelki elszántsággal és hajlékonysággal, ami képesít minket, hogy szembe tudjunk nézni mindennel, amit Ő mér ránk. Gyakorolnunk kell magunkat, hogy Isten Fia látható lehessen halandó testünkben. Istennek nincsenek múzeumai. Az élet egyetlen célja, hogy Isten Fia

látható legyen; nem írhatunk elő semmit Istennek. Urunk sohasem írta elő Atyjának, hogy mit csináljon és mi sem azért élünk, hogy előírjunk valamit Istennek. Azért vagyunk itt, hogy alá vessük magunkat az ő akaratának. Ha ezt megértjük, megtöretett kenyérré és kiöntetett borrá tesz minket, hogy tápláljunk másokat.

*

Akiknél pedig a jó földbe esett (az igemag), azok igaz és jó szívvel hallgatják az igét, meg is tartják, és termést hoznak állhatatossággal. (Lk 8,15)

A magvető példázatában Jézus azt mondta el, hogy többféleképpen lehet fogadni az ő igéjét, és ettől függ, hogyan alakul egy ember sorsa.

1. Az ókori ember gyakran előbb kiszórta a magot, s csak utána szántotta bele a földbe, így előfordult, hogy az előző aratás óta kitaposott ösvényekre is hullott mag. A kemény felületről könnyen felkapták azt a madarak. Minden Istennel szembeni keménység, ellenállás megakadályozza, hogy az ige új életet teremjen bennünk.

2. A palesztinai talaj nagyon köves. Gyakran a vékony földréteg alatt sziklák lapulnak. Hamar kikel a mag, de nem tud gyökeret eresztetni, és kisül, megég. Ilyen az, aki befogadja az igét, de csak egy ideig hisz, mert ha bármi kellemetlenséget kellene elszenvednie miatta, vagy ténylegesen változtatnia kellene valamit az életében, visszahőköl, nem enged az igének.

3. A gyomok együtt nőnek a hasznos veteménnyel, és kegyetlen harc folyik a fényért, tápanyagért. Ha nem elég erős a gabona, megfojtják.

Ügyeljünk a három g betűre, amit Jézus említ: a gondok, a gazdagodás lehetősége és a gyönyörök nagy ellenségei az ige munkájának. Ma a haszon és az élvezet nagy úr, nem szabad behódolni nekik, megfojthatják az igét.

4. Akiknek a szíve jó föld, azok hallgatják az igét, megtartják, és termést hoznak állhatatossággal. A „megtart” szó azt jelenti: valamire nagyon vigyázni, féltve őrizni. És erre is utal: akinek az életén meglátszik, hogy befogadta az igét. Termi a Lélek gyümölcsét, ami: „szeretet, öröm, békesség, türelem, szívedesség, jóság, hűség, szelídség, önmegtartóztatás.” (Gal 5,22-23)

Ilyen beszédes élet követi a bibliaolvasásunkat és igehallgatásunkat?

*

A hit bizonyosság, nem csupán vélemény

**És mi hisszük és tudjuk, hogy te vagy a Krisztus, az élő Isten Fia (Istennek Szentje).
János 6,61**

Fontos kérdéseknél a bizonytalanság szorongást vált ki, a bizonyosság pedig boldoggá tesz. Hogyan jutott el Péter arra a bizonyosságra, hogy Jézus Krisztus a világnak régóta megígért Megváltója? Mindenekelőtt nem a csodák szolgáltatottak alapot erre a hitbeli bizonyosságra, bár azok is közreműködtek. A kánai menyegzőn történt első csoda után azt olvassuk: „és hittek benne a tanítványai”. Azonban a csodákban való hit mindig csak kezdeti hit. Jézus maga ezt nem tartotta sokra. „Boldogok, akik nem látnak, mégis hisznek.” Péter számára Jézus beszéde, szavai voltak a döntők: „örök életnek beszéde van tenálad”. Szívében bizonyossá vált előtte: Ő az és senki más, akiben egész üdvösségünk el van rejtve. Péternek és apostoltársainak ez azt jelentette: „Kihez mehetnénk?” Az Ő Igéje által nyertünk új életet; többé nem távolodhatunk el tőle, különben elveszítjük életünket, belsőleg meghalunk, visszasüllyedünk ismét a szellemi halál állapotába. Aki így van kapcsolatban az Úr Jézussal, lehet, hogy egy időre eltávolodik tőle, de elszakadni többé már nem tud. Újra és újra fájdalmas bűnbánattal visszatér hozzá.

A hit közvetlen felismerés, sokszor minden külső indítók nélkül. A bizonyágtételen alapul. Hallásból van, Isten Igéje révén, és nem látásból. Aki hisz, abban már magában is ott él az Ige. Belső tulajdonává vált. Aki hisz az Isten Fiában, annak bizonyágtétele van önmagában és abban a bizonyágtételben hisz, amellyel Isten tett bizonyágot az Ő Fiáról (vö. Un 5,10). A hit a legmélyebb meggyőződés, ami csak létezik. Hitetlenek mondhatják, hogy ezek csupán egyéni nézetek, amikor valaki bizonyágot tesz előttük Jézusról.

A hit azonban nem valami nézet, amit ma magáévá tesz az ember s holnap talán egy másikkal váltja fel. Mélységes, belső élmény ez, a lehető legszemélyesebb és legközpontibb megtapasztalás. Mintha pikkelyek esnének le szemekről; a lélek előtt ott áll Jézus a maga dicsőségében, telve kegyelemmel. Ez a Megváltó az én Megváltóm! Nem test és vér, nem saját keresésünk, nem emberi rábeszélőképesség, hanem a mennyei Atya maga teszi ezt nyilvánvalóvá Szent Szelleme által. - A hit Isten által munkált bizonyosság, amely egyszerre csak fellobban a szívedben: hiszel és imádod Őt (Jn 9,38).

*

Advent és karácsony

„Íme, a szűz fogan méhében és szül fiat... " (Ézs 7,14)

Az egyházi év az első adventi vasárnapkal kezdődik. A négy adventi vasárnap előkészület annak a nagy örömhírek a méltó befogadására, hogy „úgy szerette Isten e világot, hogy az ő egyszülött Fiát adta, hogy valaki hiszen ő benne, el ne vesszen, hanem örök élete legyen" (Jn 3,16). Ahogy az Ótestamentum prófétái előre megjövendölik, úgy születik meg a világ Megváltója Szűztől Dávid városában, Betlehemben (Mik 5,2). Angyal adja tudtul a betlehemi mező pásztorainak a nagy eseményt. Angyalok éneke zengi: „Dicsőség a magasságos mennyekben az Istennek, és e földön békesség, és az emberekhez jó akarat!" (Lk 2,14). A pásztorok nagy sietséggel mennek Betlehembe, és megtalálják Máriát, Józsefet és az isteni Gyermeket a jászolban. Majd a fényes csillag három napkeleti bölcset vezet Hozzá messziről. Ezek a pogány világ részéről tesznek Előtte tisztességet (Mt 2,1-12).

Jóságos mennyei Atyám, hálával van teli a lelkem, hogy elküldted a világ Üdvözítőjéül Egyszülött Fiad. Tele van a lelkem hálával, hogy látták Őt választottaid és bizonyosságot tettek kibeszélhetetlen kegyelmedről. Boldogan látta Őt egymást felváltó nemzedékek egész sora. Boldogan vallom, Atyám, hogy az én világomba is eljött, az én életem is gazdaggá tette. Segítség, hogy szívembe zárjam Őt, és soha senki se tudjon elszakítani Tőle! Ámen.

„Itt állok jászolod felett, ó Jézusom, szerelmem,
Eljöttem, elhoztam neked, amit kezedből nyertem;
Vedd elmém, lelkem és szívem, Hadd adjam néked
mindenem, Hogy kedves legyek néked!" (Énekeskönyv
329. é. 1. v.)

*

Május 16

Úgy kapunk, ahogy adunk
„Boldogok az irgalmasok, mert ők irgalmasságot nyernek"
(Mt 5,7).

Nem helyes, ha bocsánatot nyer, aki maga nem bocsát meg, sem az, ha megelégtetik a szükségét annak, aki nem segít a szegénynek. Isten tulajdon mértékünkkel mér meg bennünket, és akik kemény urak és kegyetlen hitelezők voltak, megtapasztalják majd, hogy az Úr is keményen bánik velük. „Az ítélet irgalmatlan ahhoz, aki nem cselekedett irgalmasságot" (Jak 2,13).

Próbáljunk a mai napon megbocsátani. Próbáljunk másokat hordozni és elviselni.

Legyünk szelídek, jóságosak és gyöngédek. Ne ítéljük meg túl szigorúan az emberek viselkedését, ne alkudozzunk rámenősen, ne menjünk bele semmiségek miatt cívódásokba, és ne osztogassuk szűkmarkúan az elismerésünket. Bizonyára szeretnénk áldottak lenni és irgalmat nyerni: legyünk hát irgalmasok, hogy irgalmasságot nyerjünk. Teljesítsük ennek a boldogmondásnak a feltételét, hogy az ránk is érvényes lehessen. Hát nem kellemes kötelesség kedvesnek lenni? Nem sokkal jobb, mint összeférhetetlennek és haragosnak mutatkozni? Hiszen a kedvesség önmagában is áldott! Hát még milyen gazdag jutalom az érte járó irgalom! Csak a végtelen kegyelem tud ilyen ígéretet tenni: mi csupán filléres irgalmakat gyakorolunk embertársainkkal szemben, az Úr viszont minden adósságunkat elengedi!

*

Mit mond még a példázat? A mag az Isten igéje. (Lk 8,11)

A magvető példázatának van néhány általános üzenete is.

1. Életünk Isten igéje nélkül parlag és pusztá marad. A bűntől megrontott természetünk csak gyomokat és vad gyümölcsöket tud teremni. A befogadott ige teremt egészen újjá, s így jelenik meg a Lélek gyümölcse. Ehhez viszont valóban olyan ígére van szükség, ami Isten szájából származik (Ézs 55,11). Ezt kell elkérnie mindenkinek.

2. Ez az ige támaszt hitet és ad üdvösséget. Ezt ott hangsúlyozza Jézus, amikor figyelmeztet, hogy jön az ördög, és kiragadja a szívükből, hogy ne higgyenek és ne üdvözüljenek. Aki tehát hinni szeretne, hallgasson ígét, mert csak ez az út vezet az élő Istenbe vetett igaz hithez!

3. Ebből az is kiderül, hogy az ördög személyesen igyekszik akadályozni, hogy az ige által Isten újjáteremtsen embereket. Ahol Isten igéje hangzik, ott kemény harc folyik a lelkekért - ezt ne feledjük el! Az ellenség célja, hogy ne hallgassuk, ne figyeljünk oda, ne fogadjuk be, ne hozzon létre változást bennünk az ige. Isten vetésébe beleszórja a maga ellenvetését. Ezért is kell féltve őriznünk az ígét.

4. A példázatból az is következik, hogy legyünk jó szántó föld és jó magvetők. Legyünk nyitottak Isten előtt, hogy dolgozhasson bennünk! Aztán legyünk készek továbbadni az ígét szóval és élettel is, hogy Isten dolgozhasson általunk!

Ne feledjük, hogy ő az aratás ura, s „aki a jó magot veti, az Emberfa” (Mt 13,37)! Mi csak az alkalmazottai vagyunk. Ez nagy kiváltság, de az evangélium ügyét ő viszi győzelemre, nekünk csak ez a feladatunk: „Ahogyan a szolgák uruk kezére néznek,... úgy nézünk mi Istenünkre, az Úrra” (Zsolt 123,2).

*

Kenet és bizonyosság

Nektek pedig kenetetek van a Szenttől, és ezt tudjátok is mindnyájan, I János
2,20

Azok a keresztyének, akik a Szent Szellem kenetét vették, mindnyájan egy bizonyos ismerettel, tudással rendelkeznek. Az igazság és bizonyosság birtokában vannak. „Mindnyájan Istentől tanítottak lesznek.” Ez az Ige azoknál teljesedik be, akik a Szent Szellem iskolájába járnak: „Amikor eljön Ő, az igazság Szelleme, elvezet titeket minden igazságra” (Jn 16,13) - ígérte az Úr Jézus. „Akkor senki sem tanítja többé így az ő társát és testvérét: Ismerd meg az Urat! Mivel mindenki ismerni fog engem, a kicsinyek és nagyok egyaránt” (Zsid 8,11). Nagy különbség az, hogy emberek tanítanak-e meg valamire bennünket, vagy a Szent Szellem vés a szívünkbe egy igazságot.

Amit emberek nyújtanak nekünk, azt ismét el is vehetik. Aki csak emberi tanítás révén szerzett tudomást isteni dolgokról, abban nem sok világosság és bizonyosság van. Isten Szent Szelleme boldog bizonyosságot teremt, s ezt nem lehet összetéveszteni a kínos bizonytalansággal. Amit megvilágosodás révén ismerünk fel, az belső tulajdonunkká, lényünk egy darabjává válik. Istennek a testi fülünkkel felfogott, külsőképpen meghallott Igéje Szelleme által bensőnkben is megragadott Igévé válik. Valósággal belénk plántálódik, ahogy Jakab apostol mondja (1,21).

„Akik mindenkor tanulnak ugyan, de az igazság megismerésére soha el nem juthatnak” (2Tim 3,7) - mondja Pál a keresztyének egyik elszomorító rétegéről, akik maguk sem értik, amit magabiztosan állítanak (1Tim 1,7). Vajon mi is azokhoz tartozunk, akikhez állandóan eljut az Ige hangja, de szívükben mégis üresek maradnak, mivel nincs bepillantásuk Isten titkaiba, s nem képesek az igazságot belsőleg szemlélni? Az ilyen emberek mindent csak értelemmel akarnak megragadni, s emellett elbizakodottá, felfuvalkodottá válnak; másokat akarnak tanítani és közben csak vakoknak vak vezetői. - Isten megvilágosított gyermekei valóban hálásak minden tanításért, de mindazt, ami emberi utakon jut tudomásukra, Isten Szent Szelleme kell, hogy hitelesítse a lelkükben, hogy valóban Istentől van-e. Az, ami tévedés, lepattan róluk. Tévtanításokba csak olyanok esnek, akik óemberi restségüknél vagy hiúságüknél hagyják magukat félrevezetni. A megtisztított értelmű embert Isten Szelleme világosságról világosságra vezet.

*

„ Áldott a Király, aki jó az Úrnak nevében... ” (Lk 19,38)

Virágvasárnap reggelén, az Olajfák hegyének lejtőjén, különös látvány tárul elénk. Menet közeledik Jeruzsálem felé. Elöl felsőruhákkal leterített számár vehmén Jézus ül. Amerre halad, buzgó hívei az útra terítik felsőruháikat. A tanítványok sokasága örvendezve dicséri Istent: „Áldott a Király, aki jó az Úrnak nevében! Békesség a mennyben, és dicsőség a magasságban (Lk 19,35-37)! A csodás látványosságba néhány elütő hang vegyül, a farizeusok szava: „Mester, dorgáld meg tanítványaidat”. Jézus szava is kemény: „Ha ezek elhallgatnak, a kövek fognak kiáltani.” Jézus könnyei, amelyeket a város láttára hullat: „Vajha megismerted volna te is, ...amik néked a te békességedre valók!” majd a templom megtisztítása jelzi, hogy hamarosan megváltozik a hang, elkomorul a szín, a „Hozsannát” hamarosan felváltja a „Feszítsd meg!”

Megváltóm, Krisztusom, drága számomra virágvasárnapi bevonulásod képe. Kitárom szívem Számodra: térj be hozzám, Uram, Királyom! A farizeusoknak mondott szavaid és könnyeid Jeruzsálem közeli pusztulásáról a templomuk sirató falára most odaboruló zsidókat juttatják eszembe. A „Hozsanna” szavak mellett hallom már a „Feszítsd meg” kiáltásokat. Látom a Golgota sötétlő keresztjét... Uram, könnyörülj rajtunk!... Ámen.

„Ne félj, mert íme örömed: A te királyod jó neked;
Számár vehmén telepedett, Mutatván nagy szelídséget.”
(Énekeskönyv 330. é. 3. v.)

*

Isten oltalmában

15. zsoltár

Ennek a zsoltárnak az indító kérdése egy keleti szokást fed: keleten ugyanis sokáig sátrakban laktak az emberek. A sátrukba nem fogadtak be akárkit. Akit azonban befogadtak, akinek az asztaluknál helyet és szállást adtak, azt a barátjuknak tekintették, és ha kellett, az életüket is kockáztatták érte. Az Úr sátorában lakozni semmivel sem jelent kevesebbet, mint élő közösségben lenni a szent és igaz Istennel. Akit befogadott sátorába és kegyelmébe, arra kiterjeszti irgalmasságát. Isten elrejtí, kegyelmébe, oltalmába veszi az övéit, hogy mikor jön az üldöző, aki halálra keresi a lelküket, aki vádolni, és ítélőszék elé akarná állítani őket a bűneikért, ne találja meg őket. Az üldözött, a bujdosó vándor számára, akit éh- és szomjhalál vagy a forró égövi éjszakák dermesztő hidege fenyegetett, aki bármikor rablók kezébe kerülhetett, nem volt sürgetőbb kérdés, mint hogy ki fogadja be a sátra rejtekébe, ki ad ott oltalmát és biztonságot neki. Éppen ilyen életbevágóan fontos kérdés az ember számára, hogy beviszi-e őt az Úr az Ő sátra

rejtekébe, vagy pedig kívül marad? Minket is halálra keres valaki. Életünk ki van téve a hideg éjszakának, félő, hogy elvész étlen-szomjan a pusztaságban. Ki itatja meg a te szomjazó lelkedet, és ki elégíti meg éhező szívedet? Az emberi szó, vigasztalás nem elég. Mind megtört nádszálnak bizonyul, ha rájuk támaszkodsz. Hiába nyúlnak ki feléd emberi kezek, nem tarthatnak meg. Szíved nyugalját nem adhatja vissza senki. Próbálkozhat új környezettel, de a kísértéseidet, a szívedet oda is magaddal viszed, az árnyékaidtól nem tudsz megszabadulni. Visszajárnak és békétlenné, keserűvé teszik az életedet. Egyetlen megoldás van üldözött ember számára, mégpedig az, hogy az Úr bevigye őt az Ő sátra rejtekébe. Vágysz-e te is erre a biztonságra? Vágysz-e nyugalomra, csendre, arra, hogy megszűnjön zaklatásod, mely gyötör, és felkavar? Az Úr sátrában találsz nyugalmat és biztonságot. Annak bejáratánál az Úr áll, mint hatalmas hős, és nem árthat annak senki, akit Ő szeret. Nincs olyan hatalom, sem pokol, sem angyalok, sem fejedelemség, sem hatalmasság, sem mélység, sem jelenvaló, sem semmi néven nevezendő, ami elválaszthatna téged attól a szeretettől, mellyel Isten megajándékozott téged a Jézus Krisztusban.

„Kicsoda lakozhatik Szent hegyeden?” - kérdi a zsoltáríró, és a következő versben megvan a válasz is: „Aki tökéletességben jár.” A tökéletesség az ember számára elérhetetlen. Olyan, mint mikor valaki fényes királyi palotát akar venni magának, de csak egy fillért szorongat a markában. Ha őszintén a szívedbe nézel, meg fogod látni, hogy nincs egy olyan cselekedeted sem, amellyel megközelíthetted volna a tökéletesség mértékét. Életünk legtökéletesebbnek hitt percével sem tudjuk megközelíteni ezt a mércét. Egy óriási gyár minden tökéletes berendezésével sincs olyan tökéletes és egyszerű, mint a mákszemben lévő életcsíra. Az ember képtelen rá, hogy megfejtse, megértse, még inkább arra, hogy megalkossa. A mákszem tökéletes.

Nézz a szívedbe: van-e benne tökéletes szeretet? Tudod-e szeretni azt, aki nem viszonzza? Tudod-e őszintén szeretni azt, aki gyűlöl, vagy ellenszenvvel viseltetik irántad? Nézd meg a cselekedeteidet, mennyire tökéletlenek, még azzal szemben is, akit a legjobban szeretsz. Hát még azzal szemben, akit szeretned is nehéz! Pedig azt mondja az Ige, hogy csak az lakhat az Úrnak sátorában, aki tökéletességben jár. Hogyan lehetséges ez? Úgy, hogy Valaki levetkezte istenségét és emberré lett azért, hogy mi Isten fiaivá lehessünk. Azért vetkezte le az ő dicsőségét, hogy mi, a gyalázatunk helyett, magunkra ölthessük. Az lakozhat az Úr sátorában, aki Krisztusban jár, mert Ő tökéletes. Szájában nem találtatott álnokság vagy fogyatkozás, Ő a szeplő és sömörögzés nélkül való, hibátlan, szeplőtlen Bá lány. Szemben a gyűlölői hadával, merészen ezt kérdi tőlük: „Kicsoda vádol engem közületek bűnnel?” És nincs senki, aki vádolhatná. Mikor pedig leszámolni készül földi életével, így szól a tanítványaihoz: „Jön a világ fejedelme, és én bennem jn 14,30 nincsen semmije.” El tudod-e ezt mondani te is magadról? Egyedül Ő mondhatta ezt. A holtteste felett nem vitatkozhatott az ördög az angyallal, mint Mózes holtteste fölött, mert az

maradéktalanul az Istené volt. Aki Őbenne jár, az lakozhat csak az Úr sátorában.

Továbbá, aki „igazságot cselekszik”. Az áttetsző, őszinte, egyenes lelkű ember, akinek szavai mögött nem kell keresni mögöttes jelentést, mert „igazat vers szól az ő szívében”. Ami a szívében, az van a száján is. Szívében van az igazság. Nem úgy van, hogy szívében mást gondol, máson rágódik, hanem nyíltan kimondja, amit gondol. Ebben a világban ez szokatlan, meglepő és kellemetlen dolog. Isten sem tétovázik igazat mondani az embernek. Vizsgáld meg, hogy nem vagy-e képmutató? Nem mondasz-e mást a száddal, mint ami a szívedben van? Meg mered-e mondani az igazságot, anélkül, hogy szeretetlen volnál és annak dacára, hogy el kell viselned a szeretetlenség vádját? Vagy pedig elrejtöd, elhallgatod azt? Ne higgye senki, hogy Jézusnak könnyű volt megmondani a farizeusoknak és írástudóknak, hogy képmutatók. Nem volt könnyű ezt mondani: „Képmutató, vedd ki előbb a gerendát a te szemedből és akkor gondoldj arra, hogy kivessed a szálkát a te atyádfiának szeméből!” Jézus tudta, mi lesz ennek a következménye, mégis vállalta. Aki az Úr sátrában lakozik, az mindig igazat szól. Próbáld csak meg!

„Nem rágalmaz a nyelvével.”, olvassuk a harmadik versben. A hitbeli keresztyénségnek gyakorlativá kell válnia. Aki Krisztusban jár, az tökéletesen cselekszik, igazat szól és nem rágalmaz a nyelvével. Meg mered-e mondani a felebarátaidnak, amit a hátuk mögött mondasz? Ez a beszédben való tisztaság. A többi rágalmazás. Ez nekem nem mindig sikerül, és a szeretet hiányára vall. Akit szeretünk, arról nem mondunk rosszat a háta mögött, hanem mindig csak arról, akivel szemben van valami keserűség vagy gyűlölet a szívünkben. Természetesnek tartjuk Isten ajándékait, azt is, hogy beszélhetünk, hogy van nyelvünk, pedig lehetne másként is. Egyszer furcsa módon elkezdett a nyelvem dagadni. Arra gondoltam, milyen döbbenetes lenne, ha Isten elhallgattatna. Százszor is kiérdemeltém már. Gondoltál-e már arra, hogy egyszer megnémulhatsz, mert Isten haragját gyűjtöd a fejedre a sok rágalmazás miatt?

„A megbélyegzett utálatos az ő szemeiben.” Mi, keresztyének e tekintetben túlságosan liberálisak vagyunk. Az első keresztyének sokkal lüktetőbb és erőteljesebb keresztyénsége nem zárta ki azt, hogy voltak emberek, akiknek nem is köszöntek az utcán. Ha szembe találkoztak velük, átmentek a másik oldalra. Gyakran kényelemből vagyunk nagylelkűek, hogy elkerüljük az összeütközést. Ahol viszont nagylelkűnek kellene lennünk, ott sok mulasztás terhel. Vannak olyan emberek, akikkel szemben Isten gyermekeinek meg kell tagadni a beszélgetést, a barátságot. Ismerek egy keresztyén közösségbe járó asszonyt, akit mikor megtért, komolyan figyelmeztettem, hogy ha Jézus tanítványa akar lenni, szakítsa meg a barátságát egy bizonyos asszonnyal. Ő a szeretetre hivatkozva továbbra is tartotta a kapcsolatot vele mondván, hogy meg akarja menteni Jézus számára az illetőt. Végül, engedetlensége következtében, azóta sem jutott el a teljes világosságra. Még most is félszárnyú, vergődő életet él, és ez talán így is marad, mert nem tudta megszakítani ezt a

barátságát. Mentek már tönkre keresztyén életek, mert nem tudtak barátságokat, közösségeket megszakítani. Olyan eset is van, hogy valakit a közösségből is ki kell tiltani, hogy ne zavarja meg a mások lelki békességét.

Ez az ige állásfoglalás is e világgal szemben. A zsoltár olyan világban íródott, amelyben Isten gyermekei képviselték úgy a politikai, mint az egyházi életet is. Ma Isten gyermekei pogány világban élnek: sötét, elállatiasodott világ veszi körül őket. Vannak ugyan keresztyén templomok, és istentiszteletek is, de ez semmit sem változtat a dolgon. Gyakran még azok is messze vannak az igazi keresztyénségtől, akik bibliaórákra járnak. Megbélyegzett világ vesz körül minket. Mersz-e vele szemben arra az álláspontra helyezkedni, hogy megveted ezt a világot, undorodsz tőle, bár közben megteszel mindent, hogy akik benne vannak, azokat megmentsd? Enélkül nem lehet az Úr sátorában lakozni. Itt csak olyanok lakozhatnak, akik Krisztusnak jó illatát hordozzák.

„Aki kárára esküszik és meg nem változtatja.” - elfog a szégyen ennek az Igének olvasása közben. Hogyan tudnám mindig megtartani ígéretemet, és szavamat, akkor is, ha károm származik is belőle? Csalódnom kell saját magamban. Hol van életünkben a megbízhatóság és a hűség? Hogy ha valamit mondunk, az megáll, arra lehet építeni, bármibe kerüljön is nekünk? Természetesen csak akkor, ha amit mondunk, az Isten szerint való dolog. Te, aki keresztyénnek vallod magad, lehet-e számítani a szavadra? Mennyi csalódás van, hány ember törik össze, keseredik meg amiatt, hogy nincs megbízható ember. Hányat szomorítottam már meg én is így! Hányszor mondhatták volna neked is, hogy nem vagy megbízható, hazug vagy! Az Úr megbízható, igaz Isten, ígéretei nem változnak meg. Az Ő sátrában olyanok lakoznak, akik megtartják azt, amit ígérnek. Hányszor fogadtál hűséget, hányszor ígértél, és nem tudtad megtartani! Hányan sírtak emiatt! Hány szív szomorodott meg, mert nem tartottad meg azt, amit ígértél, mert másképp alakultak a dolgok! Nekem az a meggyőződés, hogy nem alakulhatnak másként a dolgok. Ha valakit Isten Igéje vezet, és megígér valamit, tegye meg, ha beleszakad is ígérete megvalósításába. Ha kárára esküszik is, nem változtathatja meg. Isten is saját kárára esküdött, de nem változtatta meg: ígéretet tett, hogy megtart téged, és ez az ígéret Jézus életébe került, mégis teljesítette. Vajon te kész vagy-e erre?

Az Ő sátrában való lakozásnak a következő feltétele az anyagiakban való hűség. „Pénzét nem adja uzsorára, és nem vesz el ajándékot az ártatlan ellen” - olvassuk az ötödik versben. Adjatok, semmit nem várva érte. Aki kér tőle, mert szorult helyzetben van, annak odaadja, amilye van. Hűséges vagy-e az anyagi dolgaidban? Ha Isten átvizsgálná a pénztárkönyvedet, hány olyan tétel lenne benne, amire Isten azt mondaná, hogy ezt uzsorára fordítottad, gonoszul használtad fel? Mennyit adtál a pénzedből az ördögnek, a saját indulataidnak és kívánságaidnak a kielégítésére? Vizsgáld meg, hogy pénzedet úgy

költöd-e, mint az Úr pénzét? Úgy gazdálkods-e, hogy el tudj számolni Isten előtt az utolsó fillérig? Nem kell-e szégyenkezned emiatt? Hányszor használtad a magad céljára, amit Isten azért adott, hogy másokon segíts vele, vagy másoknak szerezz örömet általa? Gondolod, hogy Isten nem fogja számon kérni? Tőlem már számon kérte. Úgy használod-e anyagi javaidat, mint aki az Úr sátrában lakozik? Isten sátrában semmi sem vész kárba, mindennek megvan a maga helye, célja és értelme. Bizonyos vagyok benne, egyszer még kiderül, hogy a legveszedelmesebb baktériumoknak is fontos szerepe van a földön. Isten háztartásában semmi nem felesleges. Nincs-e a te háztartásodban egy sereg felesleges dolog, ami hiábavaló és haszontalan?

„Aki ezeket cselekszi, nem rendül meg soha örökké” - olvassuk végül. Tehát változhatatlan, mozdíthatatlan közösségben van az Úrral. Megfigyeltem, hogy aki nem őszinte, aki nem tud a nyelvére csomót kötni, aki nem helyezkedik helyes álláspontra a világgal szemben, aki nem tartja meg az ígéreteit, és nem megbízható az anyagi dolgaiban, annak életében kilengések vannak. Aki nincs biztonságban, az Úr sátrában, az meg-megrendül. Baj, bizonytalanság van az életében. Szeretnél az Úr sátorában, és az Ő szent hegyén lakozni? Olvasd el ezt a zsoltárt a Szentlélek jelenlétében, és kérdezd meg az Urat: „Mit akarsz, hogy cselekedjem?”

Május 17

Aki örökös, nem siránkozik

„A feddhetetlenekre szép örökség vár” (Péld 28,10).

A Példabeszédek könyve ígéretnek könyve is. Az ígéretnek közmondásokká kellene válniuk Isten népe között. Itt egy igen kegyelemteljes ígérettel van dolgunk. Megszoktuk, hogy úgy gondolunk a jó dolgokra, mint amiknek csupán várományosai vagyunk. Ezen Ige alapján már most birtokosai lehetünk az örökségnek.

Ellenségeink minden csalárdsága sem lehet romlásunkra: ők maguk esnek majd a nekünk ásott verembe. Örökségünk annyira biztos, hogy nem veszíthetjük el, sem el nem téveszthetjük a feléje vezető utat.

Mi a miénk már most? A nyugodt lelkiismeret a Krisztus drága vére által, Isten irántunk való szeretete, amely változhatatlan. Az imádság lehetősége, amely által minden szükségünkben erőt nyerünk Istentől. Miénk Isten gondviselése, minket szolgálnak Isten angyalai és mindenek felett pedig Isten Szelleme lakozik bennünk. Mindez valóban

a mienk. „Akár a jelenvalók, akár az eljövendők: minden a tietek" (IKor 3,22). Miénk az Úr Jézus. Miénk az isteni háromság a maga egységében. Halleluja! Ne siránkozzunk, ne fukarkodjunk, ne sajnáltassuk magunkat, ne jajgassunk, ne panaszkodjunk, hiszen ilyen drága kincseink vannak! Éljük Istennek, és örvendezzünk benne egész napon át. Ehhez fogadjuk el a Szent Szellem segítségét!

*

Kihez hasonlítok?

...neki sok bűne bocsáttatott meg, hiszen nagyon szeretett. (Lk 7,47)

Egy Simon nevű farizeus meghívta Jézust magához. Étkezés közben egy bűnös asszony jött be, leborult Jézus lábához, és drága olajjal kente meg azt, miközben sírt. Simon nagyon felháborodott.

Vajon miért? Két ember találkozott itt Jézussal: egy derék ember, és egy bűnös. Egy köztisztelőben álló vallásos, és egy megvetett prostituált. Simon szerint nagy különbség van köztük: ő igaz, az asszony bűnös. Jézus szerint is nagy különbség van köztük: Simon még nem tudja, mennyire bűnös, az asszony már tudja. Sőt ő már meg is szabadult bűnei terhétől, mert bocsánatot kapott Jézustól. Jézus iránti tiszteletét és túlaradó háláját akarta kifejezni azzal, hogy ott ült a lábánál, és neki adta egyetlen értékét, a drága kenetet.

Simon csak az asszony múltját látja, Jézus a jövőjét is. Simon csak testi dolgokat észlel, Jézus a lelkeket is. Simon önigazságának fala mögött áll, s nem ismeri fel Jézusban a Megváltót, nincs helyes önismerete sem, csak keserűen ítélkezik mások felett. Az asszony Jézusban már személyes Megváltóját tiszteli, meggyőződött önmaga bűnösségéről is, és örül az ajándékba kapott új életnek.

Milyen kapcsolatban vagyunk Jézussal? Egy napon majd csak ez lesz fontos, semmi más. Ilyen hűvös, udvarias, kimért magatartás jellemez, mint Simont, vagy ez az odaadó, bensőséges, meghitt közösség, amikor már semmi nem drága, amit Jézusnak adhatunk, mert teljes szívből szeretjük és imadjuk őt? Szenttelen szemlélői vagyunk-e Jézusnak, vagy szenvedélyes szolgálói? Ez a hála és hódolat csak belülről fakadhat. Akinek sok bűne bocsáttatott meg, az nagyon szereti azt, aki megbocsátotta.

*

Nagypéntek

„A te kezeidbe teszem le az én lelkemet... (Lk 23,46)

Egyházunknak kezdettől fogva legnagyobb ünnepe volt Nagypéntek. A virágvasárnapi Hozsannát fölváltja hamar a gyász éjszakája. Krisztus roskadozva viszi keresztjét a Golgota hegyére. Helyette czirénei Simont kényszerítik annak vitelére. A tömeg néhány napja még hozsannával fogadta. Most is ott tolong, de már gúnyolódik körötte. Tanítványai - az egyetlen János kivételével - messziről nézik a szomorú látványt. Mintha az egész világgal együtt Isten is elhagyta volna... Fölszakad ajkáról a 22. Zsoltár szava: „Én Istenem, én Istenem! miért hagyál el engemet?” (Mt 27,46) Ott is megfeszítőiért imádkozik: „Bocsásd meg nekik; mert nem tudják mit cselekesznek” (Lk 23,34). A kereszten megbocsát az egyik megfeszített, megtérő latornak: Még „ma velem leszel a paradicsomban” (Lk 23,43). Aztán elhangzik ajkáról az „Elvégeztetett” (Jn 19,30), „a te kezébe teszem le az én lelkemet...” A templom kárpitja tetejétől az aljáig kettéhasad. Az föld megrendül... az ég és a föld elsötétedik...

Megváltó Krisztusom, lélekben ott állok kereszted mellett. Áldom kegyelmed: az én bűneimért is elvégezted az elégtételadás egyszeri, tökéletes áldozatát... Beleremeg a lelkem, amint keresztre szögezik kezeid, lábaid. Hallom imádságod megfeszítőidért. Látom, amint haldoklásod idején vért verejtékezel. Hallom ajkadról a zsoltáros panaszát. Hallom az „Elvégeztetett”. Együtt borulok gyászba a természettel... Könyörülj rajtunk! Ámen.

„Mily csuda buzgó szerelem: Meghalni barátiért, De a kegyes fejedelem Meghalt ellenségiért. Ez lelkünk drága bére, Mert Isten fia vére: Mily drága az az áldozat, Mellyel romol a kárhozat.” (Énekeskönyv 440. é. 7. v.)

*

Az élet folyója

**A templom bejáratánál víz fakadt ki a templom küszöbe alól kelet felől.
Ezékiel47,1**

Csodálatos folyót lát a próféta, amely a templomból ered. A víz a szentély legbelsejéből, a nyugati oldalon levő Szentek Szentjéből folyik kelet felé. A folyam - érthetetlen módon - egyre nagyobb lesz, bár semmiféle más forrás nem táplálja. A szentélytől ezer sing távolságra (500 m, 1 sing ~ 50 cm) a víz a próféta bokájáig ér,

további ezer sing után már térdig, majd derékig, és végül már úsznia kellett.

Ez a folyam a Szent Szellem jelképe, aki életet fakaszt. A próféta által látott folyam a Holt-tenger élvezhetetlen vizét az élet bölcsőjévé változtatja át. Eddig nem létezhetett benne semmiféle élőlény, s most egyszerre hemzseg a halaktól. Partján gazdagon termő gyümölcsfák növekednek, melyek levelei soha nem hervadnak el. Havonként teremnek gyümölcsöt, leveleik pedig orvosságul szolgálnak.

A víz a szentélyből, azaz magából Istenből ered, innen van életadó ereje. Kétféle életet fakaszt: elrejtettét és láthatót. A halak a folyamban nem láthatók. Hasonlóan munkálja a Szent Szellem az elrejtett életet: önmagunk odaszánását, az igazi istenfélelmet Isten szentsége iránt, szívünk alázatosságát, szelídséget, józan lelkiületet, készséges engedelmséget, mindenkori hálás szívet, valamint az imádatot és a papi érzületet, amely a másokért való könyörgésben nyilvánul meg. Megajándékoz az Isten országához való tartozás bizonyosságával, miáltal szívügyünk lesz az Úr nevének a megszentelése, az Ő országának eljövetele, akaratának keresése és teljesítése.

A víz által fakasztott élet azonban látható is - a fákban, a gyógyító erejű levelekben és az ízletes gyümölcsökben. A Szent Szellem által teremtett élet is nyilvánvaló lesz: régi lényünk, hiábavaló életünk a múlté, minden megújul. Az újjászületés hatalmas élménye teljesen átformál, lásd Zákeust. Isten Szelleme tesz minket vonzóvá és hasznossá mások számára, és pedig a tettekben megnyilvánuló szeretet és az élet Igéi által. Csak ne térjünk ki a „folyam” elől, ne álljunk meg az áramlás szélén, a partmenti tócsáknál! (Ez 47,11). A Szent Szellem áradatának, mint egyetlen életelemünknek, magával kell ragadnia minket, hogy vezessen és hordozzon. Te kinek vagy minek a sodrában élsz?

*

Jézus elindul a keresztje felé

János 11.1-6.

Betánia körülbelül háromnegyed órányi járásra volt Jeruzsálemtől. Ott laktak Jézus „barátai”, egy számára különösen kedves és szeretett család: Márta (= úrnő - valószínű az idősebb), Mária - akiről még hallani fogunk -, s hogy mit tett, arra már itt mint köztudott eseményre tesz célzást János. A két nővérrel van szó Lukács evangéliumában is (10,38-42), de Lázárt csak János említi. Lázár neve azt jelenti, hogy „az Úr az én segítségem”.

Nos, Lázár valamiben megbetegedett. (Itt máris meg kell csöndesen jegyeznünk: Jézus szeretete - mert szerette Lázári, agapéval - nem megbiztosítás. A tanítvány és a hívő ember is megbetegedhet; az is, akit Jézus szeret.

Lázár nőtestvérei ezt megüzenik Jézusnak. Nem kérik semmire, nem követelik, hogy sürgősen, amilyen gyorsan csak tud, jöjjön. Csak éppen hírül adják neki Lázár betegségét - s ez a mi Igénk első üzenete. Ha van igazi hit, ha van hitből fakadó imádság, akkor ez az. Nem kérnek semmit sem Jézustól, csak elmondják bajukat.

Egy idős, hívő barátom mondotta egyszer: „Én már régen nem kérem semmire se az Istent, csak beszámolok neki az életemről. Ő jobban tudja, mikor és mire van nekem szükségem. Egyben biztos vagyok: javamra szolgál az is, amit tesz, az is, amit nem tesz az ügyemben.”

A világháborúban a lőállásoktól vagy húsz méterre találatot kapott egy katona, és ott feküdt sebesülten egész délután, mert tűz alatt tartották az állásokat. De a sötétség beállta után legjobb barátja, élete kockáztatásával kikúszolt hozzá, és bevonszolta a fedezékbe. Sebesült barátja csak annyit mondott, amikor már biztonságban feküdt: „Tudtam, hogy jönni fogsz.” - Ezzel a bizalommal és hittel üzenik meg Lázár nővérei fivérük betegségét Jézusnak.

Még valamit: ha van beteged, tanuld meg ezt a legrövidebb és legszebb, betegekért mondott imát: „Uram, íme, akit te szeretsz, beteg.”

„Amikor Jézus ezt meghallotta, ezt mondta: - Ez a betegség nem halálos, hanem az Isten dicsőségét szolgálja, hogy általa megdicsőüljön az Isten Fia.”

Itt Jézus félreérthetetlenül a keresztyére gondol, az szolgálta valóban Isten dicsőségét. Erre János evangéliumában több utalást találunk.

Ha azt kérdeznénk, hogyan függ össze Lázár betegsége, halála, majd feltámasztása Jézus kereszten való megdicsőülésével, azt kell mondanunk, hogy Lázár feltámasztása az a botránykő, amely miatt - János szerint - Jézusnak most már valóban meg kell halnia. Vagy akár így is mondhatnánk: a zsidó nép vezetői számára itt „telik be a pohár”. Tehát ez az esemény a passió, Jézus szenvedésének kezdete.

Itt találhatjuk meg az egész történet alapüzenetét. Jézus a halott Lázárért - halott lesz. Az eltemetett Lázárért eltemetik. Ám mint a feltámasztott Lázár, majd Ő is feltámad. Ez a történet szimbolikája és alapüzenete. Ennyire azonosította magát velünk. Ennyire mélyre hajolt az életünknek, hogy még a halálunkba is belehatol.

Noha Jézus megkapja a nővérek üzenetét, még két napig marad ott, ahol van. Miért? Mert Jézus határozza meg, hogy mikor „jön el az ő órája”. Mikor tesz vagy nem tesz valamit. A kánai menyegzőn sem hagyja, még Máriától sem hagyja siettetni magát. Akkor is úgy és akkor cselekszik, ahogyan és amikor azt jónak látja. A hetedik rész elején is hiába hívják a rokonai a sátoros ünnepre; akkor megy fel, amikor mennie kell (7,1-10). Ebben az esetben is két napra van szüksége, amikor felülről, az Atyától megkapja az engedélyt az indulásra. Érthető, hiszen ez az indulás az első lépés a keresztfelé.

De azután így szólt tanítványaihoz:

- Menjünk ismét Júdeába!

A tanítványok ezt mondták neki:

- Mester, most akartak megkövezni a zsidók, és ismét oda megy?

Jézus így válaszolt:

- Nem tizenkét órája van-e a nappalnak? Ha valaki nappal jár, nem botlik meg, mert látja a világ világosságát, de ha valaki éjjel jár, megbotlik, mert nincs világossága.

Ezeket mondta nekik, és azután hozzátette:

- Lázár, a mi barátunk elaludt, de elmegyek, hogy felébresszem.

A tanítványok ezt felelték rá:

- Uram, ha elaludt, meggyógyul.

Pedig Jézus a haláláról beszélt, de ők azt gondolták, hogy álomba merülésről szól.

Akkor azután Jézus nyíltan megmondta nekik:

- Lázár meghalt, és örülök, hogy nem voltam ott: tiértetek, hogy higgyetek. De menjünk el hozzá!

Jn 11,7-15

Ezzel a „menjünk”- kel kezdődik el a szenvedésének útja. Érzik, tudják ezt a tanítványai is, hiszen még minden idegszáluk remeg az átélt élmények miatt, amikor Jézust a közelmúltban, Júdeában kétszer is meg akarták kövezni (10,31. 39).

A zsidóknál a nappal a Nap felkeltekor kezdődött és napnyugtával ért véget, s ez körülbelül tizenkét órát foglal magába. Jézus célzása a tizenkét órára egyszerre jelenti:

- Milyen kevés a tizenkét óra! Egy nap csak ennyi idő áll rendelkezésünkre, hogy jól cselekedjünk.

-

- Milyen sok a tizenkét óra! Mennyi minden jót lehet cselekednünk ennyi idő alatt.

Az a kérdés, hogy míg ez a tizenkét óra tart, telik-e (megtöltjük-e valamivel), vagy csak múlik? Egyszerűen elmúlik. Üresen, értelmetlenül. A másik: világosságban telik vagy

sötétségben? Semmi kétség, hogy itt a világosságnak és a sötétségnek Jézus képes, szimbolikus értelmezést ad.

Szimbolikus kép a harmadik nagy üzenet is. A meghalás Jézus, majd az apostolok szerint is „elalvás” - a Nagy Életre pedig majd a Gazdánk ébreszt fel.

Ezt a szót mondja Jézus Jairus leánya halálos ágyánál is: „elaludt” (Mt 9,24). Lukács ezt a szót használja a Cselekedetek könyvében Istvánnal kapcsolatban is, amikor az első vértanút megkövezik; elaludt (Csel 7,59). Pál is az „elaludtakról” beszél a tesszalonikaiaknak és a korinthusiaknak (I.Tessz 4,13; IKor. 15,6).

Jól tudom, sokan vannak, akik nem a haláltól félnek, hanem magától a meghalástól, attól a pillanattól, amikor megszűnnek „élni”; hogyan és mint lesz az. Nos, ezzel a szóval Jézus sokat elárul a nagy misztériumból: majd elalszunk. Olyan lesz, mintha elaludnánk, és az új élet úgy kezdődik, mint amikor felébredünk. Mivel Isten számára nincs idő, úgy tűnik majd, mintha az elalvást közvetlen az ébredés követné.

A tanítványok természetesen szóról szóra értik Lázár elalvását. Jézusnak külön meg kell magyaráznia, hogy Ő a halált, illetve a meghalást érti alatta.

Ismét elhangzik a „Menjünk!” Azaz szembefordul a kereszttel, hiszen Júdeába menni, ahol már kétszer meg akarták kövezni - valóban egy a halállal.

Itt a „hitetlen”, vagy ha tetszik, a kételkedő Tamásról eléggé ismeretlen, új képet kapunk. Tamás így szól a tanítványokhoz: „Menjünk el mi is, hogy meghaljunk vele (Jézussal).” - Ennyire biztos Tamás abban, hogy ennek a júdeai útnak csak ez lehet a vége, mint ahogy az is lett.

Ez a mai történetrész negyedik és utolsó üzenete: itt hangzik el először, tudatosan és belátva, hogy Jézus követése azt jelenti, hogy így vagy úgy részt is kell vennünk az Ő szenvedésében.

Jézust követni tehát nem csak azt jelenti, hogy ezt vagy azt a tanítást igyekezem megvalósítani, hanem a követés: részvétel az életében és a szenvedésében. E nélkül a keresztyén nem lehet tanítvány!

Május 18.

Még van hely

Menj ki gyorsan a város útjaira és utcáira, és hozd be ide a szegényeket, a nyomorékokat, ... hogy megteljék a házam. (Lk 14,21.23)

Isten szívébe enged bepillantunk Jézus ezzel a példázattal (Lk 14,15-24). Egy ember vacsorára hívta ismerőseit, ők azonban különböző akadályokra hivatkozva nem mentek el. Erre azt mondta szolgálóinak, tereljék be az utcákról az embereket, mindenki jöhet, van hely és van ennivaló is bőven.

Ilyen Istenünk van, aki kész velünk újra közösségre lépni. Mert az együtt étkezés a közösségvállalás kifejezése volt. Mi hagytuk ott őt, de ő jött utánunk, mert nélküle elvesznénk. Mindent elkészített Isten, hogy újra életünk legyen és bővüljünk. Nincs feltétele a visszatérésnek, nem kell teljesítenünk semmit, nem kell (és nem is tudnánk) hozzájárulni a vacsorához semmivel. Az evangélium Isten meghívása: jöjjetek, mert minden készen van!

És milyen az ember? Nem ér rá. Visszaüzen, hogy fontosabb dolga van, mint Istennel találkozni. Ma így mondanánk: ki kell menni a telekre, ki kell próbálni az autót, párkapcsolati problémáink vannak. Ez mind fontos, de csak az Istennel való közösség helyett lehet mindezt elvégezni? Nem akkor kerülne a helyére az életünkben mindez, ha Isten szereteturalma ragyogna be mindent? Hiszen ami Isten helyére kerül, az istenné válik, és uralkodik rajtunk. Ezért mondják a meghívottak: kell. Nem is veszi észre az Isten nélkül maradt ember, hogy rab, kényszerpályára állt. Éppen innen akarja Isten kiszabadítani!

Mi erre Isten válasza? Ha nem jöttek a meghívottak, jöhet mindenki. Ha nem kellett a Messiás a választott népnek, jöhetnek a bűnösök, sőt a megvetett pogányok is - mindenki előtt nyitva van a menny, aki elfogadja a meghívást. Ne önmaga méltatlanságára nézzen, mert mindenki az, hanem vegye komolyan a hívást és a Hívót! „Még van hely.” - A te helyed üres még, vagy már boldog vendége vagy a Gazdának?

*

Húsvét

„Mit keresitek a holtak között az élő?” (Lk 24,5/b)

A drága kenetet vivő szent asszonyokkal mi sem keressük a holtak közt az élő. A fényes öltözetű két férfiútól halljuk mi is: „Mit keresitek a holtak között az élő? Nincs itt, hanem feltámadott...” (Lk 24,5-6). A hűtlenkedő Péterrel együtt mi is odafutunk sírjához. Benézve abba, mi sem látunk mást, mint lepedőket, melyekbe

begöngyölték holttestét. Halljuk az emmausi tanítványoktól, halljuk a tíztől, majd Tamással együtt a tizenegyedtől, halljuk Saulustól, halljuk a bizonyságok fellegétől, kik látták, hallották Őt. Ezek mind azt vallják: „így kellett szenvedni a Krisztusnak, és feltámadni a halálból harmadnapon: És prédikáltatni az ő nevében a megtérésnek és a bűnök bocsánatának" (Lk 24,46-47). „Ha pedig Krisztus fel nem támadott, akkor hiábavaló a mi prédikálásunk, de hiábavaló a ti hitetek is" (IKor 15,14). Milyen boldogan felelhetjük mi is: „...de Krisztus feltámadott a halottak közül, zsengejük lön azoknak, kik elaludtak!" (IKor 15,20).

Atyánk, legyen áldott örökre Neved, hogy Szented nem látott rothadási: zsengejévé tette azoknak, akik elaludtak. Boldogan éneklek én is: nincs már szívem félelmére, nézni sírom fenekére. Egyszülötted meghódoltatta a félelmek királyát, megnyitván sírjának száját... Könyörgök Hozzád, ez a szent bizonyosság maradjon mindvégig örök élet után vágyódó lelkem drága kincse! Krisztusért. Ámen.

„Sőt hiszem, hogy e tört cserép Edény leend még egyszer ép, És tetemim megépíttetnek, Bár veséim megemésztetnek. Gyalázat elvettetése, De pompás lesz kikelésem, Új eget látván ezekkel Az újra megnyílt szemekkel." (Énekeskönyv 347. é. 4. v.)

*

Nem az teszi tisztátalanná az emberi, ami bemegy a szó/ón, hanem ami kijön a szájából... ami bemegy a szájon, a gyomorba jut, és az árnyékszékbe kerül. Ami azonban kijön a szájából, az a szívből származik, és az teszi tisztátalanná az embert. Mert a szívből származnak a gonosz gondolatok, gyilkosságok, házasságtörések, paráznaságok, lopások, hamis tanúskodások, és az istenkáromlások. Ezek teszik tisztátalanná az embert.«" **Máté 15,11-20**

Ez után az ige után nem érthető, miért különböztetik meg igen sokan az ételeket hit szempontjából. Találkoztam egy reformista adventistával, aki semmiféle húst nem eszik. Mondtam: Jézus is megette a húsvéti bárányt! Azt felelte: elég rosszul tette. Más ismerősöm horgász volt, felesége egész évben gondosan besózta az ikrát, és mivel szigorúan tartották a nagypénteki böjtöt, aznap az egészséget kiválóan elkészítette, és a barátainak is adott belőle. Figyelmeztettem: ne gondolja, hogy ez böjt, mikor egész évben arra készülünk, hogy milyen remek ételt fogunk enni nagypénteken. Mégis, komoly oka van a válogatásnak. Sokkal könnyebb ételeinkre vigyázni, mint szavainkra. Az ember mindig hajlandó a könnyebb megoldást keresni. Ha néhány ételről lemondva megnyugtathatom a lelkiismeretemet, inkább ezt választom, minthogy mindennap arra figyeljek, mi jön ki a

számon. Kár, hogy Jézus ezt a megoldást nem fogadja el.

Uram, köszönöm, hogy szabadságot adsz nekem mindabban, ami sem magamnak, sem másnak, sem a Te dicsőségednek nem árt. Köszönöm, hogy azt akarod, jólessék nekünk az étel, s megadod azt, amire naponta szükségünk van. Taníts úgy böjtölni, hogy a szűkölködőknek juttassak abból, amit magam is szívesen megennék, és ne azt nézzem, mi van a tálunkban, hanem szívem tisztátalan indulataira vigyázzak. Hogy le tudjam nyelni kikívánczó szennyes vagy másokat sértő szavaimat, amikor pedig olyan jól esnék egy gúnyos szófegyvert megforgatni embertársam szívében. Ha rám bízod a döntést közömbös dolgokban, Te irányíts engem a szeretetben! Ámen.

*

Május 19

Szólhatunk Isten nevében

„Erre így szólt az Úr: Ha megtérsz, megengedem, hogy újból szolgálatomba állj. Ha értékes dolgokat beszélsz értéktelenek helyett, akkor szószólóm lehetsz” (Jer 15,19).

Szegény Jeremiás! De miért lenne szegény? A síró próféta Isten kiválasztott és igen nagyrabecsült szolgálója volt. Az emberek gyűlölték, mert az igazságot szóltá. A neki olyan édes Igét keserűnek találták hallgatói, Ura előtt Jeremiás mégis kedves volt. Isten megparancsolta neki, hogy maradjon meg a hűségben, akkor ő mindvégig szólni fog rajta keresztül. Bátran, és az igazat kellett szólnia az emberekhez, Isten rostáján kellett megrostálnia azokat, akik magukat hívóknak nevezték, mert csak akkor lehetett Jeremiásé ez az ígéret: „szószólóm lehetsz”.

Milyen nagy tisztesség! Nem kellene-e minden igehirdetőnek, sőt minden hívőnek erre törekednie? Ha Isten szól rajtunk keresztül - mekkora csoda ez! Úgy a biztos, tiszta igazságot szóljuk majd, és pedig erővel! Akkor szavunk nem tér vissza üresen, hanem áldás lesz azoknak, akik befogadják, akik pedig elutasítják, azoknak veszedelem. Sokan nyernek majd táplálékot ajkunkról. Felkeltjük az alvót és életre támasztjuk a holtat.

Kedves olvasóm, imádkozz te is azért, hogy Istennek minden szolgálója ilyen legyen!

*

Életünk célja

Mid van, amit nem kaptál? Ha pedig kaptad, mit dicsekszel, mintha nem kaptad volna? (I Kor 4,7)

Mi végre vagyunk a világon? Ez a kérdés előbb-utóbb minden gondolkozó emberben felmerül. A Biblia válasza erre ez: hogy Isten jó sáfárai legyünk.

Születésünktől fogva mindnyájan a bűn szolgái vagyunk. Jézus Krisztus ebből a rabságból akar kiszabadítani, és helyreállítva az Istennel való kapcsolatunkat, megtanít felelős életet élni. Az így újjáteremtett ember már érti Istent, és kész egyetérteni vele. Isten tehát rábízhat értékeket, s használja őt mások javára, így lesz sáfár.

A sáfár az ókorban olyan vagyonkezelő volt, akinek nem volt semmije, de a gazdája egy időre nagy értékeket is rábízott, s azokkal az ő utasítása szerint kellett gazdálkodnia. Ezen belül teljes önállósága volt, de az Úrtól való teljes függés természetesen megmaradt. Egy idő után pedig el kellett számolnia a rábízottakkal.

Mi jellemzi a jó sáfárt?

Tudja, hogy semmi nem az övé, minden az uráé. „Mid van, amit nem kaptál? - kérdezi Pál apostol. - Ha pedig kaptad, mit dicsekszel...?” Tudatában kell lennünk, hogy az életünk, testünk, lelkünk, szereteteink, képességeink mind Isten tulajdonai. És ő azt tesz az övével, amit akar. Ez az alázatos hit minden zúgolódástól megőriz.

De megóv az elégedetlenségtől is, mert néha úgy érezzük, hiányzik valami az életünkből. Isten mindent megad a sáfároknak, amire az általa rájuk bízott feladathoz szükségük van. Az elégedetlenség oka az, hogy mást akarunk tenni, mint amivel ő megbízott. Nem én döntöm el, mi a küldetésem, hanem a Küldőm. Ha a helyemen vagyok, nem lesz hiányom, a nehézségeken pedig ő segít majd át. Én csak bízzam benne, és tegyem a dolgomat!

*

Az üdvbizonyosság kincse (II.)

Meg vagyok győződve, hogy sem halál, sem élet, sem semmi más...nem szakíthat el minket az Isten szeretetétől, amely a mi Urunk Jézus Krisztusban van. Róma 8,38-39.

Vajon lehet-e nekünk is olyan bizonyosságunk, mint Pál apostolnál* volt? Feltétlenül! Sőt, üdvösségünket illetően szükségessé ez a szilárd bizonyosság a jelenre és a jövőre nézve. Egyesek ezt túlzásnak és elbizakodottságnak tartják. Viszont éppen a reformáció derített fényt erre a tévedésre. De mindenkinek komolyan kell törekednie a; üdvbizonyosságra. Hogyan lehetne valaki bizonyossá a bűnbocsánat elnyerése felől, ha még soha nem nyugtalanította az a kérdés: „Hogyan nyerhetem el Isten kegyelmét?” Miután a lelkiismeret felébred és a lélek elé állítja bűneinek vég nélküli sorát, lesz égetővé a kérdés: „ki biztosíthat, hogy elnyerem bűneim teljes bocsánatát?”

Csak miután honvágy támadt a tékozló fiú szívében az atyai háza után, jött elő a szorongó kérdés: 'vajon könnyorületességre találhatok-e atyámnál?' De amikor ilyen kérdések nyugtalanítanak, akkor már megnyílt az Úr Jézus Krisztusban való hit útja. A hit nem azt jelenti, hogy önmagunk cselekedeteire, imádságaira vagy ezek kömolyságára, akár buzgóságunkra alapozunk, mert az ilyen hitnél nem lenne szilárd alapja. Hitünk csak a Jézus Krisztus által szerzett megváltásra támaszkodhat. - Isten nem azért szeret minket, mert mi szeretetre méltók volnánk az Ő szemében. Ő Jézus Krisztusban fordul felénk, mert Ő az a szeretett Fiú, akin osztatlanul és maradéktalanul megnyugszik Isten jó tetszése. Mint ember, Ő az egyetlen tökéletes, engedelmes és igaz, s ha mi hitben ráhagyatkozunk erre a Megváltóra, akkor Isten tekintete jó tetszéssel nyugszik meg rajtunk is. Isten szeretete így tesz minket tulajdonává: részünk lesz a bűnbocsánatban, amelyet Jézus Krisztusnak a kereszten értünk hozott helyettes áldozata szerzett meg a számunkra. Ezt a szeretetet soha többé el nem ragadhatja tőlünk senki, a halál éppoly kevésbé, mint az élet. Bizonyosan tudjuk, hogy Isten mindaddig nem vonja meg tőlünk szeretetét, amíg minden egyes bukás után bűnbánattal visszatérünk hozzá, megragadva ismét az Ő kegyelmét. - Az a tudat, hogy Isten szeret minket, kimondhatatlanul gazdaggá tesz és nagy erői ad. Különösen nehéz napjainkban, és a nagy nyomorúságok súlyá alatt ez a bizonyosság segít minket győzelemhez: Isten szeret engem, az Ő gyermeke és Jézus Krisztus tulajdona vagyok!

*

Krisztus mennybemenetele

„A ő láttokra felemeltetek, és felhő fogja el őt szemeik elöl. ” (ApCsel 1,9)

A búcsúzkodó Krisztus meghagyja tanítványainak, hogy ne távozzanak addig Jeruzsálemből, míg az Atyától ígért Szentlélektől meg nem kereszteltetnek (4-5). Mikor

a tanítványok összegyülekeznek, kibuggyan lelkükből a földi hazájuk jövője miatti égető nagy kérdés: „Avagy nem ez időben állítod-e helyre az országot Izraelnek?” Jézus felelete félreérthetetlen: „Nem a ti dolgotok tudni az időket vagy alkalmakat, melyeket az Atya a maga hatalmába helyeztetett. Hanem vesztek erőt, minekutána a Szent Lélek eljő reátok: és lesztek nékem tanúim úgy Jeruzsálemben, mint az egész Júdeában és Samariában és a földnek mind végső határáig” (6-8). Ha ma kérdeznők meg, nekünk sem felelne másként. Mindannyiunknak az a „dolgunk”, hogy legyünk tanúi. A többit bízzuk az Atyára, Aki elküldte Öt hozzánk. Mikor ezeket mondta, szemük láttára fölemelkedett és felhő fogta el Őt szemeik előtt.

Uram, Krisztusom, az én lelkem is az a kérdés égeti, mint a búcsúzkodó tanítványokét. Tudom, hogy hiába kérdeném meg én is Tőled. Segíts Szentlelkeddel, hogy hűséges tanúbizonyosságod tudjak lenni, valahányszor alkalmam nyílik arra, hogy a magam, enyéim és népem minden égő kérdését annál nyugodtabban bízhasam én is Reád! Töltsön el Szent-lelked drága bizonyossággal afelől, hogy minden kérdésemre megjön a maga idejében a felelet! Ámen.

„Úr Jézus, aki felséggel, És dicsőséggel mentél égbe És ottan vettél hatalmat, Nagy birodalmat, teljességbe: Lelkünk áldja istenséged És híven téged magasztalunk, Bárha nem látunk szemünkkel, De hitünkkel megtapasztalunk.” (Énekeskönyv 359. é. 1. v.)

*

Nem a halálé az utolsó szó!

Olvasásra: Lázár feltámasztása II.; Jn 11,17-45

Ki fogadja Jézust Betániában, amikor megérkezik oda tanítványaival? Mivel Jézus hazája igen meleg vidék, a temetéssel ott sietni kellett, így érthető, hogy Lázár már a sírban van.

Volt idő Palesztinában, amikor rendkívül drága volt a temetés. A halottat bebalzsamozták, különleges, erre alkalmas fűszerekkel bekenték, rendkívül drága ruhát adtak rá, sőt a sírba is tettek különböző értékes használati- és emléktárgyakat, így az első század közepéig egy-egy haláleset valóságos anyagi csapás is volt a családnak, mert senki sem akart elmaradni a többiek mögött. Akkoriban a temetés státuszszimbólumnak számított. Szinte versenyeztek, ki temeti el drágább módon a halottját.

Meg kell jegyeznem, mint hivatalból sok temetésen részt vevő, ez egyre inkább nálunk

is így van, sajnós. Előbb jöttek a kandeláberek, ma már nem is kettő, hanem négy, és ha egy-egy elsőosztályú temetésen megszámoljuk a méregdrága koszorúkat, akkor azt kell mondanunk, hogy egy ilyen luxustemetés árából egy évig el lehetne tartani egy szeretetotthon valamelyik elesett lakóját.

Az egyre katasztrófálisabb temetési luxustól Gamáiel rabbi mentette meg a zsidókat. Gamáiel tulajdonképpen részben Krisztus, részben Pál apostol kortársa volt, a nagytanács tagja, és az ifjú Saul, vagyis Pál apostol tanítómestere (ApCsel 5,34; 22,3). Az ő nevéhez fűződik a zsidó temetés leegyszerűsítése úgy, hogy tanítása alapján a halott emberre csak egy egyszerű ruhát adtak, úgynevezett „útiruhát”, és a temetésből is kihagytak minden felesleges luxust. A vallást gyakorló zsidó ember a halotti toron egy pohár italt Gamáiel egészségére ürít.

A zsidó temetésen mindig sok ember vesz részt a menetben, valahogy úgy, ahogy ez még nálunk is szokás faluhelyen. A menet élén az asszonyok vonultak, akik hangosan siratták a halottat, a sírnál emlékbeszéd hangzott el, majd a temetés végén a jelen lévők utat nyitottak a gyászoló családnak, és azok a részt vevők sorfala között némán haladtak át anélkül, hogy bárki egy szót is szólt volna hozzájuk. A zsidóknál nem volt szokás a részvétnyilvánítás. Nem tudom, hogy nem nekik volt-e igazuk.

Hosszú idő óta a gyászoló házban is kialakult egy szigorú rend, amelyet mindenki megtartott. Míg a halott otthon volt, senki sem étkezhetett, csak miután a halottat elvitték, telepedett le a család és a halotti toron résztvevők a földre vagy alacsonyabb zsámolyokra, és így fogyasztották el az előírt három étket: kenyeret, tojást és lencsét.

A halottat három napig hangosan siratták; hét napig tartott a mély gyász, amikor nem vettek a lábukra sarut, nem dolgoztak, még nem is mosakodtak. Ezután az úgynevezett harmincnapos egyszerűbb gyász következett.

Jézus tehát a mély gyász napjaiban érkezik meg Betániába. Amikor még a sírnál siratják a halottat, és a „a zsidók közül sokan elmentek Mártához és Máriához, hogy testvérük miatt vigasztalják őket.”

Ekkor hallja meg Márta, hogy Jézus útban van feléjük. Ismét ő az aktívabb, ő indul Jézus elé. Amikor találkozik Jézussal, így szól hozzá: „Uram, ha itt lettél volna, nem halt volna meg a testvérem. De most is tudom, hogy amit csak kérsz az Istentől, megadja neked az Isten.” -Valami kedves és megható módon keveredik szavaiban az enyhe szemrehányás és a mély hit, amelyből kiérzik a reménykedés, hogy Jézus még most is tud segíteni. Akkoriban a szadduceusokon kívül a zsidóság zöme - beleértve a farizeusokat is - hitt a halál utáni életben és a feltámadás lehetőségében.

Jézus ezt mondta neki:

- Feltámad a testvéred!

Márta így válaszolt:

- Tudom, hogy feltámad a feltámadáskor, az utolsó napon.

Jézus ekkor ezt mondta neki:

- Én vagyok a feltámadás és az élet, aki hisz énbenem, ha meghal is, él; és aki él, és hisz énbenem, az nem hal meg soha. Hiszed-e ezt?

Márta így felelt:

- Igen, Uram, én hiszem, hogy te vagy a Krisztus, az Isten Fia, akinek el kell jönnie a világba.

Jn 11,23-27

Itt Jézus egyik legmegrendítőbb, legnagyobb és legmisztikusabb kijelentését halljuk. Itt vagy becsukja valaki a Bibliát és azt mondja, ilyesmit nem lehet tovább olvasni, vagy szomjas szívvel olvassa tovább, mert érzi, hogy csak ezt érdemes olvasni.

Jézus semmiképpen nem azt akarja mondani Mártának, hogy az Őt követők és az Őt szeretők, illetve azok, akiket Ő szeret, fizikailag nem halhatnak meg. Azt már tudjuk, hogy a tanítványság nem megbiztosítás, és Lázár halála után már azt is tudjuk, hogy a meghalás ellen sem biztosít.

De ez a jézusi kijelentés mindenképpen magába foglalja azt, hogy fel lehet támadni a lelki, szellemi halálból, a bűntől megrontott és életnek nevezett vegetációból. Jézus ebből a látszatlétből valóban életre tudja támasztani a Benne hívőket. Gondoljunk a tékozló fiú történetére, amikor a hazatérőnek azt mondja az atyja: „Ez az én fiam meghalt és feltámadott.” (Lk 15,24) Számtalan mai példát is mondhatnánk, hogy mennyire új életre való feltámadás jellege van az ilyen új életkezdésnek.

Azt is magába foglalja ez a jézusi kijelentés, hogy nem a halálé az utolsó szó, és hogy ez a földi élet az örök életnek csupán a nyitánya. A nyitány után gördül föl a függöny, s kezdődik az, amit mi Nagy Életnek nevezünk. Mégpedig azok számára, akik Benne hisznek. Sőt, akik Benne hisznek, azok meg se halnak - mondja Jézus. Itt nyilván nem arra céloz, hogy nem áll meg a szívük, nem fogják eltemetni őket, mint Lázárt, hanem azt, hogy átmennek a kis életből a Nagy Életbe.

Mindennek a jézusi kijelentésnek a záloga - egyben Lázár feltámasztásának is - a jézusi ígéret két kezdő szava, az ÉN VAGYOK, az Ani hu, illetve az Ego Eimi, amelyről már oly sok szó esett. Tehát mindannak, amit Jézus mond, a magyarázata az, hogy itt benne és általa Isten szól és cselekszik, ezért igaz, amit mond, ezért lehetséges a lehetetlen, és ezért

nem kell itt tovább magyarázkodnunk a hogyan fölött, a hogyan felől.

Itt valóban egy kérdésen áll vagy bukik, hogy mit kezdünk ezzel az egész Lázár-történettel, hogyan viszonyulunk ehhez az ÉN VAGYOK-hoz. Annak hisszük-e Jézust, ami ebben a két szóban feszül, s tudjuk, hogy ez a két szó Isten jelenlétét jelzi? Ezért kérdezi Jézus Mártától is: „Hiszed-e ezt?” az a kérdés, hogy ha Jézus ma ezt tőlünk kérdezné, mit válaszolnánk?

Ezek után Márta titkon fölkeresi Máriát, és megsúgja neki, hogy itt van a Mester és hívja őt. Mária Jézus elé siet; még valahol Betánia előtt vagy a határában találkoznak.

Amikor a gyászoló házban összegyülekezett népség és rokonság látja, hogy Mária elmegy, Lázár sírjához tódulnak, logikusan úgy vélik, hogy Mária csak oda mehetett. Mária azonban nem a sírhoz megy, hanem Jézus elé.

Amikor találkozik vele, tulajdonképpen ugyanazt mondja neki, amit Márta mondott. Közben rájuk találnak Lázár gyászolói, és Jézust percekben belül síró-rívó, jajongó kis sereg veszi körül. Ekkor olvassuk Jánosnál: Jézus megrendült lelkében és háborgott."

Vajon min rendült meg és háborgott?

Talán azon, hogy ennyire át kell élnie a halál hatalmát, amely a bűn következménye? Vagy azon, hogy nyilván látja és tudja is, hogy a síró-rívók egy része csak megszokásból sír-rí, mert ilyenkor ez így szokás, és ez a képmutató jajongás bánataná? Vagy az általa nagyon szeretett nővérek félhite rendítette meg? - Ki tudná ezt ma már megmondani? Mindenesetre jó olvasni nekünk, ember fiainak, hogy az Emberfia is háborgott és meg tudott rendülni.

Ezek után Jézus a sírhoz ment, és ott könnyezett.

Jó, ha egy pillanatra itt is elgondolkozunk, és eszünkbe jut a Zsidókhöz írt levélből: „Nem olyan főpapunk van, aki ne tudna megindulni erőtlenségeinken.” (Zsid 4,15)

Jó, ha arra gondolunk, hogy nekünk ennyire együttérző Gazdánk van. Nem az ősi idők Jehovája, nem a görögök semmivel vagy csak magával törődő istene, hanem olyan Urunk és Gazdánk, akinek könny szökik a szemébe.

Nyilván ez vált ki különböző megjegyzéseket is környezetéből. A zsidók azt jegyzik meg, hogy íme, mennyire szerette Lázárt. Némelyek maguk között szemrehányással illetik, hogy miért nem gyógyította meg időben. - Ekkor lép Jézus a sírhoz, és adja ki a parancsot: „Vegyétek el a követ!”

Hogy elképzelhessük a jelenetet, tudnunk kell, hogy a zsidók nem földbe, hanem dombok mészkőoldalába, mesterséges barlangokba temették halottaikat. Rendszerint olyan sírkamrákat építettek, amelynek nyolc mellékfülkéje volt, s ebbe tették az említett módon, esetleg még kezét-lábát bepólyálva a halottat. A sziklába vájt sírbarlang elé hatalmas, malomkő alakú és elgörgethető zárókövet állítottak. - Ilyen lehetett arimátiai József sírja is, amelybe később Jézust temették.

Mária riadtan tiltakozik: „Uram, már szaga van, hiszen negyednapos.” De Jézus ragaszkodik a parancsához, s míg elhengerítik a követ, imádkozik: Atyám, hálát adok neked, hogy meghallgattál. Én tudtam, hogy mindig meghallgatsz.”

Ebből az imából kitűnik, hogy Jézus ezt az egész cselekedetet, amit eddig tett és tenni fog Lázárral, már előre megbeszélte az Atyával, íme, erre való volt az a két nap, ami közben elmúlt.

Miután ezt mondta, hangosan kiáltott:

- Lázár, jöjj ki!

És kijött a halott, lábán és kezén pólyákkal körülkötve, arcát kendő takarta. Jézus szólt nekik:

- Oldjátok fel, és hagyjátok elmenni!

Jn 11,43-44

Ennek a jézusi parancsnak van egy jelképes értelme is. Akit Ő új életre támaszt, azt nekünk is fel kell oldanunk. Azt többé nem tarthatjuk halottnak!

Eddig a történet. Említettem, hogy ennek a csodának a kulcsa az a két szó: ÉN VAGYOK. Az a kérdés, hogyan viszonyulunk ehhez a jézusi Istennel való azonosuláshoz. A történet szimbolikus jelentése pedig az, hogy Jézus ilyen mélyre hatolt be az életünkbe. Meghalt, mint ahogy minden Lázárok, sírba megy értünk, mint minden Lázárokat sírba tesznek, és feltámad, hogy higgyünk az örök életben.

Végül elhangzik felénk is a kérdés, mint Mária felé: Hiszed-e ezt? -Spinoza, a hitetlen filozófus ennél a történetnél megjegyezte: „Odaadnám egész bölcséleti rendszeremet, ha hihetnem.” - De nem adta oda.

Ma tehát tőlünk kérdezi Jézus: Hiszed-e ezt? Pontosabban azt, hogy Ő a VAGYOK, aki egykor megjelent Mózesnek a csipkebokorban, Aki olyan mélyre hatolt az életünkbe és a halálunkba, mint Lázár esetében tette.

A kérdésre, hogy „Hiszed-e”, vajon telik-e tőlünk annyi, mint egykor a néma lélek által megszállt gyermek édesapjától (Mk 9,24), aki így válaszolt: „Hiszek, Uram, segíts a hitetlenségemen!” Ámen.

Május 20

Ne menjünk kételkedni!

„Én megyek előtted, a rögös utat elegyengetem, az ércajtókat betöröm, és a vaszárakat leverem" (Ézs 45,2).

Ez Círusnak szólt; de mindörökké szól az Úr minden szellemi szolgájának. Csak menjünk előre hittel, és az Úr megtisztítja előttünk az utat. Az emberi és a sátáni csalárdság tekervényei kiegyenesednek előttünk: nem kell követnünk cseles kanyarulataikat. Az érckapuk áttörnek, vaszáraik lehullanak. Nem lesz szükségünk sem faltörő kosra, sem feszítővasra. Az Úr maga cselekszi meg értünk a lehetetlent, és ténnyé teszi azt, amit nem is vártunk.

Ezért ne üldögéljünk gyáván és remegve! Menjünk előre kötelességünk útján, hiszen az Úr megígérte: „Én megyek előtted". Ne kérdezzük, miért, a mi feladatunk az előretörés. Az Úr ügyéről van szó, és Ő alkalmassá tesz majd bennünket a szolgálatra: minden akadály elhárul. Hát nem megmondta: „az ércajtókat betöröm"? Ugyan, mi állhatna útjába és mi gátolhatná akarata végrehajtásában? Isten szolgáinak kimeríthetetlen erőforrásuk van. A hit előtt szabad az út, akármilyen emberi erő torlaszolja is el azt. Ha az Úr azt mondja: „betöröm..." „leverem...", akkor mi ne kételkedjünk ígéretében!

*

Hű és okos sáfár

Ki tehát a hű és okos sáfár, akit az úr szolgálói fölé rendel, hogy idejében kiadja élelmüket? (Lk 12,42)

2. A jó sáfár másik jellemvonása a hűség. Vagyis az, hogy mindent arra használ, amire a gazda adta. Ha magának tartja meg, vagy semmit nem tesz vele, tolvaj. Ha másnak adja, mint akinek ura szánta, csaló. Hű az, aki megbízható, aki mindenben ura utasítása szerint jár el. - Itt kell megtanulnunk azt a teljes Istenre hagyatkozást, ami Jézust jellemezte. S itt derül ki az is, komolyan vesszük-e, hogy valóban semmi nem a mienk, ezért nem tehetünk vele azt, amit akarunk. Nem az enyém például az időm, az úgynevezett szabadidőm sem. És ez nem megszorítás, hanem nagy lehetőség: akkor fogom a legjobban használni, ha Uram akarata szerint osztom be. Minden családtagunkhoz is másként viszonyulunk, ha tudjuk: ők is Isten tulajdonai, és neki kell elszámolnom azzal, mi lett belőlük mellettem.

3. A jó sáfár harmadik jellemzője Jézus szerint, hogy bölcs, értelmes. Ez pedig abban mutatkozik meg, hogy „idejében kiadja élelmüket” azoknak, akiket rábízott a gazda.

Isten országában rend van, és mindennek megszabott ideje van. Ezért nincs ott kapkodás, és ezért nem mulasztanak el semmit. Ebben is Jézus a példánk: bármit kértek tőle, ő az Atya órájára nézett, s amikor eljött valaminek az ideje, akkor tette meg.

Ez a bölcsesség azt is jelenti, hogy mindenkinek azt adja, amire szüksége van. A csecsemőnek tejet, a felnőttnek kemény eledelt. Biztatást vagy feddést - kinek mi használ. Ehhez is szoros közösségben kell lenni a gazdával, s engedelmeskedni neki.

Kinek a szolgálatában állunk? Jézus szerint „aki bűnt cselekszik, a bűn szolgája” (Jn 8,34). Boldog az a szolga, aki mindig ura akarátát cselekszi, s amikor az megjön, ebben a munkában találja. Nagy lesz a jutalma.

*

Pünkösd

„Megjelentek előttük kettős tüzes nyelvek és üle mindenikre azok közül...” (ApCsel 2,3)

Már az Ótestamentum nagy prófétájának lelkén keresztül is megszólal az ígélet: „Adok nektek új szívet...és az én lelkemet adom belétek...” (Ez 36,26-27). Az Újtestamentumban még hatalmasabban ismétlődik meg ez a csoda. Mikor pünkösd napja eljött, mindnyájan egy akarattal együtt voltak a jeruzsálemi felházban. „És lön nagy hirtelenséggel az égből mintegy sebesen zúgó szemek zendülése, és elteié az egész házat, ahol ülnek vala. És megjelentek előttük kettős tüzes nyelvek és üle mindenikre azok közül. És megtelének mindnyájan Szent Lélekkel, és kezdenek szólni más nyelveken” (ApCsel 2,2-4). Szentlelkét most is küldi Isten, ha nem is sebesen zúgó széltől kísérve és nem tüzes nyelvek alakjában is mind azokra, akik buzgó imádságban kérik és várják. A Lélek felruhazza ezeket csodatevő mennyei erőkkal. Ezek is kezdenek szólni. Beteljesednek rajtuk is: „fiaiatok és leányaitok álmokat álmodnak, ifjaitok pedig látomásokat látnak” (Jóéi 2,28).

Szentlélek Úristen, az árván maradt apostolokkal és szent asszonyokkal együtt mi is buzgón imádkozunk Hozzád: tölts el minket Szentlelkeddel. Vigasztald meg bánatos szívünket! Tölts el minket mennyei ajándékaiddal! Mi is olyan szegényeknek érezzük magunkat. Legfőképpen tölts el minket azzal a bizonyossággal, hogy nem hagyod el Tiédet és az örökkévaló hajlékokba vezérled el őket. Krisztusért kérünk. Ámen.

„Ó, mi édes Vigasztalónk, Légy kegyes megoltalmazunk,
Hogy maradjunk útaidban, Ne csüggedjünk
háborúnkban. Erőddel elménket készítsd, Gyenge

hitünket erősítsd, Hogy halál és élet által Hozzád
siessünk hamarsággal! Alleluja, Alleluja." (Énekeskönyv
370. é. 3. v.)

*

A Szent Szellem bizonyágtétele

**Maga Isten Szelleme bizonyágot tesz a mi szellemünkkel együtt, hogy Isten
gyermekei vagyunk. Róma 8,16**

Magában a hitben már bizonyosság van, s ezt a Szent Szellem még külön megerősíti, aki bennünk minden más hangot túlharsogva így szólal meg: „Abba, Atyánk!” Ez hatalmas bizonyágtétel.

Isten Szellemének e bizonyágtétele nem folytonos és nem megszakítás nélküli. Mindig vannak különleges pillanatok, amikor isten-gyermeki voltunk bizonyossága egészen lenyűgöző módon jelentkezik bennünk és Isten szeretete, mint valami áradat tör be a szívünkbe. Ilyenkor felemelő érzéseink vannak, és mindenkit szeretnénk felszólítani, hogy velünk együtt dicsérje és magasztalja Isten kegyelvének csodálatos és nagy voltát. Ezek a szívünk talajából feltörő érzések nem csupán érzelmi, hanem a Szent Szellem által munkált szent érzések, amelyek különböznek más érzelmi megindulástól. Az utóbbiakban nincs erő, viszont a Szent Szellem által felkeltett érzések felemelik az embert és képessé teszik nagy áldozatokra is.

A Szent Szellemnek van egy állandó és folyamatos bizonyágtétele és hajtóereje is, amely Isten gyermekeiben mindenkor munkálkodik. Ez a hajtóerő kényszerít arra, hogy a test bűnös hajlamai elé gátat vessünk. Erőt érzünk magunkban, amely Isten iránti engedelmesre ösztönöz. Ha nem is ellenállhatatlan ez az indíttatás - hiszen ki tudunk térni előle -, de ez az ösztönzés mégis elég erős ahhoz, hogy a test gonosz indulatait időnként legyőzze. „A test a Szellem ellen törekszik, a Szellem pedig a test ellen” (Gal 5,17). De a szellem az erősebb, ha engedelmesen átengedjük magunkat neki.

A harmadik isteni Személy arra is indít, hogy keressük a hívő testvérekkel a szellemi közösséget. Ő teszi az Isten Igéjével való foglalkozásunkat elkerülhetetlenül szükségessé. Isten gyermekei nemcsak kötelességszerűen olvasnak el egy-egy fejezetet a Bibliából; Isten Szelleme az Igét napi táplálékunkká teszi. Ugyancsak Ő indít minket az imádkozásra is. Az Úrral való kapcsolatunk ekkor már nem csupán megszokott imaalkalmakra és - időkre korlátozódik. Újra meg újra belső kényszert érzünk, hogy az Úrral kapcsolatban maradjunk

és kegyelmének sokféle jeleit ismételten megköszönjük. - Minél inkább engedünk a Szent Szellem ösztönzésének, annál erősebbek és bizonyosabbak leszünk istengyermeki mivoltunkban is.

*

Hullámok közt Jézus karjain

17. zsoltár

Ez a zsoltár Dávid imádsága. Az imádság a kevésbé kegyes emberek életéből sem vész ki egészen. Vannak, akiknek semmi közösségük nincs Isten Igéjével és népével, imádságaik azonban mégis vannak. Bizonyos vagyok benne, hogy alig akad ember, aki életének bizonyos pontjain ne imádkozna. Bár állandóan nem imádkoznak, és nem is nélkülözhetetlen számukra az ima, amely nélkül ne tudnának meglenni, mégis adódnak életükben alkalmak, amikor imádkozni kényszerülnek. E zsoltárban Dávid imádsága van leírva. Az első versben mindjárt szemünkbe ötlük egy fontos dolog, ami ha hívő szívvel, meghallgatásra várva imádkozunk, nélkülözhetetlen feltétele a mi imáinknak is. Dávid imádsága „nem jó csalárd ajakról”. Aki csalárdul, kétszínűen imádkozik, akinek ilyen az ajka, annak imádsága nem jut Isten elé. Akinek imádsága kettős ajakról fakad, az egyszer imádkozik, és dicséri Istent, máskor azonban hazug, és tisztátalan beszéddel meggyalázza Őt. Dávid kérhette, hogy „hallgasd meg, i. vers Uram...”, mert az ő imádsága nem jött csalárd ajakról.

Komoly hívőnek tartott emberek ajkán is hangzanak el hazug imádságok. Mondják az Úr imádságát, a Miatyánkot, de hazugságot szólnak vele. Sokan mondják az apostoli hitvallást, és hazugság a szájukon. Istenben még csak-csak hisznek, de az Apostoli Hitvallás által kijelentett Jézusban nem, és még kevésbé a Szentlélekben. Nem hisznek a testünk feltámadásában, és az örök életben sem. A te imádságaid milyen ajakról jönnek? Megtisztult, megszentelt vagy pedig tisztátalan, csalárd ajakról? Gárdonyi Géza egyik elbeszélésében az elbeszélő egy kristálytiszta vizű patakot lát, melynek partján elindul a patak forrása felé. A forráshoz érve megdöbbenve látta, hogy a forrásvíz egy döglött kutya száján buzog elő. A Példabeszédek könyve szerint: „Mint a sántának lábai lógnak, úgy a bölcsmondás a bolondoknak szájában.” Más helyütt pedig ezt olvassuk: „Mint a részeg ember kezébe akad a tövis, úgy akad az eszes mondás a bolondoknak szájába.” Imádságaid maguk sebezhetnek meg, és tehetnek boldogtalanná téged, ha olyasmiket kérsz, amelyek ha meghallgatásra találnának, szerencsétlenné tennék egész életedet. Visszaemlékszem né hány kérésemre, amelyek, ha meghallgatásra találtak volna, átkozottá lett volna az egész

életem, mert nem tiszta ajakról hangzottak el.

Egyezzenek meg az imádságaid Isten ítéletével. Úgy állj Isten elé, hogy amit kérsz, álljon meg az Ő igéjének világosságában. Olyanok-e a kéréseid, hogy az ítéletnapján is, nyugodtan és félelem nélkül oda mernél állni velük Isten ítélőszéke elé? Ha Isten mérlegre veti őket, és megolvasztja, miután kiolvad belőle a salak, marad-e belőlük valami? Jakab apostol mondja, hogy „nincsen semmitek, mert nem kéritek”, vagy „Kéritek, de nem kapjátok, mert nem jól kéritek, hogy gerjedelmeitekre költsétek azt.” Imádságainkban, sok esetben, a magunk könnyebbségét keressük. Volt rá eset, hogy fájt a fejem, és bevillant a gondolat: „Kérjed Jézust és megszabadít.” Isten Lelke azonban rávilágított, hogy most csak a saját könnyebbségemet akarnám, és a kérésemet inkább úgy formáltam át, hogy: „Adj erőt elviselnem, és ne engedd, hogy gátoljon a szolgálatomban.” Mire a szolgálatomat befejeztem, megszűnt a fejfájás is. Hányszor imádkozunk valakinek a megtéréséért, csak azért, hogy ez által kellemesebb legyen az életünk. Hogy kevesebbet bosszantson, háborgasson az az ember. Asszonyok azért imádkoznak a férjük megtéréséért, hogy kényelmesebb életük legyen. Nem annyira a férjük lelki üdvössége izgatja őket, mint inkább az, hogy a megtért férj sokkal elnézőbb lesz egy kis rendetlenséggel szemben.

Ne felejtse el senki, hogy amikor Jézus imádkozni tanított bennünket, mielőtt a mi kéréseinkre került volna a sor - hogy a mindennapi kenyerünk meglegyen, hogy ne kerüljünk kísértésbe -, lezárta a sorompót a saját akaratunk előtt, azzal a mondattal, hogy „legyen meg a Te akaratod”. Mikor imádkozol, úgy állj Isten elé, hogy mindent letettél, és mindent Tőle vársz. Mikor szenvedsz, mikor bántalmaznak, vagy szükségben vagy, akkor is úgy állj elé, hogy: „Uram, Tőled jöjjön az én ítéletem.” Ha az ítélet történetesen az lesz, hogy maradj meg a szenvedésben, a szükségben és háborgattatásban, sőt még mélyebben megaláztatással, légy kész vállalni azt is. Isten ugyanis megpróbál, hogy szereted-e Őt, hűséges maradsz-e hozzá bármi áron is. „Megpróbáltad az én szívemet, meglátogattál éjjel, próbáltál engem” - olvassuk a harmadik versben. A zsoltáríró a legkeményebben megpróbálta Isten. Nem volt elég nappal hordoznia ellenségei gyalázását, és kísértései terhét, jött az éjszaka, és felüdülés, alvás helyett újabb próbatétel szakadt rá. Voltak nyugtalan, álmatlan éjszakái, amikor vergődött, kínlódott, hullottak a könnyei a szenvedéstől.

A zsoltáríró nem talált magyarázatot a próbatételre. Pedig a próba sokkal könnyebben viselhető el az ember számára, ha tudja az okát. Annál nehezebb, amikor tisztán kerül ki belőle. Mikor ezt kell mondania: „Uram, megpróbáltál engem, és én becsületesen megvizsgáltam az életemet, de nem tudom, miért bántalmaznak az emberek, nem tudom, miért hull rám a gyalázat”, vagy: „Nem tudom, miért vagyok beteg. Nem találok rá okot és magyarázatot.” Dávidnak nincs az ajkán csalárdság, és várja, hogy Istentől jöjjön az ítélete. Nincs is más út a próbák idején, mint nézni rá és várni az Ő

szabadítását. A próbák idején Istennek Igéjével állott őrt. „Ajkad igéjével vigyáztam az erőszakosnak ösvényire.” Lehetetlen is másként megállni a csalárd, kétnyelvű, képmutató emberek között. Akinek életét nem járta át Istennek Igéje, az a próbatételek között elvész, elsodorja a csalárd emberek tömege. Álnok világ vesz körül minket. Minden félrelépés romlást hozhat, halálos veszedelmeket rejt. Csak úgy maradhatsz meg, ha lépteid ragaszkodnak Isten ösvényéhez, bármilyen szépnek ígérkeznek más ösvények vagy kerülő utak, amelyek arra csábítanak, hogy beszélj mellé a dolgoknak, rejtsd el szavaiddal a gondolatodat. Hányszor kerül ilyen kísértésbe az ember! „Ragaszkodtak lépteim a te ösvényeidhez” - olvassuk az ötödik versben. Ha ingoványon keresztül vezet az ösvény, lelépni róla egyet jelent az elsüllyedéssel. Bármilyen csábítóak is a virágok, a nádcsomók hűs árnyéka, aki életben akar maradni, annak ragaszkodnia kell az ösvényhez. Jól vigyázz!

Ha életben akarsz maradni, ragaszkodnod kell az egyenes úthoz, Isten ösvényéhez.

Isten a hívásra szabadítással felel, és a szabadítás kegyelem. Ha szükségben vagy, megáll Isten ígérete: Zsolt „Hívj segítségül engem.” Senki más nem felelhet ne-⁵⁰ 15 ked Istenen kívül. A választ, amire a szíved vár, senki mástól nem kapod meg. Máriát húsvét reggelén csak Jézus szava vigasztalhatta meg. Ugyanúgy a te szíved is csak Jézus szavára csitul el. „Hívtalak én, mert Te felelhetsz nékem, Istenem!” Hiába biztatnak, és vigasztalnak az emberek. Mondhatják neked, hogy ne félj, menj nyugodtan tovább a magad útján, de addig, amíg Isten nem vigasztal meg, a szíved vigasztalan marad. Ha viszont Ő vigasztal, akkor hiába is akarnának elcsüggeszteni az emberek, szíved bizton nyugszik a sziklán.

Tudod, milyen drága vagy Istennek? A szeme fénye vagy. A szemünk, akaratunk ellenére is, becsukódik, ha valami közelít hozzá. Arról beszél ez, hogy Istennek önmagával kellene meghasonlania ahhoz, hogy rólad elfeledkezzék, vagy átadjon téged az ellenségeidnek. Életemben talán háromszor történt meg velem, hogy édesapám magához ölelt, és ezt mondta: „Apád szemfénye vagy.” A szidást, a verést régen elfelejtettem, de ezt nem tudom elfelejteni. Isten szeme fényének lenni annyit jelent, hogy ha nem láthatna többé Isten, akkor egyáltalán nem akarna látni. Nem kívánna gyönyörködni többé sem az angyalok szépségében, sem a csillagok ragyogásában, sem a teremtett világban.

„Szárnyaid árnyékába rejts el engemet” - mondja a zsoltáríró a nyolcadik versben. Mikor a kis csibe veszedelemben kerül, rémülten menekül az anyja szárnyai alá. A szükség és a nyomorúság idején te is menekülj Atyád szárnyai árnyékába, a gonoszok, az ellenség, a sötétség hatalmai elől. A kilencedik versben Isten ellenségeinek jellemvonásai vannak felsorakoztatva. Pusztítanak. A gonoszok pusztítani akarnak téged. E világ fiai kárt akarnak tenni bennünk: Béliái fiainak gyönyörűséget okoz, ha megszeplősíthetik, ha bemocskolhatják a tisztaságodat, ha sarat és nyálat fröcskölhetnek az arcodba.

Körülvesznek lelkendező ujjongással, mondván, hogy: „Hol van a te Istened, akiben bíztál?” Hát hiába imádkoztál? Hiába hiszel? Boldogok, amikor a hited csorbát szenved. Még ha látszólag a javadon örülnek is, szívükben ott a bosszú és a gyűlölet. Nincsen szívük. Az Isten gyermekeit körülvevő embereknek, még ha azok édesanyák, testvérek, vagy barátok is, akkor sincs szívük annak megértésére, ami a hívő életét hevíti, megtartja és megszenteli. „Szívüket elzárták”, olvassuk a zsoltárban. Kevélyek és gőgösek. Körülvesznek bennünket „mentünkben”, az üdvösség útján, „szemeiket ránk szegzik, hogy földre terítsenek”. A hitetlen világ szeme rajtad van, hogy ha elesel, azonnal megtiporjon, tépjen, marcangoljon. Amíg talpon vagy, nem mernek rád ugrani, mert nincs hatalmuk hozzá. Ahogy a farkasok is hajszolják a nemes vadat, de amíg talpon van, nem merik bántani. Mikor azonban felbukott, rárontanak, hogy széttépjék. A világ fiai olyanok, mint a rejtekhelyen ülő oroszlánkölyök, alattomosan várják a pillanatot, amikor támadhatnak. Ki szabadíthat meg téged, ha rád zúdulnak a sötétség hadai, ha rád szakadnak a világnak hatalmasai? „Kelj fel, óh Uram! Szállj vele szembe, terítsd le őt, szabadítsd meg lelkemet a gonosztól fegyvereddel.” Isten fegyvere az Ige. Amikor hadakozik a pogányok ellen, az Ő igéjének fegyverével teríti le ellenségeit. Az Ige jön vigasztalni, és megerősíteni téged. Hányt-vetett életednek biztos kősziklája, szilárd horgonya ez. Balgatag ember, ne akarj magad harcolni a kísértéseid ellen! Ne akarj magad legyőzni a kísértések hadát, a nyomorúságaidat, az erőtlenségedet! Ha szájaddal győzol is a szájhősök között, ezáltal legfeljebb te is száj hős leszel, de nem győztes keresztyén. Amikor Elizeus szolgája meglátta az ellenséget, akik annyian voltak, mint réten a fű, így kiáltott: „Jaj nekünk, Uram, mi lesz velünk, elveszünk!” Mikor azonban, Elizeus imájának hatására, szemei megnyíltak, és meglátta a környező hegyeken felsereglett angyalokat, megszűnt a félelme. Amikor jön az ellenség, ha körülvesz, és rád szegezi a tekintetét, ha oroszlánként üvölt körülötted, ekképpen kérd az Urat: „Uram, a te szemed fénye vagyok, rejts el engem a te sátradba és védj a te ügyedet!” Zwingli éneke így szól: „Tartsd, Uram, most a székért, mert az útról, ha letért, ellenünk ujjong azért!” Láttam már néhányszor rakott, dülöngő szekeret. Az ember rettegve nézi, hogy, jaj, csak le ne boruljon! Van rá eset, hogy Isten ügye is ilyennek látszik. Ilyenkor Isten gyermeke rettegve kéri: „Uram, tartsd, védj a te ügyedet, különben eldől!” Mi nem tudjuk megvédeni, megtartani, hiszen kiesett a kezünkől a kormány. „Uram, segíts, kelj fel, szállj szembe ellenségeimmel, védj a Te ügyedet!” Kitől kell megvédeni Isten ügyét? „Az emberektől, oh Uram, kezedd, a világ embereitől.” E világnak nincsenek szellemei. Noha „nem test és vér ellen van tusakodásunk”, a démoni hatalmak embereken keresztül támadnak. Péter Jézus tanítványa volt, mégis megtörténhetett, hogy az ördög eszköze lett, mikor ezt mondta: „Mentsen Isten, Uram! Nem eshetik ez meg te véled!” Jézus azonban azonnal látta, hogy Péter ajkán keresztül a sötétség hatalma beszél vele. Arra is volt eset, hogy az ördög édesanyja aggódó szeretetén keresztül akarta törbe csalni, és ezt kellett mondania: „Mi közöm nékem te hozzád, oh, asszony? Nem jött még el az én órád.”

Jönnek az emberek, és ígéreteket, ajánlatokat tesznek. Hívnak, csábítanak ide-oda. Figyelj oda, hogy mi van a szándékuk mögött. Nincs rá eset, hogy e világ fiai jó szándékkal közelítsenek Isten fiaihoz. A legjobb szándék mögött is ott van a Sátán sötét keze, aki el akar csábítani, meg akar ejteni. Ajánlatai legtöbbször kedvezőek és hízogők. Úgy látszik, mintha jóakarát és szeretet irányítaná őket, de démonok állnak mögötte. A világ fiai zavartalanul élnek: „Az ő osztályrészük az életben van; megtöltöttek hasukat javaiddal, bővölködnek fiákkal, amijük pedig marad, gyermekeikre hagyják.” Nem lehet őket kirívó bűnökkel vádolni, kifogástalanul illeszkednek a világ erkölcsi rendjébe. Zavartalan nyárspolgári életet élnek. Annyira jól megy a sorsuk, hogy néha még a hívő ember is kételkedik, hogy vajon nem nekik van-e igazuk? Ugyanis a hívő ember élete hozzájuk képest megalázott, elesett élet. Nem találtam még olyan hívő lelket, aki valamilyen formában ne csalódott volna a világban. Éppen a csalódásokon keresztül érkezett el Jézushoz. Akik e világban jól meg tudják tölteni a gyomrukat, a tékozló fiúhoz hasonlatosak, amikor az még tobzódva élt. Nem tudnak fölkelni, és visszatérni az atyai házhoz, csak akkor, ha majd a kegyetlen gazda a disznók vályújától is éhes gyomorral kergeti el őket. Aki e világban nagyon feltalálja magát, akinek „keresztyénsége” dacára minden úgy megy, mint a karikacsapás, az nem tudja igaz lélekkel megérteni azokat, akik nem maguk választották Őt. Míg e világ kiegyensúlyozott életű nyárspolgárai megelégszenek azzal, hogy megtöltötték a hasukat és kényelmet, jólétet biztosítottak maguknak, addig Isten gyermekei csak Isten ábrázatának a látásával elégednek meg. Ha Isten gyermeke vagy, legyen neked elég Jézus. Nem baj, ha minden más elvész, ha elveszítem azokat, akiket szeretek, ha vérzik is a szívem, csak Ő maradjon meg nekem. Isten azt mondja neked, hogy a szemefénye vagy. Bocsásd el tehát az emberi reményeidet, amelyekbe kapaszkodsz, és rejtse el arcodat Uradnak kebelén. Mond neki te is, hogy: „Megelégszem a te ábrázatoddal.”

Ha nézed Őt, elcsendesedik zaklatott szíved, és révbe érsz szívének rejtett sziklaöblében. Viharvert madár! Megpróbált, hányt-vetett élet! Megváltódnak ölelésre tárt karjai nyugalmat és menedéket kínálnak neked! Ne akarj a magad erejéből partra vergődni. A viharban, a hullámok között is biztonságban vagy Jézus karjaiban!

Május 21

Eső, felhő nélkül?

„Ha megtelnek a fellegek, esőt hullatnak a földre” (Préd 11,3).

Akkor hát miért félünk a felhőktől, amelyek most elhomályosítják egünket? Igaz, egy időre eltakarják a napot, de nem oltják ki. Kisüt az nemsokára. Ugyanakkor ezek a sötét felhők telve vannak éltető esővel. Minél feketébbek, annál bőségesebben árad majd belőlük az eső. Hogyan várnánk esőt felleg nélkül?

Szenvedéseink eddig még mindig áldást hoztak, és ez ezután is így lesz. Olyanok, mint a tündöklő kegyelem fekete szekerei. A felhők nemsokára kiürítik tartalmukat, és a zsenge palánták örvendeznek majd a jó esőnek. Urunk megszomoríthat bennünket, de nem öl meg haragjában, hanem felüdít irgalmával. Urunk „szerelmes levelei” gyakran fekete keretes borítékban érkeznek. Szekerei dübörögnek, de jótéteményekkel vannak megrakva. Vesszője szép virágokkal és tápláló gyümölcsökkel teljes. Ezért ne szomorkodjunk, ha jönnek a fellegek, hanem énekeljünk, mert az áprilisi zápor hozza számunkra a május virágait.

Ó Uram, a felhők a te lábad pora. Milyen közel vagy, mikor felhős, sötét a napunk! Szeretetünk megragad téged, és boldogok vagyunk. Hittel meglátjuk, hogy a felhőkből mindent megelevenítő zápor lesz.

*

Hinni

**Nem mondtam-e neked, hogy ha hiszel, meglátod az Isten dicsőségét?
(Jn 11,40)**

Lázár feltámasztásának történetében nyolcszor fordul elő az, hogy mit jelent hinni. A Biblia nem a hit meghatározását adja, hanem a hívő élet dinamizmusát szemlélteti.

Hinni azt jelenti, hogy semmi olyat nem várunk Istentől, amit nem ígért, de mindent nagy hittel várunk, amit megígért. Nem ígérte, hogy nem érnek szenvedések, tehát nem csalódom, ha próbák jönnek. De ígérte, hogy a benne hívő minden nyomorúság közepette is az ő jelenlétében marad.

Hinni azt jelenti, hogy bármi ér, legelőször Jézushoz fordulok. Amikor Lázár beteg lett, testvérei azonnal Jézushoz küldtek: Uram, akit szeretsz, beteg. Nem a maguk érdemeire hivatkoznak, hanem Jézus szeretetére, és teljesen rábízzák a segítség módját és idejét.

Hinni azt jelenti, hogy azt veszem komolyan, amit Jézus mondott, akkor is, ha az az eszem és a tapasztalataim számára felfoghatatlan. Mert mit jelent az, hogy „aki hisz bennem, ha meghal is, él”? Hogyan kell ezt érteni? Hiszen aki meghalt, meghalt.

Aki hisz, másként vélekedik a dolgokról, mint az, aki nem hisz. Az emberek vádolják Jézust: megtehetette volna, hogy Lázár ne haljon meg, miért nem tette meg? Mária és Márta viszont teszik, amit Jézus mond. Még azt is, hogy a követ vegyék el a sír szájáról. Ennek semmi értelme, sőt veszélyes, mert már „szaga van”. Jézus szavára azonban mégis megteszik - s csak utólag látják, hogy így tudott kijönni testvérük a sírból.

Aki hisz, vállalja Jézust, ha miatta bajba kerül, akkor is. A feltámadott Lázár meggyőző bizonyossága lett Jézus isteni hatalmának. Ezért Jézussal együtt őt is meg akarták ölni. Az igaz hit sorsközösség Jézussal: itt a szenvedésben is, odaát az ő dicsőségében is.

„Boldog, aki hitt, mert beteljesedik mindaz, amit az Úr mondott neki.” (Lk 1,45)

*

Reformáció ünnepe

„Az ember hit által igazul meg, a törvény cselekedetei nélkül. ” (Rom 3,28)

A fősoroltakon kívül is tartanak evangéliumi egyházaink templomi ünnepeket. Ezek nem hivatalos egyházi ünnepek. Csak azok tekinthetők hivatalos ünnepeknek, amelyek „üdv történeti” szempontból ilyenek, így a reformáció évfordulójának, október 31-ének, az ó-esztendő utolsó és az újesztendő első napjának megünneplése. Ezek egyikéhez sem kapcsolódik „üdv történeti” esemény. A reformáció ünnepe hálaadó és hiterősítő ünnep. Hálát adunk Istennek azért, hogy Szentlelke megtisztította az egyházat az idők folyamán becsúszott tévedésektől és visszaállította azt krisztusi egyszerűségébe. A cselekedetektől való megigazulás helyett a hit által való megigazulás igazságát hirdeti (Rom 3,28). Az év utolsó és az év első napja sem egyházi ünnep. Az egyik a hálaadás a másik a könyörgés alkalma.

Menyei Atyánk, magasztalunk téged, amiért egyházunk hitbéli megtisztulásának és a krisztusi alapokra való visszatérésének nagy munkáját Szentlelked alkalmas férfiak útján elvégezte. Megköszönjük Néked, hogy Egyszülött Fiad egyedüli uralmát, egyedül Közbenjáró-voltát, a Golgota keresztjén bűneinkért hullott vérén alapított egyházában nem engedted elhomályosítani. Köszönjük, hogy Szentlelked megtisztít és újjátesz mindent. Növeljed Uram, továbbra is egyetlen és láthatatlan egyházad dicsőségét, erejét! Krisztusért. Ámen.

„Erőnk magában mit sem ér, Mi csakhamar elesnénk;
De küzd értünk a hős vezért, Kit Isten rendelt
mellénk. Kérdezed: ki az? Jézus Krisztus az, Isten
szent Fia, Az ég és föld Ura, Ő a mi diadalmunk.”
(Énekeskönyv 390. é. 2. v.)

*

Üdvbizonyosságunk gyümölcse

Mi tudjuk, hogy átmentünk a halálból az életbe, mert szeretjük testvéreinket.

János3,14

Keresztyén bizonyosságunk nem a magatartásunkon nyugszik, azonban életvitelünk, viselkedésünk érthető jel, amiből mi magunk és mások is felismerhetik, hogy Isten gyermekei vagyunk. Gyümölcseről ismerik meg a fát. Az Istenből való új élet az Ő magasztalásában és a szeretetben lesz nyilvánvalóvá. Másképpen gondolkozunk, másképpen érzünk, akaratumk, törekvésünk egészen más, mint annak előtte. Az újjászületett ember nem lázad többé Isten ellen, hanem gyermeki engedelmisségben él mennyei Atyja iránt.

Főképpen a szeretetben mutatkozik meg az, ha valaki Isten gyermeke. A szeretet Isten legmélyebb és leglényegesebb tulajdonsága, de számunkra is életem, amelyben mozognunk kell. Ha szívből jól érzed magad Isten gyermekeinek a közösségében, akkor bizonyos lehetsz abban, hogy te is egy vagy közülük. A világ gyermekei rossz érzésekkel vannak a hívő emberek között, ami néha kifejezett ellenszenvvé fokozódhat. Azonban az isteni szeretet nemcsak vonzalom s rokonlelkek iránt, hanem az tettekben\ s meg kell, hogy nyilvánuljon, Feladatunk, hogy olyanokat is szeressünk, akik inkább megszorítanak minket, vagy akik esetleg kifejezetten taszítólag hatnak ránk.

Ha valaki gyűlölködő és gyűlöletének szabad folyást enged, az nem Isten gyermeke. Lehet, hogy valamikor élete volt Istenben, de azt elveszítette, s szívében sötét hajlamoknak adott helyet. De mindaz, aki Istentől született, többé nem tudja átadni magát a bűnnek, s ha az elő is tör belőle, fájdalmat okoz neki; belső énjétől idegen már. Meg akar tőle szabadulni és teljes szívből helyesen akar cselekedni. Isten gyermekeinek ezek a kétségtelen és bizonyos ismertetőjelei így képesek szívüket is lecsendesíteni, amikor az vádolni próbálja őket. Elmondhatják: 'Uram, te tudod, hogy szívem mélyéből szeretlek és semmi mást nem akarok, mint amiben te gyönyörködöl Bizony még akkor is gyermeked vagyok, amikor saját szívem kérdésessé akarja azt tenni előttem' (Jn 3,19-20).

Viszont a hamis üdvbizonyosságtól óvakodjunk! Ez rendszerint valami múltbeli élményen alapul csupán (keresztség, megtérés vág) valamiféle kegyelmi megtapasztalás). - Nekünk itt és most kell az Isten gyermekeinek kétségbevonhatatlan ismertetőjeleit magunkon viselni (Jn 2,10).

*

A HIT ISTENI KÖVETKEZTETÉSEI

„Hanem keressétek először Istennek országát és az ő igazságát; és ezek mind megadatnak nektek.” Máté 6, 33.

Mihelyt Jézus eme szavait tüzetesebben vizsgáljuk, úgy találjuk, hogy emberi fülek sohasem hallottak ennél forradalmibb kijelentést. „Keressétek először Istennek országát.” Mi épen megfordítva érvelünk, még a közülünk leglelkibb gondolkodásúak is: De élnem kell; ennyi meg ennyi pénzt kell keresnem; öltözködnöm kell; táplálkoznom kell. Életünk nagy gondja nem Isten országa, hanem az, hogy miként rendezkedjünk be az életre. Jézus megfordítja a sorrendet: Először kerülj helyes viszonyba Istennel, tartsd fenn azt, mint életed legfontosabb gondját s gondjaid súlypontját sohase helyezd más dolgokra.

„Ne aggodalmaskodjatok a ti éltetek felől. ..” (25. v.) Urunk rámutat, milyen értelmetlen dolog az ő álláspontjáról nézve a megélhetés eszközei felől való olyan aggodalmaskodás. Jézus nem azt mondja, hogy az az ember áldott, aki semmivel sem törődik: az ilyen ember bolond. Jézus azt tanította, hogy a tanítvány Istenhez való viszonyát tartsa legfőbb gondjának és ehhez viszonyítva minden más dologgal szemben legyen gondosan gondtalan. Jézus azt mondja: Ne tedd életed uralkodó tényezőjévé azt, hogy mit egyél és mit igyál, hanem mélyedj el tökéletesen Istenben. Egyesek nem törődnek azzal, hogy mit egyenek és mit igyanak s emiatt szenvedniük kell; nem törődnek azzal, hogy mivel ruházkodjanak s úgy járnak körül, mintha nem volna semmi dolguk; nem törődnek földi ügyeikkel és Isten felelősségre vonja őket. Jézus azt mondja, hogy az élet első nagy gondja az Istenhez való viszony legyen és minden más csak másodsorban jöhet.

A keresztyén élet egyik legszigorúbb iskolája: megengedni a Szent Léleknek, hogy összhangba hozza életünket Jézusnak ezekben a versekben rejlő tanításával.

*

„...én élek, és ti is élni fogtok.”

János 14,19

Vezérigénk volt ez az életet adó mondat a kommunizmus utolsó éveiben. Annyi volt a nyomorúság, olyan feneketlen az évtizedek óta állandóan mélyülő reménytelenség, és egyre kevesebb a valószínűsége annak, hogy ez valaha változni fog. Akkor hirdettük, mondtuk, olvastuk, hallgattuk, ahányszor csak lehetett: Krisztus él. Nincs olyan hatalom, mely le tudná győzni. Aki benne bíz, annak is élnie kell. Sokaknak csak az örök életben jelenik meg majd az élet, az igazi, az elveszíthetetlen, de a népnek, Isten népének, akik végig kitartottak, akik a hitüket megőrizték, Krisztus igazat fog adni. Élni fogunk. Szabadon dicsérjük majd Istent megváltásáért. Higgyetek, benne bízzatok, keresztyének!

És éltünk. Akkor is éltünk. Mert ez az ígélet nemcsak a jövőre érvényes. Mindig, mindenütt, minden körülmények között él az, aki benne bíz. Valóságos, örvendező, boldog életet. Ma is ez a reménységünk, és biztos, hogy soha meg nem csal.

Krisztusunk, Te megmutattad, hogy mindig győztes maradsz. El-lenségeid, mint annyiszor kétezer év alatt, halottnak hittek és diadalmaskodtak. De megszegyenültek a diadalmasok, és vagy eltűntek, vagy elhallgattak. Megszegyenültek azok is, akik már nem mertek bízni benned, de ők boldogan szegyenültek meg, új hittel, új bizalommal. És boldogan lélegeztek fel, akik végig bíztak benned. Én hova tartozom! Tudom, Uram, Te nem a múltunkat nézed, hanem a jövőnket. Ha hittem, erősíts meg a hitben és szolgálatban, nehogy elbízjam magam, és most bukjak el. Ha kételkedtem, add, hogy most világosan lássam hatalmadat, és harcosa legyek országod építésének! Aki Saulból Pált tudtál formálni, nekem is bocsásd meg a múltamat, s állíts szolgálatod legnehezebb helyére, hogy ezután próbáljam jóvátenni, amit elrontottam! Te vagy az Úr, fogadj el, használj fel mindnyájunkat a boldog bizonyoságtételre: Élünk, mert él életadó Urunk. Ámen.

Május 22

A bizalom éneke

„Ha szorult helyzetben vagyok is, megtartod életemet. Haragos ellenségeim ellen kinyújtod kezedet, jobbod megsegít engem" (Zsolt 138,7).

Siralmas dolog szenvedések között vándorolni? Bizony, áldott vándorlás ez, mivel Istennek különleges ígérete van rá. Ha kapok ígéretet, akkor mit számít már a baj! Mit tanít itt az Úr? Hogy „megelevenít". Több életerőm, több hitem lesz. Hát nem az történik meg gyakran, hogy a bajok megelevenítenek, mint a hideg fuvallat, amikor majd elszédülünk a hőségtől.

Milyen dühösek az ellenségeim, kivált az ősellenség! Kinyújtsam a kezemet és küzdjek ellenük? Nem, jobb, ha a kezem az én Uram szolgálatával van elfoglalva. De nincs is rá szükség, mert Isten kinyújtja messzenyúló karját, és sokkal jobban elbánik velük, mint ahogyan én tudnék. „Enyém a bosszúállás, én megfizetek" (Rom 12,19) - mondja az Úr. Erejének és bölcsességének karjával megszabadít engem, mi mást kívánhatnék még?

Jöjj, én lelkem, gondold végig magadban ezt az ígéretet, amíg az ajkadon énekké, szívedben vigasszá válik. Könyörögj megelevenedésért, és bízd a többit az Úrra, aki mindent elvégez érted.

*

Dönteni kell

Ekkor sokan hittek benne... A főpapok és a farizeusok pedig már kiadták a parancsot, hogy ha valaki megtudja, hol van, jelentse be, hogy elfoghassák. (Jn 11,45.57)

Lázár feltámasztása olyan egyértelmű bizonyossága volt Jézus isteni hatalmának, hogy nem lehetett félremagyarázni. Ezért állásfoglalásra kényszerített mindenkit. A Jn 11 vége négy csoportot említ:

1. Sokan hittek benne a zsidók közül, mert látták, amit Jézus tett. Tettei hitelesítették számukra szavait, s elfogadták, hogy Istentől jött, az ő erejével cselekszik, valóban ő az Isten Fia.

2. Mások is látták Jézus tetteit, mégsem hittek benne. Miért? Mert „aki nem úgy fogadja az Isten országát, mint egy kisgyermek, semmiképpen sem megy be abba" (Mk 10,15). Az ismeri fel Krisztus titkát, aki előlegezi neki a bizalmat. Aztán majd ő meggyőzi a hívőt, hogy nem tévedett. Merjünk kisgyermekké válni!

3. A hatóság eldönti, hogy meg kell ölni. Miért? Hiszen ők is látták tetteit, s tudták, hogy

ezek valóban messiási tettek. Igen, de be kellett volna ismerniük, hogy tévedtek Jézus eddigi megítélésében, s erre nem voltak hajlandók. Aki nem akar változni, annak az értelme is zárva marad Jézus igazsága előtt. Benne hinni azt jelenti, hogy nem őt állítom az én ítélőszékem elé, hanem én állok oda az ő igazságának ítélőszéke elé.

4. És voltak, akik keresik Jézust. Jönnek a zarándokok Jeruzsálembe, s vele szeretnének találkozni. És jönnek messziről ma is emberek, akik szeretnék őt megismerni, mert sejtik, hogy benne van jelen a mindenható és kegyelmes Isten, és nekünk őrá van múlhatatlanul szükségünk. Csak jó helyen keressék, ahol megtalálható: igéjében és a benne hívők között!

Kinek vallom Jézust annak alapján, amit már tudok róla? „Inkább növekedjete a kegyelemben és a mi Urunk, üdvözítő Jézus Krisztusunk ismeretében!” (2Pt 3,18)

*

A munka nagy kiváltságunk „Isten munkatársai vagyunk. ” (IKor 3,9/a)

Az emberek nagy része nem lelkesedik a munkáért. Az ige viszont a munkáról mint olyan kiváltságunkról beszél, amely „Isten munkatársainak” méltóságára emel minket. Egyes különleges munkáknál nyilvánvaló ez. így a nevelés munkájánál, amit elsősorban az édesanyák, majd a hivatásos nevelők végeznek. Akik rájuk kényszerítettnek érzik a munkát, nem is lelkesednek érte, de akik isteni „hivatást” éreznek ebben, nagy buzgósággal látnak ehhez. A munka nemcsak kiváltságunk, de egyetemes kötelességünk is. Senki sem vonhatja ki magát ez alól. Az örökkévaló Istenről és önmagáról is azt vallja a szombati napokon is gyógyító Krisztus: „Az én Atyám mindezideig munkálkodik, én is munkálkodom” (Jn 5,17). Lelke is szüntelenül munkálkodik. A picike hangya is erre tanít minket szorgalmával (Péld 6,6-8.11). Ezért írja Pál apostol nemcsak a thesszalónikabeliekhez, de mindannyiunkhoz: „Becsületbeli dolognak tartsatok, hogy...saját dolgaitoknak utána lássatok...” (IThessz 4,11).

Uram, érzem, milyen nagy kiváltság számomra a munka. Szívem tele van hálával, hogy munkáimnak lelkiismeretes elvégzése révén munkatársad lehete. Adja kegyelmed, hogy sohase érezzem a munka leroskaszto terhét, de annál inkább a nevedben elvégzett munka boldogító örömét. Áldd meg a Terád, szent Fiadra, Szentlelkedre tekintve dolgozó és imádkozó lelkeket és kezeket! Krisztusért. Ámen.

„Nincs oly tudós sehol, ki megtanít utadra, A bölcs nem fejti meg törvényedet sohsem; Te fejted meg nekünk, te, hű szíveknek Atyja, Kinek szavát lesem, kinek szavát lesem.” (Énekeskönyv 512. é. 3. v.)

*

Isten gyermekeinek papi tisztsége

Ti azonban... királyi papság vagytok.

!Péter2,9

A mi lelkiületünk természettől fogva evilági, önző, ragadozó. A papi érzület azt jelenti, hogy Isten előtt állok, az Ő ügye foglalkoztat engem, s mások felé nyitott a szívem. A szentségtelen ember a föld porában turkál és ragaszkodik földi zsákmányához, nem adja meg Istennek azt, ami Őt megilleti, hanem meglopja az Ő dicsőségét. Ellopja az időt, az erőt és a javakat, amiket Isten dolgaira kellene fordítania, sőt ezeket saját magára pazarolja. - Isten gyermekét nem uralhatja az ítélkezés szelleme. A papi lelkiület nem törpácát mások fölött, hanem inkább segítségükre siet. Nem is fenyegethet a törvénnyel, azaz nem állíthat fel másoknak szigorú követelményeket és nem rakhathat rájuk nehéz, elviselhetetlen terheket. A papi lelkiületű keresztyének nem rabszolgahajcsárok, ellenkezőleg: atyai, anyai érzület hatja át őket. Mint papok, csupán Isten vezetése alatt állnak, s nem érdekli őket emberek ítélete. Nem temetkeznek bele e világ dolgaiba, hanem azok felett állnak, nem valami büszke világmegvetéssel, hanem Isten előtt való mélységes alázattal.

Aki csak Istennek szolgál, maga is király, még akkor is, ha külsőleg függőségben van, vagy alacsony beosztásban dolgozik. Ez az újszövetségi papság alkotja Isten királyságát. Ők nemcsak a Föld lakói, hanem a menny királyságának a polgárai is. Királyi módon tudnak adni: nagyvonalúak, nem kicsinyesek, nem kapzsik. Királyi nagylelkűséggel tudnak megbocsátani, és nem érzékenykednek. Nem ragaszkodnak saját jogaikhoz sem, hanem királyi szabadsággal tudnak lemondani és másoknak helyet adni. Nem ragaszkodnak szűkkeblűen saját véleményükhöz. Ennek a királyi papságnak a célja: „Szellemi áldozatokkal áldozni, amelyek kedvesek Istennek a Jézus Krisztus által" (!Pt2,5). „Általa vigyük Isten elé a dicsőítés áldozatát mindenkor, azaz nevééről vallást tevő ajkaink gyümölcsét" (Zsid 13,15). A világban „így végzem az Isten evangéliumának papi/szent szolgálatát" (Rom 15,16). Ez a szolgálat nemcsak az Istentől kapott üzenet hűséges továbbításából áll, hanem magában foglalja azt a készséget is, ha kell, testvéreinkért életünket letegyük, odaadjuk ezért az elveszett világért. - Mivel Isten gyermekeit ez a királyi lelkiület hatja át, ezért Jézus Krisztus visszajövetelekor részük lesz majd a világ fölötti uralomban is: „Uralkodni fognak a Földön" (Jel 5,10).

*

A szabadító

18. zsoltár 1-36. vers

Dávid ajkán nem csak olyankor fakadtak zsoltárok, amikor szorongatott helyzetben volt, hanem akkor is, amikor Istennek csodálatos szabadítását tapasztalhatta meg. Magától értetődik, hogy mikor bajban vagyunk, segítségül hívjuk az Urat. Mikor azonban megszűnik rajtunk haragjának ostora, mikor megkönnyebbül rajtunk a teher, akkor gyakran elfeledkezünk róla, és nem jut eszünkbe a dicséret, a hálaadás. Mindenki megtapasztalhatta, hogy mikor nyomorúság között járt, újra és újra felfakadt ajkán a sóhaj, és segítséget kér, mikor azonban napsugaras helyekre kerül, mikor Isten kivezeti az alagútból, elfeledkezik a hálaadásról. Olyan körülmények között született Dávid ajkán ez az ének, amikor az Úr kiszabadította minden ellensége kezéből. Dávid nem tulajdonította magának a szabadítást, hanem szinte meggörnyedt a hálaadás terhe alatt, és így kiáltott fel: „Szeretlek Uram, én erősségem!”

Életünknek igen nagy szegénységét mutatja, ha az Ő szabadításának a megtapasztalása nem váltja ki szívünkben ugyanazt a hálát, hanem úgy vagyunk, mint a mesebeli kilencek. Tíz ember sétál egy rózsakertben, és kilenc közülük sóhajtozik: „Milyen kár, hogy a rózsán tövis terem!” Egy pedig így szól: „Milyen jó, hogy a tövisek között rózsza nő!” Szívünk panasszal van tele, ahelyett, hogy hálaadással és magasztalással töltené el az Isten szabadítása. Gyakran kiárad ránk a kegyelem, de mi nem azt nézzük, amit megnyertünk, hanem azon sópánkodunk, amit elvett tőlünk az Úr. Amikor megtapasztalod Istennek a szabadítását, amikor kiemel a kátyúból, amikor megszűnnek a nehézségek, és feloldódik a prés, törjön fel a te szívedből is a kiáltás: „Szeretlek Uram, én erősségem!”

Véges-e a te szereteted Isten iránt? Van-e olyan pont, amin túl már nem tudod szeretni Istent? Van-e olyan dolog, amit nem tudnál odaadni Jézusért? Vannak-e olyan dolgok, amelyeknek az elvesztésébe beleszakadna a szíved, mert nem bírnád elhordozni? A keresztyén ember ajkán igaz kell, hogy legyen az ének: „Akárhogy is legyen, én tűrök csendesen, érjen sok rossz dolog, szívem nem háborog. Egy van, mit el nem tűrhet, hogy elszakítsanak Tőled!”

Isten szabadítása után emlékezz vissza a régi időkre! Ezt a zsoltárt egy olyan ember írta, aki valamikor nagy mélységbe zuhant, ahol a szabadulásnak még csak reménye sem volt, ahová még a fény sugar sem hatolt el, és valaki mégis kimentette őt. Mikor aztán kiszabadult, odaborult szabadítójának karjai közé, és onnan tekintve le a mélységbe, remegve mondja el, hogy milyen szörnyű mélységből szabadította ki őt. Jézus iránti szerelmedet az teszi teljesebbé, ha meglátod, honnét hozott ki téged. Valaki egyszer azt írta nekem, hogy szegényebb, mint Vörösmarty költeményében az a nő, akinek „nincs a földön egy barátja”, mert annak legalább tiszta maradt a szíve és szenny nélküli az élete. Én pedig magamra maradtam, de a szívem szennyes és az életem tisztátalan, üres. Számára is vigasztaló azonban Istennek az Igéje, mert

amikor valaki eljut ide, hogy „az életem üres, szegény, nincs benne fény”, akkor a rákövetkező sor ez: „De van remény.” Minél szédítőbbnek látod a bűneid mélységét, minél mélyebbre kellett Jézusnak lehajolnia érted, annál mélyebben gyökerezik a szerelmed iránta.

A harmadik versben a zsoltáríró alig-alig talál megnevezést a szabadítójára, annyira előnti a lelkét a hála és a magasztalás: „Az Úr az én kösziklám, váram és szabadítom; az én Istenem, az én kösziklám, Ő benne bízom: az én pajzsom, üdvösségem szarva, menedékem.” A szeretet, mely a szívében van, nehezen talál kifejezést. Előfordult már velem is, hogy átéltem, amit az egyik ének így fejez ki: „A szívem fut feléd, a szívem fut feléd!” A hálaadástól és az örömtől nem tudtam szólni, csak azt éreztem, hogy reszket a szívem, szeretnék hangosan kacagni, ujjongani, mert valami csodálatos dolog történt velem. Csodát tett velem az Isten. Átélted-e már te is ezt az érzést?

Csak az tapasztalhatja meg a szabadításnak ezt a csodálatos valóságát, aki szükségében az Úrhoz kiált. Mikor Dávidot a Seol és a halál kötelei vették körül, mikor a halál törei fogták meg őt, amikor sem testének, sem lelkének nem volt már több reménysége, akkor az Úrhoz kiáltott. Szükségében az Urat hívta segítségül. Amilyen kétségbeesetten kiáltott a szükség idején, olyan lelkesedéssel és örömmel adott hálát a szabadulásért: „Az Úr az én kösziklám!” - kiáltja. Aki ilyen kétségbeesetten tud kiáltani, az nagyon szereti azt, akit segítségül hív. A kisgyermek kiált ennyi bizalommal az anyjához, akkor is, ha édesanyja nincs a közelében. Kislányomat egy időben nagyon kínozza a köhögés. Mikor rátört a köhögés, szaladt az anyjához. Szólni nem tudott már a köhögéstől, de rohant hozzá. Mikor Dávid bajba jutott, kétségbeesett helyzetében az Úrhoz kiáltott. Mikor te bajba kerülsz, mit teszel? Mi a te első gondolatod, amikor rád szakadnak a bajok? Kihez kiáltasz? Isten gyermeke is juthat szükségbe, ahogy azt az 5-6. versben olvassuk. Bár Isten gyermeke, és megtisztult, megtapasztalta Isten szabadító kegyelmét, ez azonban még nem biztosíték arra nézve, hogy nem rettenthetik többé az istentelenség árjai. Hogy nem környékezi meg a kísértő, és nem súgja a fülébe: „Átkozd meg az Istent, és halj meg!” Körülvehetnek a halál félelmei, rettenthet a kárhozat nyomorúsága. A világ fejedelme életünk és üdvösségünk ellen tör. Előbb, vagy utóbb, mindenkinek át kell mennie ezen a mélységen, és még ha nem is olyan tragikus és megrendítő ez a mélység, mint a Dávidé, nincs más szabadítás, mint kiáltani az Úrhoz. Ilyenkor süket lesz a füled az emberi vigasztalásra, nem lesz kedved hozzá, hogy beszélj bárkivel is a nyomorúságaidról. Egy vágyad lesz csupán: „Uram, könyörülj rajtam és halld meg az én szómat.” Isten pedig meghallja, eljut hozzá bajbajutott gyermekeinek a segélykiáltása.

A 8-16. versig terjedő szakasz olvasásakor az jut eszembe, mikor valaki, szerelmesének vészsikolyát hallva, nem törődik azzal, hogy ki és mi van az útjában, hanem mindent félretaszít, és siet annak segítségére. Amikor Dávid kétségbeesett kiáltása elhangzott, Isten átszakította az eget és alászállott oda, ahol Dávid volt. Mikor a

bűnbeesett, a Sátán által elkínzott lelkek nyögése és sóhajtása felszállott hozzá, Ő előtört a Kerubok közül, kettészakította a kárpitot, leszállott a mélységbe, úgy, hogy megrendült az egész teremtett mindenség. Milyen szilárdan állnak a hegyek fundamentumai és ez az egész teremtett világ! Nincsen olyan emberi hatalom vagy erő, amely megmozdíthatná! Mégis, mikor övéinek kiáltása felhangzott, akkor megindult a föld, mert a hatalmas Isten jött az övéinek megmentésére, és megrázta az egész teremtett mindenséget. A szerelmes ember haragja iszonyatos. Borzalmas, mikor haragszik.

Ez a kép az ítéletet is ábrázolja. Szörnyű lesz a hitetlen világra nézve mikor a mi Urunk jön szerelmesének megmentésére, akinek vészkiáltása és segélykérése a fülébe hatolt. Megrázza haragjában ezt a világot. Füst száll fel orrából és emésztő tűz, szájából izzó szén gerjed. Kerubokon repül, és a szelek szárnyán suhan, dörög és kibocsátja nyilait. Meglátszanak a vizeknek fundamentumai, háborog majd az egész világ. Feldübörögnek ítéletének szekerei, felharsannak az ítélet harsonái, és a fehér lovas nyomában felvonulnak a mennyei seregek, mikor népe megváltására eljön az Úr. Milyen mérhetetlen messzeségre van az ég! Ő azonban egyszerűen lehajtja az egeket és alászáll, mert sietős a dolga. Nézd, mire képes, mit tesz érted!

Egy világtragédia van itt leírva, és mindez azért történt, hogy lenyúljon értünk. Azért, hogy megmentsen egy embert, száz világot dönt le, hegyeket szakaszt össze. A legtökéletesebb emberi elme sem képes megalkotni egy szál virágot. És micsoda egy szál virág a teremtett mindenséghez képest! Isten pedig széttöri, lerombolja, porrá zúzza ezt az egész mindenséget azért, hogy megmentse téged, hogy lenyúljon a magasból és kivonjon a nagy vizekből. Semmi sem drága Neki: sem a csillagok, sem az égnek fényessége és ragyogása, nem drága az élet és az erő sem. Ennek a nagy szabadításnak a másik megrendítő csodája, hogy miközben rászakad a világra ez a félelmetes ítélet, miközben Isten jégesőt és dörgő villámokat zúdít a világra, és aláhajtván az egeket, alászáll, gyöngéd kézzel lenyúl a mélységbe, hogy kimentse onnan gyermekét. Mikor majd millió halálra ítéltnek a vészkiáltása tölti be ezt a földet, ebben a szörnyű ítéletben Istennek lesz ideje lehajolni érted. Lenyúl a magasból és felvesz, kiragad az ítéletből.

Jelenti azonban ez az ige azt is, hogy a mélységből soha nem tudnánk felkapaszkodni egyedül. Annyit tehetsz, mint a bölcsőben tehetetlenül fekvő gyermek: nyújtja a kezét a felnőtt felé, az pedig lenyúl a magasból, és felveszi őt. Vagy ha lázas beteg, és a karját sem tudja nyújtani, az anyja akkor is lenyúl érte, és magához öleli. Ilyen tehetetlen, nyomorult és elesett az ember, Isten azonban lenyúl a magasból érte.

Isten gyermeke legyen tisztában azzal, hogy a Sátán erősebb, mint ő. A bukás sokszor azért következik be, mert ezt elfelejtjük. Azt gondoljuk, hogy az ördöggel szemben magunk is képesek vagyunk megállni. Dávidnak is meg kellett tapasztalnia,

hogy gyűlöltői hatalmasabbak nála. Azok, akik életedre törnek, erősebbek, diadalmasabbak nálad, hiába próbálsz megállni velük szemben. A megoldás Jézusnál van, aki még erősebb. Az erős fegyveres őrzi az ő palotáját, de eljön a nálánál erősebb, és legyőzi őt. Önmagádban nem tudsz megállni a bűneiddel, kísértéseiddel szemben. Valójában nem a testi vágyaiddal, az indulataiddal kell harcot vívnod. A Sátán használja fel ezeket eszközül. Egy erős akaratú ember képes lenne legyőzni a szenvedélyét. Hogy mégsem teheti, annak az a magyarázata, hogy a kísértések mögött emberi erővel legyőzhetetlen ellenség áll. Csak egy megoldás van, Jézus szabadítása. Amíg egyedül veszed fel a harcot, amíg magadban reménykedsz, újra meg újra elbuksz, mert megtartatás és élet csak Jézusban van.

Az ellenség úgy tör ránk, mint az áradás: „Rám jöttek veszedelmem napján.” Nem egyesével jöttek. Van idő, amikor a kísértés úgy szakad rá az emberre, hogy úgy érzi, nincs más megoldás, mint lesodortatni a mélységbe. Az ördög összevont erővel támad. Minden kötél szakad, minden ereszték recseg-ropog. Akinek nem az Úr a támasza, az elvész ilyenkor, de aki az Úrra támaszkodik, annak épülete nem dől össze. Jöhet az árvíz, fújhatnak a szelek, háza megáll, mert kősziklára épült. Ki a te támaszod? Emberi támasz semmit sem ér. A jó erkölcsöd nem segít rajtad, józanságod, akaraterőd nem tart meg téged, csak Jézus egyedül. Noha a veszedelemnek napján náladnál hatalmasabbak törnek ellened, mégis csodálatos dolog történik veled. Ekkor tapasztalod meg, hogy, csak aki az Úrnak útjait megőrzi, az járhat igazságban és tisztaságban. Hiába vagy hívő ember, hiába szeretnél becsületesen és tisztán élni e jelenvaló világban, Isten útjainak megőrzése nélkül ez lehetetlenség. Isten gyermekének mint csillagnak kell ragyogni az elfordult és elvetemedett nemzetség közepette. Éljen e világban, anélkül, hogy e világból való volna. Ez azonban csak Isten útjainak megőrzése által lehetséges. „Mi módon őrizheti meg tisztán az ifjú az ő útját, ha nem a te beszédednek megtartása által?” olvassuk a Szentírásban.

Aki Jézus nyomdokain jár, gyakran felteszi magának a kérdést, vajon mit tenne Jézus az ő helyében. Dávid életében voltak olyan időszakok, amikor eltávozott Istentől, de gonoszul nem távozott el tőle soha. Akiben egyszer Isten Lelke elkezdte a maga munkáját, az nem távozik el gonoszul Istennek út-jától. János apostol levelében írja, hogy „benne marad annak magva”. Előfordul Isten választottal- íjn 3,9 nak életében, hogy útjuk keresztezni látszik Isten útjait, de gonoszul nem távoznak el attól soha. Szívükben sohasem utálják meg Istent és a vele való közösséget. Megmarad bennük a vágy Isten után. „Rendeléseit nem hánytam el magamtól,” olvassuk 2.3. vers a zsoltárban. Ezek a rendelkezések az igében vannak kijelentve nekünk. Vezetnek, tanácsolnak, biztatnak, fenyítenek, amire éppen szükségünk van. Ne dobáld el Isten rendelkezéseit! Ne tégy úgy, mintha nem ismernéd őket! Sámuelről azt olvassuk, hogy az Úrnak igéiből egyet sem hagyott a földre esni. Szemei előtt tartotta, és szívében forgatta őket. Isten olyan komolyan vette a saját rendelkezéseit, hogy Mózes könyvében azt mondja az Ő népének,

hogy legyenek ezek szüntelenül a szemeik előtt. Legyen homlokkötőd, legyen odaírva ajtófélfádra, a ruhád peremére, hogy akármerre jársz, mindig lássad. Konyhádban, lakószobádban, veteményes kertedben, szántóföldeden, jószágaid között, üzletedben és munkahelyeden is, legyenek szemeid előtt Isten rendelései. Azért olyan elesett a keresztyénségünk, mert Isten rendeléseit elfeledjük. Hány „hívő” lélek van, aki csak addig gondol Isten rendeléseire, amíg a bibliája fölé hajol! Amint azonban kilépett a belső szobájából, elhanyagja magától, ahelyett, hogy a szívében hordozná őket. Cselekedeteit nem „sózzák meg” Isten ígéretei és ítéletei.

Dávid azt állítja ebben a zsoltárban, hogy ő „tökéletes volt Isten előtt”. Hogyan lehetséges ez? Az a Dávid, aki Akis király előtt örültnek tetette magát? Az, aki Bethsabéval vetkezett? Dávid zsoltárait figyelve azt látjuk, hogy, csodálatos módon, amikor Isten előtt megjelenik, tökéletes. Nincsen szívében semmi rejtekhely, semmi homályos vagy titokzatos dolog. Tökéletesen feltárul Isten előtt. Őszinte, átlátszó és tiszta. Tökéletes vagy-e te is a te Urad, Istened előtt? Őszinte vagy-e hozzá vagy pedig csalárd, hazug és képmutató?

Istenhez való viszonyunk azon múlik, hogy szívünk tökéletes-e előtte. Hányszor mondjuk neki: „Te tudod Uram, hogy szeretlek téged,” miközben ezt kellene mondanunk: „Uram, te tudod, hogy én nem szeretlek téged.” Mikor ezt mondjuk: „Uram, én bízom benned, légy segítségül az én hitetlenségemben”, tulajdonképpen ezt kellene mondanunk: „Uram, könyörülj rajtam, hogy tudjak igent mondani, mert szívem a világba vonz, kívánságaim más felé sodornak.”

A huszonnegyedik versben van egy praktikus tanács Isten gyermekei számára, amit Dávid maga is gyakorolt: „Őrizkedtem az én vétkeimtől.” Több ez, mint megtartóztatni magunkat a vétkeinktől, és még több annál, hogy nem követjük el a vétket. Azt jelenti ez, hogy akinek például tolvajlásra van hajlama, az igyekezzék minden pénzről számot adni, ami a kezébe kerül. Aki hajlamos a pletykálkodásra, az igyekezzék minél kevesebbet beszélni. Aki hajlamos a hazugságra, jól gondolja meg, hogy egészen igaz-e, amit mond. Akinek parázna gondolatai vannak, ne vegyen a kezébe olyan könyvet, ne nézzen olyan képeket, amelyek felkelthetik a kísértést, és ne hallgasson kétértelmű beszédeket. Akit vonz a világ, az kerülje a világot. Őrizkedj a vétkeidről, mert egy váratlan pillanatban rád tör, és elsodor. Ha nem vagy óvatos, ha oktanul jársz, egyszer csak azon veszed észre magad, hogy benne vagy a bűnben. Kerüld azokat a helyeket és alkalmakat, amelyek kísértést jelentenek a számodra.

Isten az egyenes szívűekkel szemben egyenes. Azt is mondhatnám, hogy a visszás szívűeket megcsalja Isten. Ők ugyanis nagyot csalódnak benne. A csalárd szívűeknek, a hazugoknak keservesen kell megtapasztalniuk, hogy Istent nem lehet becsapni. Egy darabig túri, szó nélkül hagyja a csalárdságukat, úgy tesz, mintha hagyná megcsalni

magát, de egyszer meglepődve veszik majd tudomásul, hogy amikor Istent próbálták megcsalni, magukat csalták meg. Ha csalárd a szíved Isten előtt, egyszer nagyot fogsz csalódní. Azt hiszed, hogy Isten elfogadta imádságaidat, téged is tanított igéjéből, úgy látszott, hogy vezet, hordoz, gondoskodik rólad, de egyszer csak, mint kártyavár, dől romba az életed. Magadat csaltad meg, és Isten hagyta. Ő az irgalmashoz irgalmas, a tisztához tiszta, az igazságoshoz igazságos, a tökéleteshez tökéletes. Aki tökéletes szívvel áll előtte, ahhoz lehajlik az Ő szívének tökéletességében. Isten szíve pedig akkor a legtökéletesebb, amikor szeretettel van tele. A te szíved akkor tökéletes, amikor a legőszintébben feltárul bűnös, nyomorult állapota. Ekkor találkozol a tökéletes szeretettel. Ha azonban a szíved csalárd, magadat megcsalva, kifosztva állsz majd az ítélet napján. Milyen szörnyű lesz azoknak a sorsa, akik egy életen át hagyták megcsalni magukat a gondolattal, hogy az Úr az ő utcájukon tanított, és ők az Úr nevében ördögöket űztek! Az ítélet napján döbbennek rá majd a rettenetes öncsalásra, amikor Isten így szól majd hozzájuk: „Nem tudom, kik vagytok.” Ugye nem szeretnél így járni? Most még van szabadulás!

Isten az alázatosnak kegyelmet ad, a gőgös szívet pedig megalázza. Gazdagokat küld el üresen, és éhezőket tölt be javakkal. A lelki szegények, a megalázottak, a nyomorultak, a senkik nyitott ajtóra találnak. A kevélyek, a gazdagok, az erősek, a hatalmasok pedig hiába döngetik az ajtót, be van zárva előttük. Hogyan jössz Isten elé? Amikor a kananita asszony azzal jött Jézushoz, hogy: „Uram, gyógyítsd meg az én leányomat, mert beteg”, addig Jézus nem állt szóba vele. Amikor azonban azt mondta, hogy az ebekhez hasonló, akkor megtapasztalta a szabadítást. Amíg melledre ütsz, és azt gondolod, hogy van valamid, addig elfordul tőled Isten. Mikor azonban magadat megalázva, üres kézzel jössz hozzá, lehajol hozzád.

Vannak emberek, akik előtt soha nem tárul fel Isten szíve: kemény Istennel találják szembe magukat, akin csak összetörni lehet, és lesznek szívek, akik számára a félelmetes kőszikla a szabadulás Kősziklája lesz. Hogyan állsz most Isten előtt? Ha van valamid, akkor nincs Istened. Ha van még bizakodásod, akkor bezárja előtted az ajtót. Ha azonban az ég felé terjeszted üres tenyeredet, akkor lehajol hozzád Isten kegyelme. Megtartja a „nyomorult népet”, és a „kevély szemeket” megalázza.

„Te gyűjtöd meg az én szövétnekemet.” - olvassuk a zsoltárban. Amíg a magad világossága mellett akarod bejárni a földet, addig tévelygés lesz a sorsod. Amíg a magad kívánságai szerint jársz, addig újra meg újra kerítésnek ütközöl, zsákutcába jutsz. Életed csődbe jut, céltalan futkosás lesz az egész.

Amint azonban úgy jössz hozzá, mint a vak Bartimeus, sötétségben tapogatózva, és kérve, hogy láthass, akkor megnyitja szemeidet, és világosságot gyűjt a szívedben. Lehetséges, hogy valaki egy életen keresztül az ige mellett ül, és mégis sötétben marad, mert azt hiszi,

hogy lát. „Ha vakok volnátok, nem volna bűnötök; ámde azt mondjátok, hogy látunk: azért a ti bűnötök megmarad" - olvassuk az Igében. Amikor valaki így jön, az ének szavaival, hogy: „Amint vagyok, vak és szegény, hogy kincset leljek benned én, derüljön éjszakámra fény", akkor beragyog szívébe az Ő világossága. Kérted-e már Jézust ekképpen: „Uram, vak vagyok, nyisd meg az én szemeimet, hogy lássak!" Mindig így vedd elő a bibliádat, és így hajolj oda az ige fölé: „Uram, nyisd meg az én szemeimet, gyűjtsd meg az én szövétnekemet, világosítsd meg az én sötétségemet!" Nagyon nehezen ismeri el az ember, hogy sötétben botorkál, hogy tudatlan és vak. Egy királynak volt egy tudósa, akitől az egyik udvaronc megkérdezett valamit. A tudós azt felelte, hogy ő azt nem tudja. Az udvaronc erre ráripakodott a tudósra, hogy miért fizeti őt a király, ha még ennyit sem tud. A tudós azt válaszolta erre: „Ha a király azért fizetne engem, amit nem tudok, valamennyi kincse sem volna elég, hogy megfizessen engem. O azonban azért fizet, amit tudok." Lásd be te is, hogy tudatlan vagy, hogy milyen parányi az ismeret, amivel bírsz! A legtudósabb koponya is nevetségessé válna, földi ismeretei birtokában, a mennyei dicsőségben.

Néhány évvel ezelőtt történt, hogy egy öregasszony, aki hetvenéves koráig a pusztán lakott, és vonatot is legfeljebb csak messziről látott, felkerült Budapestre. Ha kilépett az utcára, azonnal nevetségessé vált. Nem tudta elhinni, hogy a villamos meg az autó nem hajtanak föl a járdára. Ennek a világnak a legkiválóbb koponyája is úgy járna a mennyei világban, mint ez az asszony, mert bizony a mi világosságunk sötétség. A legpompásabb ívlámpa is szégyenben marad, amikor felragyog a nap. Hát még akkor, ha majd az Ő világossága fény lik! Bibliaismeretünk, tudásunk is milyen csekély! Ha itt-ott felvillan számomra Isten igéjéből a fény, utána még nagyobb sötétség borul rám. Olyan, mint a koromsötét éjszakában a villám: utána a sötétség még nagyobbak látszik. Néha meg-megvillan az ember előtt Isten titkaiból valami, aztán újra csak tapogatózik és keres. Egyedül Isten az, aki meggyújthatja szövétnekünket és elűzheti a sötétségünket.

Nincsen olyan nehézség, amelyen Isten keresztül ne segíthetné az embert. Lehet tábor vagy kőfal körülötte, lehet áttörhetetlen sziklagát, Istennel ezeken is átugrik. „Mert általad táboron is átfutok, és az én Istenem által kőfalon is átugrom" - olvassuk a harmincadik versben. Dávid bizonyára emlékezett rá, amikor Saul fegyveresei körülvették őt, ő azonban átfutott a táborukon. Mindenütt gyilkos török lestek rá, hullott utána a nyíl, mint a zápor, és ő mégis sértetlenül futott át. A sötétség fejedelme tüzes nyilakat zúdít rád, melyek közül, ha csak egy is eltalálna, halálos lenne, mert mérgezett nyilak ezek. Megmászhatatlan kőfalak gátolnak az előrejutásban vagy nehézség, nyomorúság, gond, bánat mérhetetlen tengere. Elöl tajtékzó hullámok, hátul az üldöző egyiptomiak. A magad erejével soha nem jutnál mindezeket keresztül, de Ővele sikerülhet.

Isten világosság és nincs benne semmi sötétség. Megdöbbenő azonban, hogy Istennek az ítélete is tökéletes, amint az ő kegyelme és a szerelme is az. Minden emberi ítélet magában hordozza a tökéletlenség csíráit. Ember úgy nem tud büntetni, hogy ne maradjon benne semmi vigasztalás, erre egyedül Isten képes. Isten végrehajtott ítéletében nem lesz semmi vigasztaló.

Az ember legjobb cselekedetében is benne van a romlás, ezzel szemben Isten kegyelme tökéletes. Nincsen benne semmi gonosz, semmi kegyetlenség, semmi tisztátalanság, semmi bűn. Istennek beszéde is tiszta beszéd, nincsen benne semmi sötétség, homályosság.

Isten a mi oltalmunk és erősségünk, igen biztos segítség a nyomorúság idején, „pajzsuk ő mindazoknak, akik bíznak benne” - mondja Dávid. Akkoriban, háború idején, a pajzs volt a legfontosabb védőeszköz a kardcsapásokkal, dárdadöfésekkel, vagy a nyilakkal szemben. Dávid azért használhatta ezt a hasonlatot, mert sértetlenül szabadult a csatákból. Isten volt az ő pajzsa. Gondolj most Arra, aki a mi bűneinket magára véve, felment a keresztre. Az ördög kardcsapásai és gyilkos nyilai elérték Őt, te azonban bizton húzódhatsz a kereszt alá.

Isteneen kívül nincsen isten, nincsen köszikla. A szolgálatra is egyedül Ő tesz képessé: még a legkisebb szolgálatot is csak akkor tudod tökéletesen végezni, ha Isten tesz tökéletessé a szolgálatra. Szolgálatkészséggel is Ő övezhet fel téged. Ő teheti tökéletessé a te utadat. Azért van annyi hiábavaló, eredménytelen utunk, mert nem Isten megbízásából, nem az Ő küldetésében járunk. Isten tesz a szolgálatban kitartóvá. Azt ígéri, hogy olyanná teszi lábainkat, mint a szarvasé, és fáradt szarvast nem igen látni. Lábad nem lankadnak el a szolgálatban. Vagy ha megfáradnak is az ifjak, ha meglankadnak a legkülönbek is, Ő „erőt ad a megfáradottnak”, és az erőtlenség erejét megsokasítja.

Van úgy, hogy Isten gyermeke szeretné letenni a terheket. Illés is elfáradt, mikor életét csüggedten igyekezett menteni Jézabel elől. Mikor már nincs értelme tovább menni, akkor jön Isten szabadítása, és olyanná teszi lábaidat, „mint a szarvasé”. Felkelsz megint, és vidáman, erőd teljében futsz tovább. A fáradtság, a csüggedés, a kedvetlenség tovaszáll.

E zsoltár első felében az van leírva, hogy Isten lenyúlt a magasból a mélységbe és „felvett engem”. Itt, a 34. versben azt olvassuk, hogy „az én magas helyeimre állít engem”. Tehát nem elégedett meg azzal, hogy lenyúlt és kivont a mélységből, hanem magasságba helyezett. Isten, a váltság által, nemcsak azt végezte el, hogy kivett a bűnből és a mocskból, hogy újra ember légy, hanem királlyá tett téged. A dicsőségbe helyezett téged. Éppen az a csodálatos, hogy nemcsak annyit adott, amennyit elvesztettünk, hanem sokkal többel ajándékozott meg. Nemcsak odáig emelt, ahonnan

lezuhantunk, hanem magaslatra állított minket. Ő tesz képessé a harcra, úgy, hogy karjaid meghajlítják az ércíjat. Nagy győzelmek lehetősége ez! Nemcsak a fából vagy vesszőből készült íjat tudod meghajlítani, hanem az ércíjat is. Akiket Isten készít fel a harcra, azok előtt nincsen akadály: a nyíl, amit a kezükbe vesznek, mindent átjár. Ismerek keresztyén embereket, akik a maguk kis bajaival pepecselnek, és keresztyén életük nagy győzelmeiként könyvelik el életük, sokszor nevetségesen kicsiny, eseményeit. Pedig nagyobb dolgokban is tudnának győzni. Ne elégedj meg kis dolgokkal, mikor Isten nagy győzelmi lehetőséget, tágas tért adott neked!

A 36. versből három dolgot jegyezzünk meg: 1. Nekem adtad a te üdvösségedet, 2. Nekem adtad a te bizonyosságodat, 3. Felmagasztaltál engem. Ez a keresztyén élet három lépcsője. Aki nem nyerte el az üdvösséget, annak nem lehet bizonyossága, és nem lehet része a felmagasztalásban sem. Akiket elhívott, azokat meg is igazította, akiket megigazított, azokat meg is dicsőítette.

Az üdvösség Istené, és Ő adhatja annak, akinek akarja. Dávid egy jelentéktelen pásztorfiú volt, ott tilinkózott a nyáj mellett. Talán erre is gondolt, amikor leírta ezeket a sorokat. Neki, a senkinek, adta Isten az üdvösséget. Később, a Bethsabéval való vétke után, bizonyára még nagyobb alázattal mondta, hogy: „Adtad nékem a te üdvösségedet.” Így van ezzel mindenki, aki elindult Jézus követésében. Minél nagyobb utat tesz meg rajta, annál nagyobb alázattal és szégyennel fogja mondani, hogy: „Adtad nékem a te üdvösségedet.” Volt idő, amikor fiatal csikóként, fejemet felemelve mondtam ezt, arra gondolva, hogy az ismeretlenségből, a semmiből hívott el engem. Aztán Isten megengedte, hogy elmondhattam mélyen megalázva, összetört szívvel is, hogy mindennek ellenére „adtad nékem a te üdvösségedet”. Isten jobbjá az, amely megszilárdít engem, és az ő jó volta magasztal fel engem. Nemcsak kimentett, hanem meg is tart, és minket, akik holtak voltunk a vétkeink miatt, Jézussal együtt feltámasztott és ültetett a mennyekbe. Beleszédülünk ebbe a csodálatos kegyelembé! Ő, aki adta néked az Ő üdvösségét, nem vonja azt vissza, hanem a poklokön keresztül is részesít benne.

Május 23

Telve Isten iránti bizalommal

**„Mert megmenti a segítséget kérő szegényt és a nyomorultat, akinek nincs segítőtje”
(Zsolt 72, 12).**

Aki bajban van, kiált; mi mást tehetne? Kiáltását Isten meghallgatja; kell ennél több?

Ha szűkölködöl, olvasóm, kiálts azonnal, mert ez a legbölcsebb, amit tehetsz. Ne barátaid fülébe kiálts, mert még ha tudnak is segítem rajtad, csak azért tehetik, mert Isten késszé tette őket rá. A legjobb egyenesen Istenhez fordulni, szóljon kiáltásunk közvetlenül hozzá! A legrövidebb út az egyenes út: fuss azonnal az Úrhoz, ne keress közvetítőket.

Gyakran így szólsz: „Sajnos, nincs barátom, aki segítségemre lehetne!” Nos, annál jobb. Így kétszeresen is indokolt, hogy Istenhez fordulj: mint szűkölködő, és mint akinek nincs segítőtje. Kétszeres a bajod, könyörögj kétszeresen. Földi szükségleteid teljesítését is kérheted Istentől, mert neki gondja van gyermekei földi javaira is. Ami pedig a szellemi szükségleteidet illeti, amik mindennél sokkal jobban tudnak hiányozni, az Úr sóvárogva várja kiáltásodat, hogy megszabadíthasson és bőségesen megajándékozhasson.

Szegény barátom, fordulj a végtelenül gazdag Istenhez! Magadra maradt barátom, támaszkodj az Ő segítségére! Engem Ő soha nem hagyott cserben, biztos vagyok abban, hogy téged sem fog cserbenhagyni. Jöjj hozzá koldusként, és Ő nem utasítja el kérésedet. Jöjj, és egyedül csak az Ő irgalmában bizzál! Gondolod, hogy az Úr Jézus, a Király, enged téged elveszni? Csak nem felejtetted el, hogy Ő Király?

*

A gabonamag sorsa

...ha a búzaszem nem esik a földbe, és nem hal meg, egymaga marad; de ha meghal, sokszoros termést hoz. (Jn 12,24)

Ezzel a képpel Jézus a saját sorsát szemléltette. De ugyanez illik mindenkire, aki hűségesen követi őt. El lehet tenni egy búzaszemet a vitrinbe, s akár évszázadok múlva is meglesz, de senkinek semmi haszna belőle. Vagy el lehet vetni a földbe, s akkor elpusztul, de önmaga többszörösét termi, kenyér lesz belőle.

Ha félti magát egy hívő, a hite akkor is megmaradhat, de élete meddő lesz, senkinek semmi haszna belőle. Ám ha kész feláldozni magát, ő maga belepusztul ugyan, de termékeny, gazdag élete lesz.

Sokan félnek ettől, pedig minden hívő ember életében eljön egy pillanat, amikor döntenie kell, hogy vállalja-e a gabonamag sorsát. Kész-e átadni Isten rendelkezésére nemcsak sok mindent, hanem mindent. Kész-e nemcsak szakítani mindennel, amit Isten bűnnek ítélt az életében, hanem lemondani régi vágyakról, dédelgetett tervekről, nemes célokról is, és azt tenni, amit Isten vár tőle. Az ilyen hívővel Isten közli önmagát, s olyan erőt, mondanivalót, lelki gazdagságot kap, amit korábban nem tapasztalt. Minden, ami

nem kerül be a földbe, és nem hal meg, ezt akadályozza. Ezért van sok langyos, erőtlen, tétova, meddő életű keresztény. Aki egészen alárendeli magát Krisztus uralmának, az Istent tudja adni másoknak, és lelki teljesítményeiben mindig felülmúlja önmagát.

Ábrahámnak ez a pont Izsák feláldozása volt. Amit aztán nem kívánt tőle Isten, de ki kellett derülnie, hogy fontosabb-e neki az Úr még a fiánál is.

Isten általunk végzett munkáját minden akadályozza, ami a régi életünkből való. Miért féltjük azt, ami csak hátráltat küldetésünk útján? Jézus mindig többet ad, mint amit elkér. Adja már itt a vele való közösséget, a másoknak gyümölcsöző életet, s odaát az ő mennyei dicsőségét. Mi az, amihez érdemes ragaszkodnunk ezek helyett?

*

Munkálkodjunk, míg nappal van!

„Nékem cselekednem kell Annak dolgait ...a míg nappal van. " (Jn 9,4)

Mikor Jézus egy születésétől fogva vak embert lát, tanítványai megkérdik Mesterüket, ki vétkezett: ez-e, vagy ennek szülei? Azt feleli: „Sem ez nem vétkezett, sem ennek szülei; hanem, hogy nyilvánvalókká legyenek benne az Isten dolgai". Ennek nyilvánvalóvá-tételére hozzáfűzi azt a kijelentését: „nékem cselekednem kell annak dolgait, a ki elküldött engem, a míg nappal van: eljő az éjszaka, mikor senki sem munkálkodhatik" (Jn 9,1-4). Régi, kedves evangéliumi életelv: „Légy minden percben készen a haza-meneteké, de azért úgy dolgozz, mintha örökké élnél". Jó, ha már ifjú korunkban igát viselünk (Jer 3,27) és már akkor hozzászokunk, hogy tegyünk meg mindent, amivel mennyei Atyánk dicsőségét szolgálhatjuk. Mikor felnövekedünk, meg kell fogadnunk az ige komoly intelmét: „Áron is megvegyétek az alkalmatosságot, mert a napok gonoszak" (Ef 5,16).

Uram, vágyom én is a Te dolgaid cselekedni, amíg nappal van. Már ifjú éveimben vágytam dicsőségedet szolgálni. Térjen szent Nevedre dicséret, dicsőség azért, hogy olyan szolgálatot jelöltél ki számomra, amelyen bőséges alkalmam nyílt erre. Bocsásd meg a sok meggondolatlanul elmulasztott drága alkalmatosságot! Adja kegyelmed, hogy pótolni igyekezzem ezeket, míg tart nappalom... Az Úr Jézus Krisztusért könyörgök! Ámen.

„De nékem reménységem Vagyon az én Uramban,
Hiszem: lesz idvességem, Csak járjak jó utamban: Ha
követem világát, Meglátom szent országát."
(Énekeskönyv 449. é. 9. v.)

*

Ez is Isten gyermekeinek kiváltsága

Azután Jézus az Égre tekintve...

Márk 7,34

Ismételten ezt olvashatjuk Jézussal kapcsolatban. Mindent az Atyától várt s mindent ajándékképpen felülről vett. Így tekintett fel akkor is, amikor 5000 éhes ember táborozott körülötte és csak öt kenyér és két kis hal állt a rendelkezésére. Mégsem e készlet kicsinységét nézte, hanem Atyjának gazdagságával számolt. Lázár sírjánál ugyancsak feltekintett. Nem a halál reménytelenségét látta, hanem Atyjának életadó dicsőségét, így tekintett fel akkor is az Égre, amikor a süketnéma állt előtte. Tekintetét nem az emberi nyomorúság kötötte le, hanem Isten felülmúlhatatlan ereje. Jó annak, aki felfelé tud tekinteni. Isten gyermekeinek lehet és szabad ezt tenniük. „Szemeim mindenkor az Úrra néznek” - mondja Dávid (Zsolt 25,15). Neki is megvolt ez a hitbeli látása. Itt lent sokszor csak bajt, szenvedést, nehézségeket és akadályokat lát az ember, és aki nem tud felfelé tekinteni, az kedvetlenül, komoran és szomorúan nézi mindezt. De „akik őrá néznek, azok felvidulnak” (Zsolt 34,6).

Amikor Anna, Sámuel édesanyja, kitérte szívét Isten előtt, még a tekintetét is elfordította életének megalázó, elszomorító és nyomasztó körülményeiről és nem látszott többé szomorúnak. A gondterhelt tekintet eltűnik, ha az ember valóban fel tud nézni Arra, aki minden nehézségnek véget vet és segíteni tud. Gyakran kerülhetünk olyan helyzetbe, amikor az ember még a kezeit sem tudja összekulcsolni, még imádkozni is képtelen, így történt Nehémiással is, amikor Artaxerxes király előtt állt s az megkérdezte tőle, hogy miért olyan szomorú. Nehémiás szívét bánat marta szeretett Jeruzsálemé miatt. Akkor még romokban hevert a város. De félt mindezt elmondani a királynak, hiszen az ő kegyeiből nyerte el a főpohárnoki tisztséget. Attól kellett tartania, hogy a király esetleg rossz néven veszi tőle Jeruzsálemhez való ragaszkodását, amikor tőle olyan ragyogó feladattal bízta meg. De végül mégis nyíltan előállt a bánatával, majd a király megkérdezte tőle, hogy mit kíván. Nehémiás legszívesebben hosszabb szabadságot kért volna, hogy az alatt Jeruzsálembe utazzék. De belül tépelődött: szabad-e ezt kérnem? Nem esem-e ki a király kegyeiből? „Ekkor könyörögtem a menny Istenéhez.” Csendes, de sürgető tekintetet vetett felfelé, s íme, minden nagyszerűen elintéződött. - Boldog ember az, aki Istenre fel tud tekinteni.

*

A kocka el van vetve

Jn11,46-57

Lázár feltámasztása János evangélista szerint megpecsételi Jézus sorsát. A zsidóság vezetői végképp elkerülhetetlennek látják Jézus megölését. Érzik, hogy hamarosan cselekedniük kell, mert nőttön nő Jézus népszerűsége, és ennek - szerintük - beláthatatlan következményei lehetnek. Ezért hívták össze a nagytanácsot.

A nagytanács papi fejedelmekből és a farizeusokból állt. A papi fejedelmek szadduceusok voltak. Ez lényegében egy papi csoportosulás volt, a Római Birodalommal együttműködők és ebből a lehető legtöbb hasznot húzó csoportja. Tudták, hogy csak addig tarthat a hatalmuk és e nagy hatalom által szerzett befolyásuk és gazdagságuk, amíg valami politikai vagy politikainak vélt megmozdulás nem történik Izraelben. Mert a rómaiak Jézus korában még nem törődtek óriási birodalmuk sokféle vallásával, ebből a szempontból liberálisak voltak, mai szóval szabad vallásgyakorlatot engedélyeztek. Ám a politikai jellegű megmozdulásokra rendkívül érzékenyen reagáltak. - Nos, a szadduceusok attól féltek, hogy Jézus népszerűsége egy politikai megmozdulásba torkollhat, és akkor az ő hatalmuknak vége.

A farizeusok, mint tudjuk, vallásos jellegű csoportosulásban éltek. Ők mindenáron a törvényt, a Tórát akarták megtartani és megtartatni. Amíg úgy érezték, hogy ezt a Római Birodalom nem veszélyezteti, nem lázadoztak. Most Jézus szombattörési cselekedetei miatt azt gondolták, hogy veszélyben van a törvény. De az ő tekintélyük mindenképpen, mert úgy tűnik, hogy a nép Jézusra hallgat, és nem reájuk, így vetődik fel a kérdés a nagytanácsban: „Mit tegyünk? Ez az ember ugyanis sok jelt tesz. Ha egyszerűen csak hagyjuk őt, mindenki hisz majd benne, aztán jönnek a rómaiak, és elveszik tőlünk a helyet is, a népet is.”

Itt két dologra kell figyelniük. A nagytanács nem Jézus tanításait kifogásolja. Akkor még ismeretlen volt az eretnokség fogalma. A cselekedetek döntötték el valakinek a bűnös vagy büntelen voltát. Még a nagytanácsnak is be kellett ismernie, hogy Jézus sok csodát művelt, így is mondhatnánk, hogy sok jót cselekszik.

A másik, amire fel kell figyelniük, ami Jézus halálát megpecsételi, a nagytanács érve. „Állambiztonsági” okokból döntenek Jézus ellen. Féltik befolyásukat, hatalmukat, pénzüket, tehát az elvi döntés mögött - mint olyan nagyon gyakran a világban - hatalmi érdekek húzódnak meg, amely belefér ebbe a két szóba: elveszik tőlünk. - Mit féltenek? A helyet, azaz Jeruzsálemet, és a népet, amelyen uralkodtak.

És mi? Milyen szempontok alapján döntünk adott esetekben? - Vessünk fel néhányat!

- Jó ez nekem? Az egyik olimpia előtt hallottam az egyik sportolótól: „Csak addig ne törjön ki a világháború, míg ki nem jutok az olimpiára.” - Vagy gondolok egy szabolcsi parasztra, akinek düledezőben volt a viskója, el is vitte az árvíz, így örvendezett neki: „Jókor jött ez az árvíz, új házat kapok a régi helyett!...”

- Jó ez neki is? Ez a felvetés már a másik emberrel is számol. Ez a hétköznapi humanizmus. A kecske és a káposzta esete. Járjon jól mindenki. Az élni és élni hagyni liberalizmusa.

Jó ez neki, ha nekem nem is nagy ön jó? Valahol itt kezdődik a keresztyén magatartás. Az irgalmas samaritánusnak nem volt felettébb hasznos megállnia a nagy, véres országúton Jerikó felé, hiszen őt is megtámadhatták volna azok, akik leütötték a vérében fekvő embert. Mégis megáll, mégis segít rajta, mert a szenvedőnek van erre szüksége. Erre mondja Jézus: „Ezt cselekedd, és élsz!”

- Jó ez? Ez a jézusi szempont, amikor előfordulhat az a különös eset, hogy mindenki azt képviseli egy bizonyos kérdésben, ami a helyes, ami a jó - és jézusi szempontból mégsem jó. Némegyszer előfordult már házassági lelkigondozó praxisomban, hogy egy-egy családi zűrzavarnál, bajnál mindenki azt látta volna helyesnek, hogy váljanak el. Alapjában véve és emberi módon én sem láttam más kiutat, és ezt nem is tagadtam. Csak éppen megjegyeztem, hogy ilyen esetekben is érvényesek Jézus szavai: „Én pedig azt mondom neked:...” Egyszer-kétszer előfordult, hogy erre az „Én pedig”- re figyeltek fel a válni készülő házastársak, és nem váltak el. És kiderült, hogy ez volt a jó. Ez a legmagasabb rendű jó, az az igazán objektív jó, amikor valaki Jézus lénye szerint dönt.

A jeruzsálemi tanács tagjai csak magukra néztek, és úgy látták, hogy ez a jézusi életforma és maga az, hogy Jézus egyáltalában él, nem jó nekik. Pontosabban: nekik nem jó. Ezért határozzák el halálát. Hogy nézőpontjuk mennyire helytelen volt, azt a későbbi események mutatják meg, hiszen Kr. u. 70-ben a rómaiak „mind a helyet, mind a népet elveszik tőlük” - mégis.

Egyikük pedig, Kajafás, aki főpap volt abban az esztendőben, ezt mondta nekik:
- Ti nem értetek semmit. Azt sem veszitek fontolóra: jobb nektek, hogy egyetlen ember haljon meg a népért, semhogy az egész nép elveszen.

Mindezt pedig nem magától mondta, hanem mivel főpap volt abban az esztendőben, megjövendölte, hogy Jézus meg fog halni a népért; és nem is csak a népért, hanem azért is, hogy Isten szétszóródott gyermekeit egybegyűjtse.

Ismét Luthert kell idéznem: „Íme, az ördög valóban Isten ördöge.” Amit itt Kajafás mond, azt egyházpolitikai és állampolitikai szempontból mondja. És kiderül, hogy ő csak eszköz az Isten kezében. Amit mond, az megegyezik Isten végső akaratával. A zsidók hite szerint a főpap, ha ex katedra beszélt - mint ebben az esetben is -, prófétai szót mondott. Ma úgy mondanánk, tévedhetetlen. Nos, kiderült, hogy akár akarja, akár nem - valóban prófétái, amikor ezt mondja: „Jobb nektek, hogy egyetlen ember haljon meg a népért, semhogy az egész nép elveszen.”

Itt kell másodszor elgondolkoznunk. Isten egy-egy nagy igazság kimondására bárkit felhasználhat, még a hitetleneket is vagy az ellenségeit is. Hiszen amit itt Kajafás mond, s amit János hite szerint nem magától mond, az tökéletesen egybecseng az evangéliumok evangéliumával (3,16).

Mindenképpen figyelniük kell arra, hogy Isten bárhol és bármikor emberek szaván keresztül is szólhat hozzánk. Ma, a XXI. század bármelyik napján is felhasználhat valakit, hogy üzenjen általa. Sőt, karizmatikusán is megkaphatja valaki a prófétálás lelkét. Ezért nagyon figyelniük kell hívő barátaink, lelki társaink, lelki vezetőink egy-egy szavát, tanácsát vagy figyelmeztetését! Talán maga se tudja, hogy Isten üzenetét, parancsát közvetíti számunkra. Nem jó ezeket a sokszor talán meghökkentő, nemegyszer megsebző figyelmeztetéseket figyelmen kívül hagynunk. Sőt, minél inkább meghökkentők vagy megsebzők, annál inkább föl kell figyelni, vajon nem Isten üzenete-e, mert az emberi szó gyakran hízelgőbb, mint Istené.

Tehát a kocka el van vetve: „Attól a naptól fogva egyetértettek abban, hogy megölik őt.” Következésképpen már csak a hogyan és a mikor van hátra. A halálos ítélet kimondatott. Legalábbis eldöntött kérdéssé vált. „Jézus tehát nem járt többé nyilvánosan a zsidók között, hanem elment onnan a pusztához közeli vidékre, egy Efraim nevű városba; és ott tartózkodott a tanítványaival.”

Jézus egyáltalán nem hősködik, de nem is gyáva. Mint annyiszor, most is arra figyel, mikor jön el az Ő ideje. Amikor majd eljő, lépni fog. Hősiesebben, mint bármely hős a világon. De ez az idő ebben a pillanatban még nem jött el.

Nem tudom, más hogyan van vele, de számomra az egyik legnagyobb kérdés mindig az, hogy lehet-e valamit nem elsietni úgy, hogy közben el ne késsünk? A magam életének az a szomorú tapasztalata, hogy vagy hamarabb lépek, mint kellene, vagy később, mint kellett volna. Azt már tudom, hogy sem az okoskodás, sem a fontolgatás, sem az intellektus, sem a műveltség, sem az úgynevezett élettapasztalat itt felettébb nem segít. Ha valami segít, és ha valaha rajtam segített, az a felülről való vezetés volt, amelyet olyan ritkán kérünk és veszünk

igénybe. Azt hiszem, sőt meg vagyok győződve, ha többet használnánk térdeinket és jobban hallgatnánk a halk és szelíd hangra, amely belülről hangzik, vagy talán egy prófétai üzenetre, amelyről az előbb szólottam, ritkábban sietnénk el döntéseinket, vagy kevesebbszer késnénk le a döntő lépésekről.

Május 24

Egyedül és mégis többségben

„Közületek egy férfi elűz ezret, mert Istenetek, az Úr harcol értetek, ahogyan megígérte nektek” (Józs 23,10).

Miért számolod, hányan vannak veled? Egyetlen ember Istennel több, mint ezer az ellenség oldalán. Olykor túl sokan segítenek ahhoz, hogy Isten erejét megláthassuk, így volt ez Gedeon esetében is, aki nem kezdhették a harcba, amíg létszámcsökkentéssel meg nem növelte csapata erejét; mert az Úr serege sohasem lehet túl kicsi. Mikor Isten népet akart alapítani, egyedül Ábrámot hívta el és áldotta meg. Mikor le akarta győzni a büszke fáraót, nem hívott elő hadsereget, csak egyetlen, nehezen beszélő embert. A Biblia gazdag olyan példákban, hogy Isten a szolgálatban gyakrabban használ fel egy-egy embert, aki bizalmát teljes egészében Őbelé vetette, mint begyakorolt seregeket, tisztekkel az élükön. Valamennyi izraelita együtt nem vágott le annyi embert, mint Sámson egymagában. Saul és seregei levágtak ezret, Dávid azonban tízezret.

Az Úr akár nagy előnyt is adhat az ellenségnek, mégis legyőzi azt. Ha hiszünk, akkor Isten velünk van, és mit számít akkor az emberek sokasága? Egyetlen terelőkutya ezernyi juhot elhajt maga előtt. Testvérem, ha az Úr küld téged, ereje el is fogja végezni isteni elhatározását. Ezért támaszkodj az ígéretre, és légy bátor!

*

Odaadom az életemet

...nem tekintette zsákmánynak, hogy egyenlő Istennel... (Fil 2,6)

Hogyan valósult meg Jézus életében a gabonamag sorsa? Nézzünk meg három ígét!

„Mert ismeritek a mi Urunk Jézus Krisztus kegyelmét; hogy gazdag létére szegénnyé lett értetek, hogy ti az ő szegénysége által meggazdagodjatok." (2Kor 8,9) Milyen gazdag volt Jézus? Amilyen most: az övé minden hatalom, imádják őt a mennyei seregek is, vallják, hogy uraknak Ura és királyok Királya. És milyen szegénnyé lett? Nem volt fejét hova lehajtania, még utolsó ruhadarabjain is sorsvetéssel osztottak. De ennek a célja az volt, hogy minket, koldus szegényeket lelkileg gazdagokká tegyen.

Ő, aki Istennel egyenlő, rabszolgai formát vett fel, emberekhez hasonlónak lett, megalázta magát, és engedelmeskedett a kereszthalálig. Ezért fel is magasztalta őt Isten mindenek fölé (Fii 2,6-11). Otthagyta mennyei dicsőségét, magára vette nyomorult emberi testünket, azért, hogy minket a maga tisztaságában és dicsőségében részesíthessen.

Ő maga mondta: „én odaadom az életemet, hogy aztán újra visszavegyem... én magamtól adom oda... ezt a küldetést kaptam az én Atyámtól." (Jn 10,17-18) Még azt is vállalta és engedte Jézus, hogy ártatlan, bűn nélküli életét szörnyű kínzások után kioltsák, azért, hogy nekünk életünk legyen, sőt bőségben éljünk.

Amikor pedig a Gecsemáné-kertben letartóztatták, nem hívott oda „tizenkét sereg angyalnál is többet" - pedig megtehetette volna -, mert mindenáron segíteni akart rajtunk, és ezt az árat ő fizette meg, maradék nélkül.

Jézus nem magát féltette, hanem minket. Ő meghalt, mint a búzaszem, hogy ennek gyümölcsként a benne hívők éljenek - már itt és a mennyben is, vele, örökké.

*

Mindenki azt a munkát végezze, amire képességei utalják

„Különböző ajándékaink vannak a nekünk adott kegyelem szerint... " (Rom 12,6)

Nagyon nagy tévedés az, mintha mindannyian egyformák lennénk. Az élet ezer- és ezerféleképpen rácsfol erre. Még az ugyanahhoz a családhoz tartozó testvérek is különböznek egymástól. Istentől kapott ajándékaik és kegyelme szerint. Mások a képességeink: egyikünk egy, másikunk két, harmadikunk talán öt talentumot kapott mennyei Atyánktól (Mt 25,14-30). Más területen mozognak szellemi képességeink is: egyikünk az ismereteknek ezen a területén, másikunk a másikon

válik ki. Mások lelki ajándékaink is (Rom 12,6-8). Egyikünk a bölcsesség beszédét kapta, másikunk a tudományét, a hitét, a gyógyításét, a csodatevő erőket, a megítélés lelkét, a nyelvek képességét, magyarázását (IKor 12,8-11). Mindegyikünk egyfelől azt a munkát végezze, amit képességei szinte eleve meghatároznak, másfelől legyünk megelégedettek abban a munkakörben, ahová mennyei Atyánk állított minket.

Uram, örömmel fogadom, hogy azon a területen dolgozhattam és dolgozhatom, amelyre Tőled kapott képességeim, szellemi és lelki adottságaim rendeltek. Te jobban tudtad, mint akár én, akár szüleim, hogy melyik hivatás felel meg lelkemnek. Nem engedted, hogy a nagyravágyás ördöge olyan területekre csábítson, amelyek meghaladták erőim, vagy nem álltak összhangban Tőled kapott képességeimmel. A Tőled kijelölt területen adj holtomig hűséget, kitartást, dicsőséged szolgálata felett érzett igaz örömet. Krisztusért könnyörgök! Ámen.

„Drága dolog az Úr Istent dicsérni, Színe előtt
kegyesen énekelni, Ékes dolog szent nevét
magasztalni, A híveknek ő előtte szolgálni.”
(Énekeskönyv 450. é. 1. v.)

*

Az Isten népéhez való tartozás boldogsága

**Boldog lehetsz Izrael, van-e hasonló hozzád? Nép, amelyet védelmez az Úr!
Ő a te segítő pajzsod és dicsőséges kardod.
5Mózes 33,29**

Nemcsak Jahve páratlan, de Izrael is, mint ennek az Istennek a népe. A fenti Ige Mózes utolsó szavait tartalmazza. Milyen csodálatos, hogy ő, aki oly sok kellemetlenséget tapasztalt ettől a néptől, és aki a negyvenéves pusztai vándorlás ideje alatt alaposan megismerte hátrányos oldalait is, most mégis e népet magasztalja. Mivel népét az isteni kiválasztás fényében látja, ezért nem is e nép erényeit és nemes érzéseit dicséri. Ebben a tekintetben nem sok dicsérni való akadt. Ez a nép zúgolódásaival és ismétlődő engedetlenségeivel sokszor megszorította őt, türelmét kemény próbára tette. Amit Mózes Izrael népében úgy felmagasztal, az a meg nem érdemelt isteni kegyelem. Isten az ő szabadítója, pajzsa, dicsőségének fegyvere. Mindez még fokozottabban érvényes Isten újszövetségi népére. Bár rájuk is érvényes: mindnyájan vetkeztek. Ami bennük magasztalni való, az az Úr Jézus üdvözítő kegyelme és győzelmes ereje.

Aki Isten népéhez tartozik, az nincs megkímélve kellemetlenségektől,

támadásoktól és tusakodásoktól. Ellenkezőleg, olyan, mintha ellenséges sereg venné körül. „Sokat szorongattak engem ifjúságom óta, hátamon szántók szántottak” - így kiált a zsoltáríró népe nevében (Zsolt 129,2.3). Isten gyermekeinek az Újszövetség szerint is előbb sok nyomorúságon kell keresztülmenniük. De Megváltójuk erős, ezért nem lehet őket felszámolni. „Mindenütt nyomorgatnak minket, de el nem nyomhatnak; kétségkedünk, de kétségbe nem esünk; üldöznek, de Isten nem hagy el; tipornak, de el nem veszünk; mindenkor halálra adatunk Jézusért...” (2Kor 4,8-11). S ha egyszer el is hunynak, dicsőséges új életre támadnak fel.

Isten gyermekeit tehát nem kell sajnálni. Minden tusakodás és szorongás csak arra szolgál, hogy Urunk győzelmes ereje nyilvánvalóvá legyen. Mindabban, amit olyan nehéznek találunk, mégis diadalmaskodunk Az által, aki minket szeretett. Aki állandóan csak a saját sorsa felett kesereg, egészen bizonyos, hogy még nem Isten gyermeke. - Félre tehát minden jajgatással, panasszal! Méltatlan magatartás ez olyan emberek részéről, akiknek ilyen hatalmas segítőjük van. „Velem van az úr, nem félek, ember mit árthat nekem?”

*

Aki győzelmet ad 18.zsoltár 37-51.

Ő a megtartó, aki győzelemre segít. Az üdvösség pajzsát adta nekünk, jobbával megszilárdított, felmagasztalt, örök, mozdíthatatlan szövetséget kötött velünk.

„Kiszélesítetted lépésemet alattam” - olvassuk a 37. versben. Azt jelenti ez, hogy aki Istennel közösségben van, az mozdíthatatlan és szilárd. A világ ingadozik, mint a részeg ember. Amikor a próféciákban, egy helyen, Isten a világ megítéléséről beszél, többek között így szól: „Miként a részeg tántorog az ő okádása felett.” Olyan a világ, mint az uborkaföldön maradt kalyiba, amely a legkisebb mozdulatra is összedőlhet, semmi vihart vagy veszélyt nem képes kiállni. Az Istennel közösségben élő ember léptei kiszélesednek alatta. Erős alapot nyert: nem könnyű megbillenteni, elmozdítani. Egykönnyen nem támad nyugtalanság a lelkében semmi rossz hírtől nem fél, az Úrban bízik. Most, amikor az emberi élet egyre bizonytalanabbá válik, mikor minden omlik és porlik, homoknak bizonyul, nagy dolog, ha valakinek a lépteit Isten kiszélesíti, és céltudatosan jár, nem tántorog.

Isten teljes győzelmet ajándékozik az övéinek. Nem úgy van, hogy kísértéseink bizonyos területén egyszer-egyszer győzünk, hanem addig üldözzük ellenségünket, amíg megsemmisül, összetörik, és egészen elpusztul. Földi

életünkben mindig lesznek harcok, kísértések. Mindig akadnak rókabarlangok, ahol a sötétség hatalma meghúzódik, és nem vagyunk képesek kifüstölni onnan. Isten népe azonban nem áll meg a teljes győzelemig. Isten nem olyan király, aki ne tudná, hogy milyen hatalommal jó ellene az ellenfél. Ismeri a pokol minden mélységét, mégis fölvette a harcot a sötétség hatalma ellen tudva, hogy győzni fog. Mint aki építkezni akar, előtte leült számba venni, hogy van-e elég pénze, be tudja-e fejezni a munkát. Ő amit elkezdett, azt be is végzi. Mindenhatóságán esnék csorba, ha csődbe jutna.

Szövetségeseinek győzelme éppen olyan bizonyos, mint Istené. Amilyen bizonyos, hogy Isten győzelmet vett a sötétség hatalma felett, éppen annyira bizonyos az is, hogy akik vele Lélek szerint közösségben vannak, addig fogják űzni az ellenségeiket, míg azok megsemmisülnek. Különböző összecsapások vannak ebben a harcban. Van olyan időszak, amikor az ember közelharcba kerül a sötétség hatalmával. A Sátán erősen ellenáll, de végül megtörik a hatalma: „Álljatok ellene az ördögnek és elfut tőletek” - mondja az Ige. Aztán van olyan időszak, amikor az ellenség meghátrál. Lépésről lépésre engedi át a teret, minden talpalatnyi területért küzdeni kell. Minden gondolatomat és a napnak minden óráját úgy kell visszaperelni tőle. Lépésről lépésre, csak a kényszernek engedve, hátrál meg, és adja át a teret. Vannak olyan időszakok is, amikor üldözhetjük ellenségünket, mikor a pokol enged és menekül.

Senki ne higgye azonban, hogy ilyen esetekben aztán később nem talál megerősített vonalakat, mikor a gonosz újra szembefordul vele és ellenáll. Legyen meggyőződve azonban minden hívő afelől, hogy akár üldözzük, míg megsemmisül, akár megáll velünk' Szemben, míg a lábaink elé nem hull, akár meghátrál, végül ő veszti el a csatát.

Isten népének győzelme bizonyos, úgy az egyéni, mint a közösségi életben és végül az ítéletben. Ez a győzelem azonban egyedül Isten ereje által lehetséges. Azért üldözheti Dávid az ellenségét, mert Ő övezte fel a harcra. Az a négy vagy hatszáz fős sereg, mely Dáviddal a pusztában bujdosott, nem volt elég erős, hogy legyőzze akár az amálekíták akár a Saul seregét. A győzelem azáltal vált lehetővé, hogy Isten övezte fel a harcra.

Önmagunkban nincs meg a győzelem ígérete. Testünk elárul minket, mert a sötétségnek szövetségese. Akit azonban Isten övez fel a harcra, az meggyőzi ellenségét. Vannak e világban is fellángolások és sikerek. Emberi erővel is lehet nagy dolgokat cselekedni. A végső és teljes győzelem azonban csak azoknak adatott meg, akiket Isten övezett fel a harcra. Vívta és vívni fognak e világban is győzelmes csatákat, azok a győzelmek azonban csak időlegesek.

Ha összehasonlítjuk a világi seregekkel és vezérekkel azoknak a seregét és vezetőit, akik Isten harcát harcolják itt e világban, az összehasonlítás nevetségesnek látszó eredményt hoz. Ahhoz hasonló, mint mikor Izrael serege csak két kis kecske nyájcskának látszott az AsszírIA elleni harcban. Azonban ez a nevetséges kis nép, Istennek népe, egyszer dicsőségesen és győztesen kerül ki a harcból. Isten népe, megváltottak serege, ne nyugtalankodjék a te szíved, se ne féljen: bízz Istenben és Abban, akit elküldött hozzád. Bár nyomorúságotok lesz e világon, de Jézus azt mondta: „Bízzatok, én meggyőztem a világot.”

Aki a holnap rémével egymaga akar szembeszállni, azt a világ tengere, a tajtékkal együtt, kiveti a partra. Aki bűneivel, kísértéseivel szemben maga akar győzelmet venni, annak nincs más lehetősége, mint Júdásnak, a sűrű sötétség homálya. Aki maga akarja felvenni a harcot, az menthetetlenül elvesz.

Tudod, mi tesz a bűntől tisztává? Csak a Bárány Jézus vére. Tudod, mi tesz a bűntől szabaddá? Csak a Bárány Jézus vére. Tudod, mi adhat győzelmet neked? Csak a Bárány Jézus vére. Tudod, ki az, akinek a győzelme alatt megharcolhatod a csatákat? Jézus, Istennek fia.

Az istentelenek is kiáltanak az Úrhoz a démonok elleni harcban, de nem felel nekik. Nincs szabadítás, nincs meghallgatás. A világnak a kiáltozása és jaj-szava egyre inkább betölti a földet, Isten azonban hallgat, nem felel nekik. Reménytelen az istentelen ember sorsa, hiábavalóak az imádságai. Ahhoz a zárhoz hasonló, amelyet évtizedeken keresztül nem nyitottak ki, és amikor, végső szükségben, forgatni akarják benne a kulcsot, kiderül, hogy annyira berozsdásodott, hogy nem lehet kinyitni többé. Olyan ajtó áll előttük, amelyet korábban nem nyitogattak, olyan út, amelyen még nem jártak. Olyan az istentelen bizodalma a szükség idején, mint a kimarjuk fog. Amikor harapni kellene vele, iszonyatosan fáj. Senki se csalja meg magát azzal, hogy majd ráér imádkozni akkor, ha bajban lesz. Aki csak végszükségben hívja segítségül az Urat, könnyen ezt a választ kaphatja: „Én is a ti nyomorúságotokon nevetek.” Ne ámítsd magad azzal, amikor majd rád szakadnak bajok, Isten atyai szíve fordul oda hozzád, aki Istennel soha nem törődöttél. Isten lehet, hogy kacagni fog a nyomorúságodon. Nincs ennél borzalmasabb, mint amikor végszükségben odafordulsz hozzá, és Isten nevet rajtad.

Az ellenség pusztulása olyan lesz, hogy reménysége sem lehet rá, hogy valaha is felépüljön. Ha egy teleírt papírlapot az ember beledob a tűzbe, és a visszamaradt pernye nem esik darabokra, olvasható marad az írás. Ha azonban valaki azt a papírlapot finom, apró darabokra tépi, és a robogó vonat ablakán

keresztül szélnek ereszti, nincs többé ember, aki elolvashatná. „Apróra törtem őket, amilyen a szél elé való por” - olvassuk a 43. versben. Nincs reménység arra, hogy két porszem, mely egymás mellett volt, újra egymás mellé kerüljön. Teljes romlás, teljes pusztulás, teljes összetöretés annak a sorsa, aki Isten népe ellen támad.

A világ fiai olyanok, mint a szél ingatta nádszál. Koreszmék sodorják őket, barátaik, ismerőseik, a tömeg pártállása hányja-veti őket ide-oda. Aki az Istennel való közösségében nem jut érett férfiúságra, azt is hányja idestova a tanításnak ilyen olyan szele. Aki alatt azonban Isten kiszélesítette a lépéseit, ahogy azt 337. versben olvassuk, annak lábai nem tántorognak, a népek pártoskodása sem befolyásolja őt.

Lehetetlen, hogy aki az Úrral közösségben van, annak elhatározásai, meglátásai vagy döntései emberi vélekedéstől függjenek. Vannak olyan keresztyének, akik ugyanarra a dologra ma igent mondanak, holnap nemet, holnapután esetleg megint igent. Ez azzal magyarázható, hogy Istennel nincsenek érett közösségben. Ha ugyanis Isten változhatatlan, és nincs benne a változásnak még árnyéka sem, akkor, akik vele közösségre jutottak, abban, amiben világosságot nyertek, ugyanilyen változhatatlannak kellene lenniük. Vizsgálj csak meg magad! Nem forgat-e ide-oda az idők szele, a szeretteid állásfoglalása vagy a párt iránti szenvedély? Amikor valamiben döntened kellene, azt nézed, mit tesznek mások. Ha mások maradnak, akkor te is maradsz, ha mások futnak, te is futsz. Sodor magával a kor divatja, a tömegszellem. Korunk egyik ismertető jegye ez, alig-alig akad ez alól kivétel. A bridzs, a lóverseny, a labdarugó mérkőzés mint tömegszendvedély lesz úrrá az emberek fölött és milliókat sodor magával. A homokot elviszi, a kősziklán azonban megtörik az ár. Az a kérdés, hogy te kőszikla vagy-e, amelyet hiába ostromol a hullám, vagy pedig homok, amelyik még a rázúduló vizet is, amely magával sodorja, csak szennyesebbé teszi?

Dávid úgy állt Isten mellé, hogy ha mindenki menekül is, ő kitart híven mindhalálig. Nem számít, mit zúgnak körülötte a népek! Hadd énekeljék Izrael szépei a körtáncban: „Megverte Saul az ő ezerét és Dávid is az ő tízezerét.” Hadd zúgja a siklági vérfürdő után családjukat veszített harcosok tömege, hogy: „Halál reád!” Ő erős volt az Úrban. Azt olvassuk, hogy a siklági vérfürdő után megerősítette magát az Úrban.

Győzni akarsz? Akkor így állj Jézus mellé, nem törődve azzal, hogy mit mondanak az emberek. Mosolyogjanak rajtad, vagy éppen dicsérjenek, ne befolyásolja az elhatározásodat. Isten gyermekeinek az állásfoglalását nem érintheti az emberek pártállása.

Isten úrrá tette a népek felett az ő felkentjét. Dávid alakja és a rá vonatkozó

kijelentések egyben Dávid leszármazottjáról, Jézus Krisztusról is szólnak, aki eljött az idők teljességében. „Nemzetek fejévé tettél engem, olyan nép szolgál nékem, melyet nem ismertem” - olvassuk a 44. versben. Azt jelenti ez, hogy Isten az ő kegyelmét minden népekre kiterjesztette. Azokra is, melyeknek ószövetségi értelemben semmi közük nem volt a szövetséghez. Kegyelem, hogy mi, magyarok, hallgathatjuk Isten ígését, hogy Isten gyermekei lehetünk. Egyébként nem volna számunkra más lehetőség, mint őseink féltisimádása. Fehér lovat áldozni a Hadúrnak, rettegni a gonosz szellemet. Isten kegyelme, hogy hallgathatod az Igét. Isten kegyelme számunkra, hogy a nép, melyből a Megváltó test szerint származott, megkeményített, és nem hitt Isten egyszülött Fiában. Ennek köszönhető a mi üdvösségünk. Hogy más népek is hódolnak Dávidnak, annak az az ára, hogy Isten népe nem hódol neki. A megkeményítés Isten részéről történik. Isten törte ki a szelíd olajfából őket, hogy téged beoltson a letört ágak helyébe.

„Él az Úr!” - ujjong fel Dávid lelke, mikor végignézte mindazt, ami a háta mögött van. Feltárult a szemei előtt, hogy milyen mélységből hozta ki, és milyen magasságba állította Isten, és örömmel kiált fel: „El az Úr, és áldott az én kösziklám!” Nehéz lenne meghatározni, hogy mi mindent jelent Isten gyermeke számára ez a kijelentés. Bizonyos, hogy Dávid ajkán is egy nagy fogadalomtétel volt: odaszánás, eskütétel az Úrnak. Felismerése annak, hogy mindabból, amit az életben megtapasztalt, az következik, hogy él az Úr. Hirdettetik számodra az evangélium, füleid megnyíltak, és hallod. Ebből is az következik, hogy él az Isten. Ha a te Istened bálványisten lenne, akkor ez nem következhetne be. Ami eddig velem történt, az azért történhetett, mert él az Isten. Azért juthattam idáig el, mert él az Úr. Ez a kijelentés a jövőre nézve is vigasztaló. Nyugodtan, bizalommal indulhatsz tovább, mert él az Úr. Lehet, hogy kőfal vagy éppen felmérhetetlen mélységű, áthághatatlan szakadék áll előtted, melynek mélyén zúg az ár, és nincs híd, hogy átmenj, nincs erőd sem, hogy megkerüld. Kipróbáltál már minden kulcsot az ajtón, mégis zárva maradt előtted. De halld csak a kiáltást: „Él az Úr!”

Luther Márton egy napon gondterhelt ábrázattal, csüggedt lélekkel vergődött otthonában. Nem lehetett lelket verni bele. A felesége erre gondolt egyet, gyászruhába öltözött, és szomorú, gyászoló ábrázattal járt-kelt férje körül, aki mikor ezt észrevette, riadtan kérdezte, hogy: „Mi történt, kit gyászolsz?” „Nagy baj van” - felelte Kata asszony, „mert meghalt az Isten”. Luthert észhez térítette a szemléltető lecke. Nem halt meg az Isten! Elpusztulhat, romba dőlhet körülöttem minden, de él az Úr! Ha magadra is hagyna mindenki, él az Úr! Akinek a számára ez a kijelentés egyszer valósággá lett, az ugyanúgy ujjong, mint Dávid, és ugyanúgy mondja: „Áldott az én kösziklám!” A panasz, a keserűség mindig olyan szívből származik, amelyik ezt elfelejtette.

Aki emlékszik Isten szabadítására, az így énekel: „Zúgjon az ének, elnyomni ne hagyjuk, dalba' dicsérje szívünk a dicsőt.”

Dávid végignézte mindazt, ami történt: Isten a népek fölé rendelte, fényes királyi trónja körül szolgálk serege hajlong, a környező népek suttogva emlegetik a nevét, ellenségének ereje megtört, és az ő dicsősége felragyogott. Ő azonban nem ennek örül, hanem üdvösségét szorítja magához: „Magasztaltassák hát az én üdvösségemnek Istene.” Igaz, hogy szolgálják őt a népek, hogy keze meghajtotta az ércíjat, hogy átfutott a táboron, átugrott a kőfalon, és megszabadult minden ellensége kezéből, de mi ez az üdvösséghez képest? Lehetnek e földön szép eredményeid, győzelmeid, dicsőséged, de mit érne mindez, ha Isten nem lenne az üdvösségednek Istene? Mit ér, ha az egész világot megnyered is, a lelkedben pedig kárt vallasz?

Jól tudta Dávid, hogy eljön az idő, amikor, az étellel betelve, eltávozik a földről. Akkor azok a győzelmek, amiket e világban vívott, nem fogják vigasztalni őt. Egy vigasztalása lesz csak: hogy Isten az üdvössége. A te szívednek sem lehet más, örökkévaló vigasztalása.

Isten a bosszúállás jogát magának tartja fenn, még akkor is, ha olyan szolgáját éri sérelem, mint Dávid. Nincsen hát jogunk önmagunkért bosszút állni, hanem helyet kell adnunk az Ő haragjának. „Enyém a bosszúállás, én megfizetek,” mondja Isten.

Ő az, aki felövez a harcra, aki megment az ellenség kezéből. Minden felkészültségünk és harci készségünk ellenére is elvesznénk: az ellenünk felkelők seregét, az erőszakosok hadát minden képességünk ellenére sem tudnánk legyőzni. Isten azonban kiragad, kivisz az ellenség kezéből, hogy ne árthasson neked. Kiszabadít az Ő hatalmával, sőt fel is magasztal az ellenünk felkelők között. Ők ránk törnek, az életünket akarják, és úgy tűnik, hogy van is hatalmuk hozzá, azonban fordul a kocka, és Isten felmagasztal minket. Gondoljunk csak Márdokeus esetére. Már állt az ötven könyöknyi magas fa, hogy felakasszák rá, mikor Isten fordított egyet a dolgon, és Hámán került a fára, aki Márdokeust akarta felköttetni, Márdokeus pedig Hámán udvari tisztébe jutott.

„Azért dicsérlek téged, Uram a nemzetek között”- mondja Dávid. Adósa vagy Istennek, aki nagy dolgot vitt véghez az életedben. Mivel adózhatnál mással, mint hogy dicséred és magasztalod a nevét? Mit adhatnál mást neki, mint hogy újra felzendül ajkadon a magasztalás: „Méltó a megöletett Bárány, hogy vegyen dicsőséget, tisztességet, hálaadást és áldást!” Bárhol jársz, bármit teszel, ne feledkezz meg arról, hogy adósa vagy a királynak. Dicsérd a nemzetek között! A gyülekezetben és minden helyen magasztald őt!

Isten irgalmas a Dávid magvához. Kicsoda a Dávid magva? Azok, akik megmosattak a Jézus vérében. Nem valószínű, hogy Dávidnak valahol e világon lenne test szerinti leszármazottja. De még ha lenne is, akkor sem az a Dávid magva, hanem az, aki Ézsaiás jóvendölése szerint Isai törzsökéből származott. Az a csodálatos szép virágszál, a megöletett Bárány. János evangéliuma szerint azokhoz irgalmas az Isten, akik az ő magvából születtek. Akik nem a test akaratjából, nem férfiúnak indulatjából, hanem Istentől születtek. Azoknak ad hatalmat, hogy Isten fiaivá legyenek. Akik az Ábrahám hitéből valók, azok az Ábrahám fiai. Te kinek a magvából való vagy? Ha csak testtől születted, hibavaló életet örököltél, és természeted szerint a harag fia vagy. Csak aki újonnan született, az ige és a Szentlélek által, az a Dávid magva. Ezekhez irgalmas Isten. A többiekre csak ítélete, a kárhozzátás és a kárhozzat vár. A Dávid magvából valók megtartatnak, még ha öldöklő angyal jár is Egyiptom földjén, mert a vér alatt vannak. A Dávid magvából valók a Bárány vére alatt vannak, és a kihullott vér miatt gerjed Istennek szíve irgalomra irántuk.

Május 25

Isten tárháza

„Megnyitja az Úr gazdag kincsházát" (5Móz 28,12).

Ez az ígéret az esőre vonatkozott, amelyet megad az Úr a maga idejében. De az eső csak jelképezi mindazt a mennyei felüdülést, amelyet az Úr készségesen megad népének. Milyen drága az az eső, amely az Úr népét üdíti fel!

Mi úgy gondoljuk, hogy Isten kincsházát csak nagy próféták tudják felnyitni, mint Illés, pedig nem így van. Ez az ígéret mindazoknak szólt, akik hűségesek voltak Izraelben, és neked is, hívő testvérem. „Megnyitja az Úr gazdag kincsházát". Te is megláthatod a megnyílt eget, kinyújthatod kezéd és elveheted a magad részét, sőt mindazt, amivel a körülötted élőknek szolgálhatsz. Kérj, amit csak akarsz, Isten nem tagad meg tőled semmit, ha Krisztusban maradsz, és az Ő beszédei benned maradnak.

Még nem ismerjük az Úr valamennyi kincsét, de Ő kitárja kincsházát előttünk, és mindjobban megérteti velünk, milyen nagy gazdagságot jelent szövetsége és szeretete: egyáltalában az, hogy kijelenti magát bennünk. Ezt csakis az Úr tudja megtenni velünk, és itt most ígéri is, hogy megteszi. Ha szorgalmasan figyelsz szavára és engedelmeskedsz akaratának, tiéd lesz minden gazdagsága.

*

Az életnél is fontosabb küldetés

...az életem sem drága, csak hogy elvégezhessem futásomat és azt a szolgálatot, amelyet... kaptam... (ApCsel 20,24)

Hogyan valósult meg a búzaszem sorsa Pál apostol életében?

Felsorolja fiatakorának minden értékét, s így folytatja: „azt, ami nekem nyereség volt, kárnak ítélttem a Krisztusért. Sőt most is kárnak ítélek mindent Krisztus Jézus, az én Uram ismeretének páratlan nagyságáért.” (Fil 3,7-8) Később pedig megjelöli a célt: „hogyan Krisztust megnyerjem.” Nem sok mindent, hanem mindent odaadott azért, hogy Krisztus gazdagsága az övé lehessen, s így legyen mit adnia másoknak.

A korinthusiaknak ezt írja: „De mi nem élünk ezzel a szabadsággal (hogy eltartsák őket), hanem mindent elviselünk, hogy semmi akadályt ne gördítsünk a Krisztus evangéliuma elé.” (IKor 9,12) Lemond olyan lehetőségről, amivel mindenki más természetesen módon él, és amiben semmi rossz nincs, csak azért, hogy minél többekhez eljusson az életet mentő evangélium. Vállalja, hogy nehezebb legyen az ő élete, ha ezáltal könnyebb lesz másoké. Ő örömmel szegényebb marad, ha ezáltal mások élete gazdagodik. Ugyanúgy, ahogyan Krisztus tette.

„De én mindezekkel nem gondolok, sőt még az életem sem drága, csak hogy elvégezhessem futásomat és azt a szolgálatot, amelyet az Úr Jézustól azért kaptam, hogy bizonyosságot tegyek az Isten kegyelmének evangéliumáról.” Ő sem a saját életét félti, hanem másokét. Világos célja van az életének, amit Jézus tűzött ki eléje. Küldetésben jár, tudja, ki küldte, kikhez és miért, és ezt akarja végezni utolsó leheletéig - örömmel.

Nagy kísértés, hogy féltjük magunkat, hogy saját céljaink fontosabbak lesznek, mint a kapott küldetésünk, vagy hogy egyáltalán nincs is világos cél előttünk. Boldog ember az, aki eljut erre a nagy szabadságra: mindennél fontosabb lett nekem az, hogy Isten mire akar használni, s emellett minden egyéb szempont eltölpül.

*

A munka minden nemére szükség van

„Sok tag van ugyan, de egy test... ” (IKor 12,1-20)

Isten gyermekeinek - bár különböző foglalkozásokat űzzenek - meg kell becsülniük egymást. Tudniuk kell, hogy egyiküknek a munkája sem érne semmit, ha a többiek nem végeznék a többi területen hasonló hűséggel munkájukat. Mindannyian rászorulunk embertársaink munkájára. Pál apostol úgy magyarázza meg ezt a korinthusbelieknek, hogy a test sem egy tag, hanem sok. „Ha az egésztest szem, hol a hallás...? Isten elhelyezte a tagokat a testben egyenként mindeniket, a mint akarta... Nem mondhatja pedig a szem a kéznek: Nincs rád szükségem; vagy viszont a fej a lábaknak: Nem kellett nekem... Hogy ne legyen hasonlóság a testben, hanem ugyanarról gondoskodjanak egymásért a tagok" (IKor 12,14. 17-21.25). Ebből vonja le az emberi társadalom krisztusi törvényét: „Akár szenved egy tag, vele együtt szenvednek a tagok mind; akár tisztességgel illetetik egy tag, vele együtt örülnek a tagok mind" (IKor 17,26). Ez a mély alapja a különböző foglalkozást űzők egymás iránt tanúsítandó megbecsülésének.

Köszönöm, Uram, hogy Szentlelked világossá tette a nagy apostol lelkében az emberiség társas-együttélésének krisztusi törvényét! Adja kegyelmed, hogy mindannyian elfogadjuk és alkalmazzuk ezt életünk minden viszonylatában: megbecsüljük mindazokat, akik a különböző foglalkozási ágak bármelyikében gyermekeidhez illő hűséggel végzik munkáikat! Ámen.

„Nincs oly tudós sehol, ki megtanít utadra, A bölcs nem fejti meg törvényedet sohasem; Te fejtet meg nekünk, te, hű szíveknek Atyja, Kinek szavát lesem, kinek szavát lesem."
(Énekeskönyv 512. é. 3. v.)

*

Isten gyermekeinek szent gondtalansága

Ne aggódjatok életetekért! ...ti kicsinyhitűek... keressétek az Istei országát, és ráadásul ezek is megadatnak nektek.

Lukács 12,22.28.31

A gondok olyanok, mint a rossz szellemek és rémképek. Különösen éjszaka jelentkeznek és elveszik a nyugalmunkat, álmunkat. Az állandó belső nyugtalanság lassanként megviseli az idegeket is. - „Ne aggódjatok!” - mondja a Megváltó tanítványainak. De hogyan lehel a gondoktól és aggodalmaktól megszabadulni? Az ember el akarja űzni a szorongató gondolatokat, de azok ismét jelentkeznek. Megváltónk azt is mondja az aggodalmaskodó embereknek: „Ti kicsinyhitűek!” Az aggodalmaskodás forrása: hitetlenség és kishitűség.

A hit Istennel számol és számít Istenre. Az aggodalmaskodók csak a látható tényezőkkel számolnak. Nem elég az, ha az ember hiszi, hogy van Isten. Az élő hit

Istennel, mint valósággal számol, de akiknek a hitük halott, ott Isten csak az értelmük számára létezik, mindennapi életükben és döntéseikben nem veszik figyelembe. Az ilyenek előtt a Biblia csodálatos és nagy ígéretei csak nyomtatott betűk. Ha aztán valami nyomorúság éri őket, elveszítik fejüket és úgy összezavarodnak, mintha nem lenne Isten és nem segíthet. Az aggodalmaskodás és a gond meghátrál a hit elől és egy jobb, magasabb rendű gond lép a helyükbe: Isten országának az ügye. Arra legyen tehát gondunk, hogy Isten gyermekei és országának polgárai legyünk és maradjunk. A földi gondokkal semmiféle célt nem érünk el, azok csak gyengítnek minket. Ha az örök üdvösség gondja foglalkoztat bennünket, akkor egészen biztosan el is nyerjük azt.

Amikor az Urat befogadjuk és otthonossá válunk az Ő országában, akkor a látható dolgok messzebbre kerülnek tőlünk, idegenné válnak számunkra. Azokat a javakat tekintjük tulajdonunknak, amikben Isten Jézus Krisztus által részesít minket, így leszünk Isten szemében rendkívül drágák, mint az Ő kiválasztottal és szerettei, akikre a legkisebb dologban is gondja van. Ő már a legnagyobbat nekünk adta: önmagát, s így a kisebbeket is megadja nekünk, és vezet és hordoz minket e földi létben. Addig tart itt minket, amíg azt bölcsessége jónak találja. Az emberek rendszerint fordított irányból közelítik meg a kérdést. Inkább csak a mellékes dolgok miatt aggodalmaskodnak és a legfőbb dolgokkal nem törődnek. - Keressük tehát először Isten országát, és akkor a többi dolgok ráadásul megadatnak nekünk.

*

Amit cselekszem, nem érted

Lekció: János 13,1-9

Alapige: "Felelt Jézus és monda néki: amit én cselekszem, te azt most nem érted, de ezután megérted." (Jn 13,7)

Kedves Testvéreink!

Amint hallottátok, alapigénk egy válasz. Jézus adja válaszképpen Péter kérdésére, mely így hangzott: "Uram, Te mosod meg az én lábamat?" Csakugyan meglepő!

Az evangéliumok úgy mutatják be Pétert, mint a legaktívabb tanítványt. Ő, aki ki mer lépni a hajóból és jár a tengeren, ő az, aki megígéri: Uram, ha mindenki elhagy és megtagad, én nem foglak. Ő az, aki kardot fog a Getsemáné kertben.

És az utolsó vacsorán ez az aktív ember passzivitásra van kényszerítve. Nehéz leülnie az asztalhoz, nem csinálni semmit, és várni, hogy ő't valaki kiszolgálja. És most ahelyett, hogy szolgálna, üljön csendben és várja meg, hogy Jézus az ő lábait megmossa.

Úgy érzi, hogy most is tudna valamit tenni, hiszen azért kérdez. Hozhatná ő is a vizes vedret, körülkötözhetné magát egy köténnyel, és ő is megmoshatná a többiek lábát. Péternek a kemény halásznak különösnek látszott, hogy valaki a lábát megmossa.

Keleten az anyák mosták meg a kis gyermekeik lábát, vagy a rabszolgák az uruk lábát. Rendkívüli esetben, ha a vendéglátó a vendéget meg akarta tisztelni, akkor megmosta a vendég lábát.

Jézushoz a tanítványok nem úgy viszonyulnak, mint a gyermek az anyjához, vagy az úr a szolgálóhoz. Ő a Mester, ők a tanítványok; és akkor Péter tiltakozására és kérdésére: "Uram, Te mosod meg az én lábam? - adja Jézus ezt a különös választ: "Amit én cselekszem, te azt most nem érted, de ezután majd megérted.

Urunk tettében sokszor van érthetlenség. A mi Urunk tudja azt, hogy mi Őt sokszor nem értjük. Az Ő tettei felülmúlják értelmünket. Az a Jézus, aki megmossa a tanítványok lábát, az a Jézus vacsora előtt is szól: "Tudván Jézus, hogy az Atya mindent hatalmába adott Neki, és hogy Ő Istentől jött és Istenhez megy..." Milyen kijelentés, ki mondhatja ezt el?... Ő a legnagyobb és a legnagyobb elkezd lábat mosni!...

Van egy személyes emlékem. Egyszer egy egyházmegyei gondnokkal aludtam egy szobában, aki idősebb volt nálam jó tíz évvel. Reggel, mire felébredtem, kipucolta a cipómét. Roppant elszégyelltem magam. Egy nálam idősebb kitisztítja a cipőmet... Amikor reggel kérdőre vontam: hát miért tetted? - Ez volt a felelete: Jézus is megmosta a tanítványok lábát. Igaz, hogy én azt feleltem rá: az én cipőmet ugyan nem tisztítod ki többet. Egy másik éjjel úgy aludtam el, hogy a cipőmet eldugtam a szekrénybe, hogy reggel a cipőtisztítást magam végezzem el.

Nem valami hasonlót érezhetett Péter? Nem érthetlent? Ő, a Király, kiszolgálja a szolgálkat. Ő, a Mester letérdel a tanítványok lábaihoz. Ő, az első és lehajol az utolsókhoz. Példát adott nekünk, hogy aki első akar lenni közületek, legyen a ti szolgátok!

Érzitek ebben az Igében, hogy mennyire isteni a mi Urunk, és mennyire emberi? Ott van nagysága mellett a jósága. Istenünk és Barátunk egyszerre, kegyelmes és dicsőséges egy személyben.

Jézusnak hozzánk való tette sokszor marad ilyen érthetetlen, és sokszor érvényes a mi életünkben is az, amit Péternek mondott: "Amit én teszek, te azt most nem érted, de ezután majd megérted".

Olvassátok az evangéliumokat és egy igazságot tanultok meg; azt, hogy Jézust ezen a földön olyan kevesen értették! Pedig Ő volt a legnagyobb Tanító. Akik azt hitték, hogy értik, azok meg félreértették!

Az Ige, János evangéliumában, milyen tragikusan summázza Jézus földi munkájának az eredményét. A világ nem ismerte meg Őt. Ő úgy ment át a világon, mint egy nagy Ismeretlen... Beszédében megéreztek, hogy soha nem beszélt senki így, mint Ő, és hányan értették?

És ki tudta volna megérteni, hogy a Legnagyobbat, a Legszentebbet, a Legigazabbat keresztire feszítik?

És ki értené azt meg, hogy Isten megváltó szeretete úgy kezdődött, hogy a Fia egy istállóban született? És úgy végződik, hogy Fiát az akkori legmegvetettebb halálnemmel megölik? Ki tudja megérteni a golgotái elégtételt? Hát nem érthetetlen? Isten leküldi a Fiát, az ember megöli és Isten megbocsát.

Ki tudja megérteni az egyik példázatot, amit Jézus a szőlómunkásokról mond el? A szőlőt kiadja a szőlősgazda munkásoknak és kér valami gyümölcsöt érte. Küldi a szolgálait. Az egyiket összeverik, a másikat Márk evangéliuma szerint fejbe verik, és utána megint küld szolgálakat, azokkal is így csinálnak, és a végén elküldi a Fiát. És azután a mi logikánkat végképpen felülmúlja, hogy életünket beoltja az Ő életébe.

Az, hogy itt Pasaréten az újjászületés csodáját annyian megértik és átélik, ki tudná azt megérteni? Azt mondta Luther Márton, hogy egy ember születése nagyobb csoda, mint a világ teremtése. Hát azt ki érti, hogy olyan lehet a mi viszonyunk Jézushoz, mint a menyasszonynak a vőlegényhez? Érthetetlen!

Tudjuk róla, hiszünk benne, csodáljuk... Mennyivel nagyobbat tett értünk, amikor bűneinket Magára vette, mint amikor a tanítványok lábát megmosta. Meglepő dolog ez és csodálatos. Hát, még ha arról beszélünk, hogy a földi élet átvezet a halálból az életre: Hogy aki hisz benne, soha meg nem hal.

A szerszám nem érti azt, akinek a kezében van. Hogyan lehet megértem, hogy az Ő áldásai mindent felülmúlnak? Ha munkája emberi lenne, meg tudnánk mérni, ha szeretete kisebb lenne, meg tudnánk érteni, ha bölcsessége végleges lenne, meg

tudnánk ítélni. De ahol minden a teljességig tökéletes, hogyan tudnánk megérteni a gyarló emberi eszünkkel.

Drága tanítása az Igének, hogy Jézus az Ő tettét nem teszi függővé attól, hogy értjük-e, vagy nem. Urunk amit akar, megteszi! Krisztus szeretetének az áldása nem függ attól, hogy értjük. Sokkal jobb Benne bízni, és sokkal jobb Neki engedelmeskedni, szeretni, mint tudni!

Az a hit, amelyik attól függ, hogy értjük-e Jézust vagy nem, nem valóságos hit. Valóságos hit az, amelyik Jézust csak akkor szereti, ha érti! Ő nem tesz velünk semmit, amit bölcsessége és szeretete nem diktál. Ő nem küld oktanul szomorúságot, nem okoz egyetlen könnycseppet sem véletlenül. Ha valamit veled tesz, ne kételkedj jó-szándéka felől. Ha nem bízunk Benne értelmünkön felül, akkor nagyon kicsiny a Belé vetett bizodalunk. Péter így gondolkozott: Nekem, a méltatlan Péternek mossa meg Jézus a lábát? Bízunk Benne, hogy a ml Urunknak a tette annyiszor a víz és törülköző, amelyik megtisztítja a mi életünket.

Érdekes, hogy Az a Jézus, Akinek a szeretetét az előbb magasztaltam, szigorú szavakat is használ, amikor Péter ezt mondja: az én lábaimat nem mosod meg, felele neki Jézus: "Ha meg nem moslak téged, semmi közöm Hozzád".

Miért ilyen szigorú az Úr? Az oktan tanítványt megfeddi, mint egy szigorú tanítómester? Jézus feddő mondásának az értelme az, hogy nem lehetünk az Övéi igazán, ha nem vagyunk Vele közösségben, ha nem engedjük Őt cselekedni. Akkor Jézus ezt mondja: Tőlem elszakadtatok, és én is tőletek. Jézussal nem lehetünk közösségben csak akkor, ha engedelmeskedünk Neki. Senki nem fogja megmosni a mások lábát, ha Jézus meg nem mosta az övét.

Keresztyénnek lenni nem jelent mást, mint továbbadni azt, amit kaptunk. Isten országának az a törvénye, hogy csak az kezdje el mosni a másik lábát, akinek Jézus megmosta.

Végül itt van ez a szó: "Ezután majd megérted". Ez az "ezután", Péternél néhány másodperc után bekövetkezett. Amikor megértette: "Uram, nemcsak a lábamat, hanem a kezemet és a fejemet is". Jézus ezt mondja azoknak, akik Őt nem értik: Legyetek nyugodtak, amit most nem értetek, utána majd meg fogjátok érteni.

Sokszor mások jobban értik, hogy velünk mi történt, mint mi saját magunk. Amikor Mózes lejött a hegyről mindenki látta, hogy az arca sugárzik. Amikor arcunk beszennyeződik, mindenki látja csak magunk nem. Sokszor mások sokkal jobban

ismernek minket, mint mi magunkat. És valahogy így van ez a mi Urunkkal kapcsolatban is. Ezután majd megérted! Ha szenvedést küld, belátásunk zűrzavaros lesz, ítéletünk is megzavarodik.

Milyen másként nézi az ember az operáló kést operáció előtt, mint operáció után. Én átestem rajta. Először félttem tőle, azután áldottam. Vajon nem így vagyunk Jézussal? Először nem értjük, idegen, és utána elkezdjük áldani.

Pál apostolnak van egy Igéje: idő előtt semmit ne ítéljetek! Hányan vannak itt ebben a templomban, akik nem értik az életüket? S akiknek mondhatná az Úr: "Amit én cselekszem, te azt most nem érted". És ez az "ezután" lehet nagyon hosszú idő. Lehet évek telnek el, míg megértem. Milyen nagy szükségem van nekem arra, hogy Jézus Krisztus tisztára mossa az életemet.

Én megvagyok győződve arról, hogy egyszer odafenn mindent megértünk. Sok gyászoló, aki kedves halottat eltemet, s aki azt hitte, hogy az eltemetett a halálban mindent elveszített, odafenn fogja megértem, hogy mindent megnyert, hogy a rosszban is a jót, a halálban is az életet kaptuk. És megtörténhet odafenn az a meglepetés, hogy a keresztekért jobban fogjuk áldani a mi Urunkat, mint az örömekért. Mert meg fogjuk érteni, hogy a legnagyobb áldást a legnagyobb szenvedés ruhájában küldte el.

Én azt hiszem, hogy a mennyei boldogságnak egyik része az is, hogy ott mindent megértünk, ami itt gyötört és érthetetlen volt. Nem hiába dicsérik magasztaló énekkel az elköltözőnek az Urat. Odafent mindent megértünk! Éppen ezért bízunk mindent Őreál!

Bizonyára vannak itt közöttetek olyanok, akik már elmondhatnák, hogy amit eddig nem értettem, most már értem. Vannak olyanok, akik még sok mindent nem értenek, ezek vegyék át a mai Igét. Várja meg az Urat türelemmel, amíg megérti!

Egy zsoltárverssel fejezem be igehirdetésemet. A 139. zsoltár írója írta csodálatos szavakkal ezt a megértést. Azt az érzést, amikor valaki az érthetetlenségből a megértés állapotába átlép: "Ha azt mondom: a sötétség bizonyosan elborít engem, és a világosság körülöttem éjszaka lesz, - ez azt jelenti, hogy nem értem - a sötétség sem borít el előttem, és fénylik az éjszaka, mint a nappal, a sötétség olyan, mint a világosság". Bár adná a kegyelmes Isten, hogy erre a megértésre mindannyian eljutnánk!

Feine, a híres újszövetségi professzor halálos ágyán olvasta a görög Bibliáját, s megkérdezte a felesége, hogy mit lapozgat. Ezt mondta ez a nagy tudós: "van egy

görög szó, amit nem értek, de nemsokára Pál apostolt megkérdezem. Majd ő odafenn megmondja". De jó azoknak, akik így tudnak meghalni. Hogy ezután odafenn mindent megértünk! Ámen.

Május 26

A legegyszerűbb dolgok is áldottak

**„Ha Isteneteket, az Urat szolgáljátok, akkor megáld kenyérrel és vízzel”
(2Móz 23,25).**

Milyen áldott ígéret! Istent szolgálni már önmagában is gyönyörűség. Ráadás még az a kiváltság is, hogy minden dolgunkon megnyugszik az Úr áldása! Ha mi magunkat az Úrnak szenteljük, a leghétköznapibb dolgunk is áldott lesz. Urunk Jézus vette a kenyeret és megáldotta, mi is áldott kenyeret eszünk. Jézus Krisztus megáldotta a vizet, sőt borrá változtatta. A víz, amelyet iszunk, sokkal jobb nekünk, mint az ellenségeinket megvidámító bor: minden cseppje áldás. Az Úr áldása van Isten emberén mindenben, és rajta is marad mindig.

Mit számít, ha csak kenyérünk és vizünk van, de áldott az a kenyér és az a víz! Kenyerünk és vizünk viszont mindig lesz. Ez benne van az áldásban, hiszen meg kell lenniük, hogy Isten megáldhassa. „Kenyerét megkapja, vize állandóan van” (Ézs 33,16). Ha Istennel ülünk asztalunkhoz, akkor nemcsak kérjük, hanem birtokoljuk is áldását. Nemcsak úrvacsorai kenyérünket, hanem a családi asztalunkon levőt is megáldja. Akik Őt híven szolgálják, azokat Ő is hűséggel szolgálja. Ezt az asztali áldást nem érdemeinkért kapjuk, hanem kegyelemből. Valójában háromszoros itt a kegyelem, megadja nekünk a kegyelmet, hogy szolgáljuk Őt, azután a kegyelmet, hogy kenyérünk lehet, végül azt a kegyelmet, hogy áldott kenyeret ehetünk.

*

A mi tetteink és Isten tettei

Ha az Úr nem építi a házat, hiába fáradoznak az építők. (Zsolt 127,1)

Korunk eszménye a nagy teljesítményekre képes ember. Eszerint mindenki annyit ér, amennyit teljesít. Éppen ezért a teljesítményt kell fokozni, munkában,

tanulásban, sportban, szexben, mindenben, kerül, amibe kerül. Ha az emberbe kerül, akkor is. Bele is roppan sok ember és sok emberi kapcsolat ebbe a hajszába. Sok ilyen teljesítményen ott a bélyeg: hiába. „Ha az Úr nem őrzi a várost, hiába vigyáznak rá az őrök.” íme az ember - Isten nélkül.

A vallásos ember így gondolkodik: majd én - Isten segítségével. Megpróbálja bevonni Istent a saját tervei megvalósításába, meg akarja nyerni őt céljai támogatására. Isten azonban sose lesz a mi alkalmazottunk, ő mindenek Ura.

A Biblia azt tanítja, hogy az embert nem a teljesítményei minősítik. Aki már nem tud teljesíteni, mert beteg vagy idős, az is ugyanolyan értékes Isten előtt. És a Biblia nemcsak a mi tetteinkről szól, hanem Isten tetteiről is. Isten előbb cselekedett, mint mi. És a jövőre nézve is megígérte, hogy cselekszik. S a hívő embert az jellemzi, hogy várja, amit Isten megígért, és közben végzi, amivel Isten őt bízta meg. Csak azt akarja tenni, amit Isten akar elvégeztetni vele, vagy amit Isten maga akar elvégezni általa.

Sőt olyan is van, hogy csak Isten akar cselekedni, nekünk pedig ezt mondja: maradj veszteg, és nézd az Úr szabadítását! A mai ember egyik nagy baja, hogy nem tud veszteg maradni. Itt is nagy ajándék, ha valaki ismeri Istent, és bízik benne, s tevékenysége vagy átmeneti tétlensége Isten útmutatásától függ. Az ilyen ember tanulja meg, mi az áldás. Az, amit Isten úgy ad, hogy nem is tettem érte semmit. Mert „akit az Úr szeret, annak álmában is ad eleget”.

Bízzam magamat e tekintetben is egészen Istenre!

*

Méltó a munkás a jutalmára
„Méltó a munkás az ő jutalmára!” (Lk 10,7/b)

Becsülettel végzett munkájáért becsületes jutalom illeti meg a munkásokat. „Annak, a ki munkálkodik, a jutalom nem tulajdoníttatik kegyelemből, hanem tartozás szerint” (Rom 4,4). Ez a jutalom a lelki téren munkálkodót is megilleti: „A jól forgolódo presbiterek kettős tisztességre méltattassanak, főképpen a kik a beszédben és tanításban fáradoznak... Méltó a munkás a maga jutalmára” (ITim 5,17-18). Isten országának munkása - Pál apostol példájára - megteheti, hogy ne vegye ezt igénybe, hanem két kezével keresse meg kenyerét. Ez nem változtat Isten törvényén, amelynek ilyen, vagy amolyan formában kijátszójjával kapcsolatban annyi ígét tartalmaz a Szentírás (Jak 5,4 stb.). Ezek az ígék

különösen azokkal kapcsolatban szólnak nagyon keményen, akik a munkások megszolgált bérét visszatartják, vagy az özvegyek és jövevények bérét megrövidítik.

Uram, könyörgök Hozzád, sohase mulasszam el a számomra munkát végzőket megillető jutalmat hiánytalanul kiszolgáltatni. Segíts meg, sohase éljek vissza a megszorultak munkaerejének kiuzsorázása, jogos bérének visszatartása terén. Adj a kegyelmed, hogy munkám eredményéből a szűkölködőknek is juttassak (Ef 4,28), különösen az önhibájukon kívül dolgozni nem tudóknak! Krisztusért. Ámen.

„Kész mindenha lelkem néked énekelni, Mind e világ előtt
rólad vallást tenni, Sok jótételidért néked hálát adni,
Örökkön örökké tégedet dicsérni." (Énekeskönyv 451. é.
4. v.)

*

„Mert nem szégyellem az evangéliumot hiszen Isten ereje az, minden hívőnek üdvösségére... mert Isten a maga igazságai nyilatkoztatja ki benne hitből hitbe, ahogyan meg van írva: »Az igaz ember pedig hitből fog élni.«"

Róma 1,16-17

Szégyellni az evangéliumot? Hogy is lehet feltenni ezt a kérdést? Az evangéliumot támadhatja, elvetheti, kinevetheti az, aki nem hisz benne. De szégyellni csak az szégyellhetne, aki magáénak érzi. Az ő részéről viszont az a természetes, ha büszkén, örömmel magyarázza mindenkinek, aki olyan szegény, sajnálnivaló, hogy nem ismeri. Hogyan lehet az, hogy a mai keresztyének tekintélyes része, azok, akik otthon vagy a templomban örömmel, bizalommal olvassák és hallgatják, a társadalomban alig-alig mernek beszélni róla? Szégyellik talán? Mitől félnek? A hit nem magánügy. Istennek ereje az, mely egyedül képes életet, boldogságot, örök életet nyújtani. Ha népünk és közösségünk nem tud újra boldog és büszke keresztyén lenni, vele együtt a mi titokban hívő unokáink éppen úgy elpusztulnak. Álljunk ki vele, büszkén, boldogan: Igen, én is Krisztusé vagyok. Élek és élni fogok, mert Ő az én Uram, a tied is, testvérem, nyisd ki a szemed, lásd meg erős Istenedet, te is fogadd el tőle az Életet!

Édes jó Atyám, nagyon szégyellem, hogy nincs elég bátorságom naponta, minden helyen és minden alkalommal büszkén és boldogan tenni vallást rólad. Mi, szemérmes keresztyének, soha nem tagadunk meg, vállaljuk hitünket, egyházunkat, templomunkat, ha kell, szolgálatot is benne, de idegeneknek, nem hívőknek csak ritkán tudunk hitünkről beszélni. Taníts meg arra, mikor kell szólni, arra is, hogy mikor kell arra vigyázni, nehogy a Krisztus szavai szerint „disznók elé dobjuk" hitünk gyöngyeit. Köszönöm, hogy gyermekeimet hitben nevelhetem. Köszönöm, hogy senki

nem tiltja, hogy rendszeresen járjak igédet hallgatni. Köszönöm, hogy ha kell, vállalhatom az egyház gondjainak intézését is. És ha családomban naponta, vagy legalább hetenként együtt imádkozunk, annak örömét is neked köszönöm. Ámen.

*

GONDOLKOZZ JÉZUS TANÍTÁSA SZERINT

„Szüntelen imádkozatok.” I. Thess. 5, 17.

Aszerint, hogy milyen fogalmaink vannak az imádságról, helyesen vagy helytelenül gondolkozunk arról. Ha az imádságot úgy fogjuk fel, mint a tüdőnk lélegzését s a szívünkben kiömlő vér keringését, akkor helyesen gondolkozunk. A vér szakadatlanul kering s a lélegzés szakadatlanul tart; nem vagyunk e folyamat tudatában, mégis megállás nélkül halad tovább. Nem vagyunk mindig tudatában annak, hogy Jézus tökéletes kapcsolatban tart minket Istennel; de ha engedelmessé válnánk Néki, ez valóban így van. Az imádság nem külön gyakorlat, hanem maga az élet. Kerülj mindent, ami megállítja benned a röpke fohászkodások szárnyalását. „Szüntelen imádkozatok”, azaz őrizd meg szívedben az Istenhez való rövid fohászkodások gyermeki szokását minden időben.

Jézus sohasem tesz említést meg nem hallgatott imádságról: ő abban a határtalan bizonyosságban élt, hogy az ima mindig meghallgatásra talál. Meg van-e bennünk is a Lélek révén az a kimondhatatlan bizonyosság az imádság felől, ami Jézusban megvolt, avagy azokra az időkre gondolunk, amikor Isten látszólag nem felelt imádságainkra? „Mert aki kér, mind kap.” (Máté 7, 8). Mi azt mondjuk — „De nem . . . , nem ...” Isten a legjobb módon hallgatja meg az imádságot, nemcsak néha, hanem mindig, bár a közvetlen felelet nem mindig azon a területen válik nyilvánvalóvá, amelyen mi szeretnők. Várjuk-e Istentől imáink meghallgatását?

Abban a veszedelemben forgunk, hogy vízzel eresztjük fel azokat a dolgokat, amiket Jézus mond s olyan jelentést adunk nekik, ami lehetőleg megfelel a józan észnek; de ha csak a józan észről lett volna szó, Néki nem lett volna érdemes beszélni felőlük. Amit Jézus mond az imádságról, az mind természetfeletti kinyilatkoztatás.

*

Isten gyermekeinek rettenthetetlensége

Ne félj, te kicsiny nyáj, mert úgy tetszett a ti Atyátoknak, hogy nektek adja az országot!
Lukács 12,32

Akinek nagy a befolyása, erős a hatalma és nagy számban állnak mögötte emberek, annak semmitől sem kell félnie. Az Úr Jézus nyája/népe azonban befolyásban, hatalomban és számban kicsiny. Leginkább csak a „kisemberek” tartoznak hozzá. És ezt a kicsiny nyájat is annyi farkas veszi körül. Nincs hiány ellenséges támadásokban és ellenállásban. Már Isten ószövetségi népe is felismerte: „Sokan szorongattak engem ifjúságomtól fogva.” Ézsaiás pedig ezt mondja Isten népéről: „Ó, te nyomorult, vihar tépte, vigasztalan!” (54,11). Éppen az ellenségeskedés, gúny és megvetés a fő oka, hogy ez a nyáj olyan kicsiny.

A megaláztatásnak ezt az útját nem sokan vállalják. És mégis ennek a kicsiny nyájnak nagy és jó Pásztora van. Egyedül Ő a jó Pásztor. Úgy szereti nyájat, mint önmagát; élete árán szerezte meg azt. Ismeri, gondolja és vezeti őket, bármennyi nehézség és veszély is támad körülötte. Nem béres Ő, aki elhagyná juhait, amikor a farkas jön, hiszen a juhok az Ő tulajdonát képezik. Élete odaadása árán szállt értük síkra, értük él és senki őket a kezéből ki nem ragadhatja. Az Úr Jézus mindenre felkészült. Bármilyen nagy az emberi ellenszegülés és tombolás ellene, Ő arra is fel van vértézve. Tehát vessünk el minden félelmet, mert többé nincs erre ok. A juhoknak csak egy dologtól kell félniük: hogy el ne kóborogjanak a pásztortól. Minden másról Ő gondoskodik.

Kicsiny és gyenge ez a nyáj, de mégis erős, mert erős Pásztora van. Kicsiny és mégis nagy, mert a juhok nagy Pásztora vette őt gondjaiba. És egyszer elnyeri a királyságot is, mert az Atyának úgy tetszett, hogy éppen ennek a kicsiny nyájnak adja át majd egykor a királyi uralmat. Amikor ismét megjelenik a Megváltó, vele együtt fognak uralkodni. Ez az Isten akarata, s amit Ő akar, annak úgy kell történnie. A kicsiny nyájat minden oldalról vihar fenyegeti, és még sok szorongattatáson kell átmennie. De Istennek az az akarata, hogy népe megmaradjon és megkapja az országot, az uralmat. Egyszer majd felhangzik a kiáltás: „Halleluja, mert uralkodik az Úr, a mi Istenünk, a Mindenható!” (Jel 19,6). Ekkor adja át a jó Pásztor az uralmat a kicsiny nyájnak. - Valóban mindennel felér, hogy e kicsiny nyájhoz tartozzunk és vele együtt mindvégig kitartsunk.

*

„Ha valaki hozzám jön, de nem gyűlöli meg apját, anyját, feleségét, gyermekeit, testvéreit, sőt még a saját lelkét is, nem lehet az én tanítványom.. Lukács 14; 26.

Jézus szavai olyan keményen és határozottan hangzanak, hogy sokan vannak, akik kételkednek abban, hogy Jézus mondta ezeket a szavakat. Azzal érvelnek, hogy Jézus a szeretetet hirdette és soha nem buzdított gyűlöletre.

A félreértés abból fakad, hogy sokan nem tudják, nem értik, hogy az igazi szeretet csak a Jézussal való közösségben, Jézusban, az Őneki átadott életben valósul meg. Jézust kell szeretni, s annak az életében, aki Jézust teljes szívvel szereti, megjelenik a szülei, a házastársa, a családja, gyermekei és testvérei, sőt embertársai iránti igazi és tiszta szeretet. Az a szeretet, amelyik nem a Jézus iránti teljes szeretetben fogan, csak tökéletlen emberi szeretet marad, még akkor is, ha látszólag nemes vonásokat hordoz.

A Jézus iránti szeretet, amiből minden igaz, valódi szeretet fakad, mindent kizáró, totális szeretet kell, hogy legyen. Teljes szívedből, teljes lelkedből, teljes erődből szeresd az Urat!

A Krisztust személyesen nem ismerő, hitetlen vallásos ember úgy próbálja élni az életét, hogy Jézust betagolja a többi általa szeretett lény sorába, s a tőle kapott szolgálatot pedig betagolja a feladatai, tevékenységei közé. Ez azonban nem működik. A hívő életnek az az alapszabálya, hogy: Mindenekben Ő legyen az első! Őt kell Úrnak mondani a Szentlélek által!

Meg kell tanulni, hogy amit az ember Istennek, Jézusnak ad, az mindig áldást és meggazdagodást fog eredményezni, s minden, amit az ember Istentől, Jézustól elvesz, vagy a maga elgondolása alapján a céljainak elérése érdekében kisajátít, az csak arra lesz elég, hogy megszégyenüljön.

Május 27

Amilyen az élet - olyan a gyümölcse

„Mert ha ezek megvannak és gyarapodnak bennetek, nem lesztek a mi Urunk Jézus ismeretében sem tétlenek, sem terméketlenek" (2Pt 1,8).

Ha gyümölcsöző élet által szeretnénk (kívánjuk) dicsőíteni Urunkat, akkor ennek bizonyos előfeltételei vannak. Semmi sem származhat ugyanis belőlünk, ami nincs

meg bennünk. Először is hitre van szükségünk, ami minden erény alapja, azután ismeretre, mértékletességre, állhatatosságra és kegyességre. Ezekhez járuljon istenfélelem és felebaráti szeretet. Mindez együttvéve megtermi majd a gyümölcsét, úgyhogy nem leszünk az Igének csupán tétlen ismerői, hanem tényleges cselekvői. Az sem elég, hogy mindez csak meglegyen bennünk: bővölködnünk kell ezekben, különben kiszáradunk. A gyümölcs az élet túláradása, ezért telve kell lennünk élettal, hogy az kiáradhasson belőlünk!

Ismerünk embereket, akik sok és igen jó képességgel rendelkeznek és kedvező alkalmakat is kapnak, mégsem tudnak soha lelkeket az Úrhoz vezetni. Közelebbről megfigyelve őket, rájöttem, hogy bizonyos kegyelmi ajándék hiányzik belőlük, ami föltétlenül szükséges a gyümölcsterméshez: az alkalmasság ajándéka. Mert amilyen az ember, olyan a munkája. Ezért ha valamit jobban akarunk csinálni, először nekünk kell jobbbá lennünk. Ha hasznosabbak akarunk lenni a szolgálatban, először nekünk magunknak kell alkalmasabbakká válnunk arra, hogy szolgálhassunk. Legyen hát alapigénk szelíd figyelmeztetés a gyümölcsleíén „professzoroknak” és saját magunknak is.

*

Naomi

**Áldott az Úr, aki nem hagyott most téged rokoni támasz nélkül!
(Ruth 4,14)**

Ruth könyve arról szól, hogy éhínség volt Izrael földjén, s egy négytagú család átköltözött a szomszédos Móáb országába, mert ott volt kenyér. Hamarosan meghalt az apa, s ott maradt Naomi két fiával. Ők felnőve pogány lányokat vettek feleségül, de egy idő után ők is meghaltak. Ekkor Naomi hazaindult Betlehembe, menyeit pedig bátorította, hogy maradjanak otthon, menjenek újra férjhez. Egyikük ezt tette, Ruth azonban ragaszkodott anyósához, és vele tartott. Isten nagyon kegyelmesen rendezte az életét, s később az ő dédunokája lett Dávid király.

Naomi életútja nagyon tanulságos. Elindultak idegenbe úgy, hogy nem kérdezték Istent. Pogányokkal házasodtak össze a fiai, amit tiltott Isten törvénye. Amikor azonban mindkét fia meghalt, felébredt lelki álmából. Nem lázadt, sőt rábízta magát Istenre, s életében felragyogott valami Isten jelenlétéből. Menyeit meglepte, hogy így is lehet gyászolni. Isten a próbákat így használja fel lelki megtisztításunkra.

Amikor hazaindul, már egészen ez az Istentől kapott szeretet tölti be. Ezért tud

a menyéi fejével gondolkozni, s nem azt javasolja nekik, ami önmagának lenne jó, hanem ami nekik. Kész értük áldozatot hozni. Jézus szeretetét is ez jellemzi, tőle lehet ilyen szeretetet kapni.

Hazaérve már Isten boldog bizonyágtevője, arról beszél, mit tett vele, velük az Úr. Bevallja, hogy Isten nélkül mentek el annak idején, de most az Úr hozta őt haza. Nem is akarja nincstelen özvegyiségét másra bízni, csak az élő Istenre.

Isten pedig úgy irányította az eseményeket, arra indította az embereket, úgy formálta közben Naomi és Ruth hitét is, hogy az ő kegyelmét hatalmasan tapasztalhatta ez a két kiszolgáltatott özvegy.

Isten ma is ugyanilyen, merjük rábízni magunkat!

*

Isten mindnyájunk számára biztosít kenyeret „ Orcád verítékével egyed a te kenyeredet!" (I Móz 3,19)

Isten kenyeret biztosít mindnyájunknak: Övé a föld. Ő rendelkezik a földeknek hat éven át való bevetése, a hetedik évben pedig pihentetése felől (3Móz 25,2-4). Férfiainkra a bűneshetlet kapcsolatban azt a büntetést szabja, hogy: „Fáradtság munkával élj belőle életednek minden napjaiban... „Orcád verítékével egyed a te kenyeredet" (IMóz 3,17/b 19/a). Ezekben az igékben nemcsak az foglaltatik benne, hogy a föld magáé Istené, és ő bízza az emberekre, hanem az is, hogy a föld terményeihez joguk van mindazoknak, akik arcuk verejtékével művelik azt, azoknak viszont nincs, akik nem teszik ezt. Fájdalom, egészen más a Biblia föl-fogása a földről és az a kép, amit a világ mutat a földdel kapcsolatban. Nemcsak a földdel, de bármiféle munkával kapcsolatban érvényes Istennek az a törvénye, amit Jézus így foglal szavakba: „Méltó a munkás az ő táplálékára" (Mt 10,10). Pál apostol pedig így: „Ha valaki nem akar dolgozni, ne is egyék" (2Thessz 3,10); „Saját dolgaitoknak utána lássatok, és tulajdon kezeitekkel munkálkodjatok..." (IThessz 4,11).

Légy áldott Uram, hogy a föld becsületes munkával annyi kenyeret terem, ami még több embernek az eltartására is elegendő volna, ahány a földön él. Az Igével együtt vallom, hogy aki munkálkodik, annak kell a gyümölcsökben először részesülnie. Add, mennyei Atyánk, hogy mindannyian mélységesen átérezzük felelősségünket a föld megmunkálásával és terményeinek igazságos elosztásával kapcsolatban. Krisztusért könyörgünk Hozzád! Ámen.

Az Úr bír ez egész földdel, És minden benne élőkkel; Övé a földnek kerekése,
Mit a tengeren épített, Folyóvizekkel körülvelt, Melyben meglátszik bölcsessége."
(Énekeskönyv 24. é. 1. v.)

*

Az Istentől parancsolt félelem

Inkább attól féljete, aki a lelket is, meg a testet is el tudja pusztítani a gyehennában.
Máté 10,28

A világ könnyelmű gyermekei tréfát űznek a kárhozattól; az istenfélelem eltűnésben van az emberek között. Ennek egyik elszomorító jele az, hogy a kárhozattól sokak számára nem létezik, másoknak pedig egyenesen nevetséges. Isten gyermekei azonban tudják, hogy van kárhozattól és van pokol. Hisznek Isten Fia szavának, aki a láthatatlan világból eljött közénk és pontos betekintése van a menny és pokol dolgaiba. Milyen élesen és nyomatékosan állítja elénk Jézus a kárhozattól borzalmait (Mk 9,43-48)! Isten gyermekei tudják, hogy van pokol, mert aki egyszer komoly bűnbánaton ment át, az szinte maga is alászállt a poklokra. Felismerte az Istentől való elhagyatottság ir-tóztatós voltát és remeg attól, hogy örök elvettetés lehet a része. Az Isten szentségétől való félelem nehezedett rá, meglátta azt a szörnyű szakadékot, amely a bűnt Istentől elválasztja. Ezért tudja, hogy van pokol. - Akit azonban a Megváltó kegyelme megragadott, éppen olyan jól tudja azt is, hogy van mennyország. Tudja abból a békességből, amit a bűnbocsánat adott szívébe és abból a bizonyosságból: Isten engem is szeret, gyermeke vagyok.

Isten gyermekeinek a szívében minden üdvbizonyosságon túl is kell, hogy az az üdvös és hasznos félelem maradjon, amelyről Jézus azt mondja: „attól féljete, aki a lelket is, meg a testet is el tudja pusztítani a gyehennában!” Jézus ezt a megdöbbentő Igét éppen a tanítványoknak mondta el. Tehát nem szabad magunkat hamis biztonságban ringatni. Nem árt, ha néha elfogja lelkünket az aggodalom: vajon valóban célba érek-e? Ez annál inkább a Megváltó karjaiba kerget minket. Különösen akkor gondoljunk nyomatékosan az elbukás szörnyű következményeire, amikor a bűn izgat és csábítgat minket. Ha Isten gyermekei ismét a gonosz birtokába kerülnek, kárhozattól kétszeresen súlyos. Még Pál apostol szívében is feltámadt időnként az a szorongó érzés, hogy vajon nem kerül-e majd elvettetésre. Nekünk mennyivel inkább kell ennek a gondolatnak helyet adnunk, hogy azután annál jobban óvakodjunk a bűntől. - Az Isten előtti félelem azonban jó és hatékony ellenszere az emberektől való félelemnek is. Ha mi a szent Istent tiszteljük és féljük, akkor nem rettegünk az emberektől.

*

Ablonczy Dániel, *Hogy több legyen a fény! Zakariás próféta könyvének gyakorlati magyarázata (részlet)*

Újra szólt Isten

Dárius uralkodásának második esztendejében, a nyolcadik hónapban így szólt az Úr igéje Zakariás prófétához, Berekjá fiához, aki Iddófia volt: (1,1)

Isten megszólal. És szólítása Zakariást tünteti ki. Az Úr szava, az Ő igéje. És akit megszólít, akinek Igéjét adja, annak hatalmat, megbízást is ad. A szó becsülete, értéke abban van, hogy Isten szólal meg benne. Ez a Jahve ugyanaz, aki a fogság előtt volt. Zakariást ugyanaz a dábar avatta prófétává, mint Ézsaiást vagy Ámószt. A neki adott szóban is ugyanaz a méltóság és erő van, mint minden Igéjében Istennek.

Zakariást Isten avatja prófétájává! Nem tudunk sokat Zakariásról sem. Isten nem magyarázza meg, hogy kinek mikor szól. A kijelentés érvényességét senki sem bírálhatja felül. És senki sem élhet vele vissza. Zakariás személye is eltűnik a szolgálata mögött. Ezzel is jelzi, hogy nem az ember teszi az Igét valamivé, hanem az Ige avatja az embert valamivé. Zakariás a fogságban születik, valahol a Babiloni Birodalomban, papi család sarja, és maga is az. Születési időpontja meghatározhatatlan, nem tudjuk, hány éves, mikor Kr. e. 520-ban megszólítja Isten, és azt sem, hogy mikor záródik prófétai működése. Kürosz perzsa király rendeletére indulnak el a fogságból haza, de hogy a hazatelepülés melyik hullámában érkeznek meg, nem tudjuk.

Jellemző a neve jelentése: Isten megemlékezik. Ez bátorít annak a feltételezésére, hogy a neve is prófécia. Akkor még nem találomra adták a neveket. A név lényegét fejez ki. Zakarjá = Isten megemlékezik. Akár más mondta ki a nevét, akár maga gondolt rá: joga volt tudni, hogy a neve mögött Isten kijelentése áll, és hogy ez azt jelenti, hogy Isten az ő népével van, emlékezik rá, és felvette gondjait, harcol népéért! Aki pedig Istennel együtt száll harcba, az győzni fog. Az emlékezés azért is nagyszerű dolog, mert azt jelenti, hogy Isten hű. Hű önmagához, elhívottjához, hű a népéhez!

Zakariás jól képzett ember, ismerős a tórában, a próféták üzeneteiben. Az avatja igehirdetővé, hogy a megelőző prófétai üzeneteket alkalmazza a saját korára.

Jártas a környező népek irodalmában, képeket kölcsönöz tőlük. Művészi értékű író, aki találóan és egyszerűen írja meg, amiket Isten láttat meg vele. Éveken át kapott látomásait egyetlen éjszaka élménysorozataként fűzi egybe próféciájában. Képei meggyőzőek, találóak, földönjárók, mikor az égbe visznek is. A Láthatatlanról szól, Isten titkos akaratát hirdeti meg, mégis mindig konkrét. Látomásai félreérthetetlen feleletek kora, népe égető kérdéseire.

Sikeres, megáldott próféta, amit azon is lemérhetünk, hogy a templom, aminek építéséért szót emel 515-ben, öt év alatt, kész a felszentelésre. Az eredményt nem kedvezőbb idők magyarázzák. Zakariás valójában nem is magával a templomépítéssel foglalkozik, hanem az emberek gondolatait rakja rendbe, akiknek meg kell a templomot építeni. Zakariás nem misztikus, hanem gyakorlati ember, és mint ilyen: lelkipogány! Benne él a közösségben, látja jól népe visszasságait, belső és külső nehézségeit. Pontosan közvetít, leplez le, és ad félreérthetetlen és jó tanácsokat.

Megtérésre hívó próféciája nem általánosságban mozog. Kimondja: határozatlanság, pogány gondolatok, értelmetlen félelmek, bizonytalan szív, lázadás, magatehetetlenség, közösségi bűnök azok, amikből Istenhez kell térni, mert a biztonság, megtartatás és az ezekben való reménység, a jövő: Isten kezében van. Ő pedig jóakarató népéhez!

A könyv első szakaszában (1-6. rész) szereplő nyolc látomás 520-ban hangzik el, javarészt a bátorítás hangján szólal meg, és Istenre fordítja a figyelmet, így lesz felkészítő jó szó a templomépítésre. A második szakaszban (7-8. rész) a mindennapi életre ad fontos tanácsokat, 518-ban. Az első nyolc résznek van dátuma is. És van egy összefoglaló gondolata is: subu élai! = hozzám térjetek!

A könyv harmadik szakaszában (9-14. rész) próféciáinak nincs dátuma. Ennek a szakasznak összefoglaló szava: a 'massza' szóval fejezhető ki. Ezt tévesen tehernek fordítják. Igazi jelentése: kinyilatkoztatás. Kinyilatkoztatás arról, hogy Isten terveiben helye van népének. Nem elég a megmentetés, a megmentetést megtartatásnak kell követnie. Az, ami a jelenben kilátástalannak látszik, és az, ami a jövő reménységét hozza, nem más, mint a bizalom hídjai. A közösség helyzete egy merőben ellenséges világban sohasem reménytelen ügy, mert népe sorsában Isten tervei vannak kibomlóban, így szabad és kell ezt látni, mindig.

A fogságból hazatérteknek számolniuk kell a ténnyel, hogy az időszámítás nem izraeli vagy júdeai királyok uralkodásához igazodik, hanem a perzsa királyokhoz mérik az idejüket. Ugyanakkor a zsidó nép helyzete a Babiloni Birodalom (539) viszonyaihoz képest megváltozott.

A perzsák más szempontok szerint kormányoztak, mint a babiloniak. Ők megtalálták a népek feletti uralom tartósabb eszközeit. 1. Az állami kultusz minden provinciában be van vezetve, de türelmesek tekintetben, hogy a meghódított népek saját kultuszukat űzhetik, saját hagyományaikat megtarthatják. Amennyiben a központi rendelkezéseket megtartják, vagy nem zavarják, megtűrik a provinciák sajátos életberendezkedéseit. 2. Megengedik, hogy a szíriai, palesztinai és egyiptomi területen hivatalos nyelvként az áramot használják. 3. Megengedték, hogy ki-ki saját „hazájába” visszatérjen. Kürosz engedélyezte a zsidók hazatelepülését! Ezt még anyagilag támogatta is. Hozzájárult a templom felépítéséhez. Ezt követően (538) a száműzött zsidók, több hullámban, el is indulnak hazafelé. Számuk meglehetősen kicsiny, hiszen a templom elkészültekor, 515-ben sem több a számuk huszonkétezerél.

Ezen nem szabad csodálkoznunk. A közel hetven év nagyon sok. Új nemzedékek nőttek fel idegen földön. Őket már nem vonzotta az ősi föld nagyszerű ígérete. Azokra pedig, akik hazatelepülnek, óriási nehézségek várnak, I. Mindazok ellenséges magatartást tanúsítanak irántuk, akik vagy hazájukban maradtak az elhurcolás után, vagy a szomszédos területekről önkényesen települtek le. De különösen ellenségesek voltak a samáriaiak (vö. 2Kir 17,20-41). 2. A visszatelepültek ugyan nem jöttek üres kézzel, de a tartalékaik hamar kimerültek. 3. Álmodtak szöve léptek őseik földjére, de az álmok ritkán teljesülnek. Ott találtak műveletlenül hagyott földeket. Működtek az eróziós erők. Vadállatok, kígyók leselkedtek a mindenütt elhatalmasodott bozótos földeken. A városok romokban heverték. Kő ugyan volt elég, de biztonság nem volt sehol. A természet mindenütt jogaiba lépett. 4. Bőven kijutott nekik az intrikából, feljelentések keltek szárnyra ellenük. 5. A gazdátlanul maradt világ félelmes közeibe hozza az ellenfeleket, a garázdák, ellenséges indulatú emberek azt is pusztítják, amit megtermelni sikerül. 6. Ezen felül természeti katasztrófák pusztítanak. Szárazság, sáskák jönnek. Nem lehet ellenük védekezni. 7. Ezekhez jönnek a szervezetlenség hiányosságai. Összeszokni, együtt maradni, az összetartozás alapjait lefektetni nem könnyű dolog. Nincs elég tekintélyük a vezetőknek, és végül a kedvüket vesztett emberek azt hitték, Isten is elhagyta őket.

Zakariás prófétálásának abban van jelentősége, hogy öntudatot, tartást, reménységet adott. „Van az alkotásnak magasabb hitele, mint a pontosság és a szépség. Az igazi irodalmi művet a nagy ellenállás ellen szegzett nagy hit hozza világra” (Németh László). Mondhatjuk, Zakariás egy képtelenül nagy ellenállás ellen szegezett nagy hitet.

Május 28

Emlékeztess Istent ígéreteire!

„Hiszen Te mondtad: Sok jót teszek veled" (IMóz 32,13).

Ez a legbiztosabb módja, hogy imánk hathatós legyen az Úrnál. Alázatosan emlékeztetjük Őt ígéretére. Hűségese Istenünk soha nem vonja vissza szavát, és nem hagyja beteljesületlenül. Mégis szereti, ha népe emlékezetében tartja ígéreteit, és kéri Őt azok beteljesítésére. Az ilyen ima megeleveníti emlékezetünket, megújítja hitünket és megerősít a reménységben. Isten nem Önmagáért, hanem értünk adta Igéjét. Az Ő szándékai határozottak, és nincs szüksége semmire ahhoz, hogy tervét, népe megmentését, végrehajtsa, ígéreteit nekünk adja, hogy azokkal minket erősítsen és vigasztaljon. Ezért kívánja, hogy könyörgésünkben hivatkozzunk ígéreteire, így: „Hiszen Te mondtad..."

„Sok jót teszek veled" - ebben az ígéretben megtaláljuk az Úr valamennyi kegyelmes ígéretének összefoglalását. Annyit jelent: „biztosan" jót teszek veled. Jót, igazán jót, maradandó jót, mindent, ami jó. Sőt. megcselekszi, hogy mi magunk is jók leszünk, ami még jobb. Úgy bánik velünk itt a földön, mint szentjeivel, és ez jó. De nemsokára felvesz bennünket, hogy az Úr Jézussal legyünk, és az Ő választoltaival együtt lehessünk, és ez lesz a legfőbb jó. Ennek az ígéretnek a birtokában nem kell félnünk sem Ézsau haragjától, sem semmi mástól. Ha az Úr jót tesz velünk, ki árthatna nekünk?

*

Félutas hívők

**Orpá megcsókolta az anyósát, ... visszatért népéhez és isteneihez.
(Ruth 1,14-15)**

Naomi azt tanácsolta özvegyen maradt menyeeinek, hogy maradjanak otthon, ő pedig visszamegy elhagyott hazájába egyedül. Ők azonban ragaszkodtak ahhoz, hogy együtt menjenek. Útközben ismét emlékeztette őket arra, hogy számukra előnyösebb lenne népük körében maradni. Ekkor egyikük, Orpá, visszafordult, Ruth azonban azt kérte, hogy többé ne unszolja erre, mert ő már eldöntötte, hogy anyósa népét és Istenét választja.

Mindketten Naomitól hallottak az élő Istenről. Amikor mind a hárman megözvegyültek, feltűnt nekik, mennyire másként gyászol az, aki hisz Istenben. Megkívánták ezt az életet, és egyébként is szerették anyósukat. Ruth el is döntötte, hogy ezen az úton akar járni, Orpá azonban megingott, és félútról visszafordult. Ő is elindult a pogányságból Istenhez, de nem érkezett meg hozzá. Ráébredt bálványainak hiábavalóságára, de nem merte rábízni magát az élő Istenre.

Heisenberg, a jeles fizikus és filozófus írja, hogy életünk legtöbb gyengeségének az az oka, hogy a cselekedeteink mögött nincsenek döntések. Nem tudunk elengedni és elfogadni. Márpedig az artisták azt mondják, hogy a legtöbb baleset akkor történik, ha nem merik határozottan elengedni az egyik trapézt, és úgy átlendülni a másikra.

Aki úgy akarja Krisztust követni, hogy közben ragaszkodik a világhoz is, soha nem ér célba, félútról vissza fog fordulni. Aki csak félszívvvel bízza Istenre magát, nem tapasztalja meg az ő mindenek feletti gazdagságát, hűségét, szeretetét. És aki csak a hívő élet előnyeit szeremé, de nem vállalja a nehézségeket is, csak egy ideig fog hinni (Lk 8,13). Engedjünk a biztatásnak:

Testvérek, menjünk bátran, Hamar leszáll az éj,
E földi pusztaságban Megállni nagy veszély.
Hát merítsünk erőt A menny felé sietni,
Nem állva megpihenni A boldog cél előtt.

(Tersteegen Gellért, ford. Vargha Gyuláné)

*

A munka terhét hordozzuk!

„A munkának terhét hordozzad, mint a Jézus Krisztus jó vitéze!" (2Tim 2,3)

A nagy apostol lelki fiának, Timótheusnak két levelet ír római fogságából. Második levelének első részében arra buzdítja, hogy a munka terhét hordozza, mint Jézus Krisztus jó vitéze. Ha valaki volt, aki a munkának mind testi, mind lelki terhét hordozta, Pál apostol ezt méltán elmondhatta magáról. A korinthusbeliekhez írt második levele bepillantást enged teherhordozásába.

„Krisztus szolgálói ők?” kérdezi. „Én még inkább; több fáradság, több vereség, több börtön, gyakorta való halálos veszedelem által... Háromszor megostoroztak, egyszer megköveztek, háromszor hajótörést szenvedtem, éjt-napot a mélységben töltöttem; Gyakorta való utazásban, veszedelemben folyó vizeken,... rablók közt,... népem között,... Fáradságban és nyomorúságban, gyakorta való virrasztásban, éhségben és szomjúságban, gyakorta való böjtölésben, hidegben és mezítelenségben. Mindezekon kívül az összes gyülekezetek gondja...” (2Kor 11,23-28). Szinte belefáradunk az olvasásába is... Vajha mi is tudnánk ennyit fáradni és szenvedni Krisztussal!

Megváltó Krisztusom, olyan messze vannak az én életem gondjai, megpróbáltatásai ettől a felsorolástól, mégis mennyi panasz szakad föl szivemből. Örvendek, hogy sokan voltak és vannak követőid közt, akiknek az ajkán elhalt és elhal a panasz, és amit kegyelmedből meg tudnak tenni, örömmel teszik meg ők is. Szentlelked erősítse meg az én lelkem is! Uram, ne hagyj magamra! Ámen.

„A keresztet te adod, Adj hozzá alázatot:
Hordjam olyan csendesen Mint egykor te,
Mesterem.” (Énekeskönyv 464. é. 5. v.)

*

Vigasztalásunk a szenvedésben

**Ha megtelik szívem aggodalommal, vigasztalásod felüdíti telkemet.
Zsoltár 94,19**

A mérleg egyik serpenyőjében vannak a szenvedések és a gondok, de a másikban ott vannak a vigasztalások. Lehet, hogy az első igen nehéznek látszik, mégis a második kerül túlsúlyba és fellendíti azt a serpenyőt, amelyben a szenvedések vannak. „Amilyen bőséggel részünk van a Krisztus szenvedéseiben, Krisztus által olyan bőséges a mi vigasztalásunk is” (2Kor 1,5). Tehát végül is a vigasztalás kerül túlsúlyba. Isten nem rak reánk több terhet, mint amire feltétlenül szükség van. Nem szíve szerint sújt minket, de nem kímélhet meg a szenvedésektől, mert általuk kipróbál, megtisztít és érettebbé tesz minket. Sok keresztyén megtapasztalta már, hogy bár Isten időnként a szenvedések tüzeiben hagy minket, ez nem változtat az Ő szeretetén, mert mindennel a javunkat akarja szolgálni.

További vigasztalásunk az, amivel a jövő biztat minket, ha türelmesen kitartunk. A szenvedések könnyűek és rövid ideig tartanak az örökkévaló dicsőséghez képest. Az üdvösség gazdagon kárpótolja majd a szenvedőket, s Isten minden könnyet letöröl.

A legnagyobb vigasztalás azonban mégis annak a bizonyossága, hogy Jézus szeret és Isten a mi Atyánk. Ez emel fel igazán, amikor bátorságunk eltűnőben van. Ez üdít fel a megpróbáltatások tüzeiben. Ez óv meg attól, hogy elmerüljünk a hullámok között. A külső nyomorúságok, nehézségek célja lehet az is, hogy a lélek e nagy vigasztalást megtalálja.

Van egy másik - üdvösséges - szomorúság, ezt akkor érezzük, amikor vétkeinkkel és mulasztásainkkal kerülünk szembe. Ez az Isten szerint való szomorúság egyengeti a bűnbocsánat felett érzett vigasztalásnak az útját. Ez kárpótol minden szenvedésért. „Ha elenyészik is testem és szívem, szívemnek kösziklája és örökségem te maradsz, Istenem, örökké!” (Zsolt 73,26). De ehhez a vigasztaláshoz csak a Biblia által juthatunk, amely a vigasztalás nagy könyve. A Biblia szent írói legtöbbször nagy nyomás alatt és nehézségek idején kapták a kijelentést. A világ könnyelmű és élvezeteket hajhászó gyermekei unalmas könyvnek tartják, amely tele van sötét fenyegetésekkel. A kereszthordozók azonban a vigasztalás tiszta forrására bukkannak benne. - Ismerkedjünk meg jól az írott Igével s akkor nem lesz majd hiányunk vigasztalásban a nehézségek idején.

*

Istenhez igazodj!

Nagyon megharagudott elődeitekre az Úr. Mondd meg azért népednek: Ezt mondja a Seregek Ura: Térjete meg hozzám, így szól a Seregek Ura, és én is hozzátok térek! - mondja a Seregek Ura. Ne legyetek olyanok, mint elődeitek, akiknek a régebbi próféták ezt hirdették: Ezt mondja a Seregek Ura: Térjete meg gonosz útjaitokról és gonosz tetteitekből! De ők nem hallgattak és nem figyeltek rám - így szól az Úr. Hol vannak elődeitek?! És a próféták talán örökké élnek? De az én ígém és rendelkezéseim, amelyeket megparancsoltam szolgáim, a próféták által, utolérték elődeiteket! Azután megtértek, és ezt mondták: Úgy bánt velünk a Seregek Ura, ahogyan útjaink és tetteink miatt jónak látta. (1,2-6)

Ez a szakasz emlékeztetéssel kezdődik. Isten népének emlékeznie kell. Új szakasz kezdődött el a hazatérők életében, de előbb emlékezniük kell arra, hogy megharagították az Urat az atyák. Isten haragjára csak akkor emlékezünk jól, ha arra is emlékezünk, amit az atyák cselekedtek, mikor magukra vonták hamisságaikért az Atya haragját. Az emlékezés bűnbánatot jelent, megtérést, elszakadást az atyák cselekedeteitől. Emlékezniük kell arra, hogy az atyáik szíve kemény volt,

makacsul elutasítottak mindent, amit Isten prófétái által felkínált nekik. Olyan keményszívű magatartás, amelyből hiányzott a hála is Isten és jótéteményei iránt. A szívükben Isten helyére valaki más, önzés, bálvány került. Az élő, igaz Urat felcserélték az atyák a tehetetlen bálványokkal, olykor úgy, hogy Isten helyett az ajándékait imádták! Piruljon tehát az orcájuk atyáik miatt is!

Emlékezni kell arra, hogy a megtérés által új lehetőséget adott eléjük. Legfontosabb tennivalójuk tehát: subu élaj! Térjetez hozzám vagy: hozzám térjetez! Az igazi megtérés: igazodás Istenhez és az ő akaratához. Isten gyermekeinek szabad emlékezni arra, hogy csoda történt. Az a hatalom, amelyik lerombolta Jeruzsálemet, amit szerte a világon félték a népek, egy pillanat alatt megszűnt létezni, mert úgy akarta a Világ Ura. Emlékezni kell arra, hogy hatalmas birodalmakat elsodort a szél, de Isten trónja bele se remegett. És ez az Isten uralkodik a világ felett, és hazatérést adott népének. Hatalmas keze alatt sokan elvesztek bűneikben, és Isten, aki együtt virrasztott népével a legsötétebb éjszakákon is, most hazahozta fogságából a hűtleneket, és ismét szól hozzájuk.

Meg kell emlékezni arról, hogy úgy szól hozzájuk, mint a régi prófétákhoz szólt! Subu élaj! Van-e, lehet-e más, akit megkereshetnének? Ki szeret még így, ahogy én szeretlek titeket?! „Hát elfeledkezhetik-e az anya a gyermekéről? ... És ha ezek elfeledkeznének is, én terólad el nem feledkezem, íme, markaimba metszettelek fel téged, kőfalaid előtttem vannak szüntelen" (Ézs 49,15-16). Nem is olyan régen még így imádkoztak valahol Babilonban: „Hozd vissza, Uram, a mi foglyainkat, mint patakot a déli földön!" (Zsolt 126,4). Most itt vannak, élő bizonyágként arra, hogy imáikat meghallgatta. Teljen meg hát minden száj nevetéssel, minden nyelv vigadozással, és hirdesse ki-ki egész szívéből: „Hatalmasan cselekedett velünk az Úr, azért örvendezzünk!" (Zsolt 126,3). A déli földön esőtlen időszakban sok a vádi, az üressé lett meder, de mikor eljön az esőzés ideje, megtelnek a medrek, és a megtelt medrek elhosszítják a tavaszt. „Virágok láttatnak a földön, eljött az éneklés ideje... A fügefa érleli első gyümölcsét, és a szőlők virágozni kezdenek" (Énekek 2,12-13).

Aki Istenhez tér, Isten szemével lát, abban új reménységek fogannak. Aki Istenhez tér, az nem lógatja a fejét, az tenni mer, az épít, mert ott ver a szíve, közel az Isten szívéhez. Aki Istenhez tér, az mer álmodni, és az álmait nem lesznek hiábavalók! Aki Istenhez tér, megtanul újra remélni! Az üres medrek riasztóak. A földeket felverte a bozót. A romok között sakálok ordítóznak éjszakánként. Köröskörül ellenség leselkedik rájuk. Az a kis tartalék, amit magukkal hoztak, kiapadóban van. Ez az, ami a szemük előtt van. De Isten nem azt nézi, ami a szemük előtt van! Isten tovább lát!

Zakariás megtanulta látni a Láthatatlant. Neki az a megbízása, hogy lelket öntsön a megfáradtakba. Istennel járni, vele lakozni, szent étellel illatozni, Uram, taníts, taníts minket imádkozni! Meg kell rázni ezt a földhöz ragadt népet, a fülekbe kell káltani: térjetek hozzám, és én is hozzátok térek. Sőt, máris úton van népe felé. Úgy tetszett neki, hogy fogságban, idegenben, szétszórtságban védje, óvja, megtartsa népe maradékát! És a megtartottak maguk döntöttek, hogy visszatérnek-e őseik földjére. És, akik így döntöttek, jól döntöttek. Aki Istenhez tért, azzal vele van Isten. Nem magában áll, és Istennel úrrá lehet az elébe tornyosuló akadályokon.

Van valami ebben a változó világban, amiben nemzedékek követték egymást. Hol vannak már az atyák, és hol vannak a próféták is? De Isten és az ő szava áll. Isten az, aki szövetségét, szeretetét, hűségét változatlanul őrizte meg. Térjenek Hozzá, maradjanak hűségében, ölelésében és népe iránti bizalmában. Álljanak hűséggel az oldalán. Bízban Bennel! Valóban, Isten ajándékai és az Ő elhívása változhatatlanok (Rom 11,29). A hűség válaszul hűséget, utaik meggondolása új reménységet fakaszt!

Az emlékezés nem az elveszett múlt után való sóvárgást jelent. Az emlékezés jól ismeri a határt az „egykor” és a „most” között. Minden fáradozása arra irányul, hogy kárnak ítéljen mindent az új reménység és a kegyelem gazdagságáért. Ezekhez kell igazodni, és megbátorodni a cselekvéssel! Isten népének mindig szem előtt kell tartania: Kövessétek mindenki irányában a békességet... „vigyázva arra, hogy Isten kegyelmétől senki el ne szakadjon, nehogy a keserűség bármely gyökere, felnevekedve, megzavarjon, és ezáltal sokan megfertőztessenek” (Zsid 12,15). Így mondta ezt a próféta is: „Megtérve és megnyugodva megmaradhattatok volna; csöndességben és reménységben erősségetek lett volna; de ti nem akartátok” (Ézs 30,15). A legveszedelmesebb útvesztő Isten gyermekei számára az elkeseredés bűne. Jézus is, apostolai is újra mondják: Bízzál! Igen, vannak, támadnak nehézségek Isten népe mindenkori útján. De áll a figyelmeztetés is: „Térj magadhoz, drága Sión, van még néked Istened, ki Atyádként felkaroljon, s szívét ossza meg veled!”

Istenhez nem térhet másként az ember, csak úgy, hogy Isten is odatért az emberhez! És ha odatért, ott is marad! A hit nem menekül a nehézségek elől, hanem megküzd velük. Nehézségek azért támadnak az életünkben, hogy megküzdjünk velük! A hit a győzelem ígéretével indulhat a harcba: Istent választhatja partnerül, és igazodhat Hozzá! Isten tetteire ügyelhetünk a jó példa okáért is. József testvérei eltemetik Jákobot, hogy aztán a félelem megszállottjai legyenek (IMóz 50). Félnék, bocsánatért könyörögnek. József azt mondja ki: Ne féljete, mert nekem Isten parancsol. Nem a bosszú uralkodik az én szívemben, nekem az élő Isten parancsol. Ő pedig velem is érettetek cselekedett. A választott nép új lehetőségét nem a körülményekben keresi, még nem is azok

kedvező alakulásában bízunk, hanem abban, hogy Isten, aki elkezdette bennünk a jó dolgot (gondoljunk a szabadulás csodájára!), elvégzi azt a Krisztus Jézus napjáig (Fii 1,6). Zakariás népe emlékeztet az atyákra, büntetésükre, a fogság szenvedéseire, ugyanakkor a fogságból való kimenekedés és megtartatás csodájára is. Minderre emlékezve, őrizhették a szívükbe rejtett ígéretet: „Őt választom, ki őrizöm és pásztorom!”

És te, Istennek embere, még több bátorítást kaptál. Neked már mélyebben szabad betekintened a kegyelem tengerébe! Ismerheted már Isten szeretetének mélységét és magasságát, szélességét és hosszúságát (Ef 3,18). Nemcsak azt kérheted: Úr Isten, térj hozzánk ismétlen. Többet tehetsz ennél: választhatod Őt, és igazodhatsz Hozzá! Tudhatod, hogy a határtalan jövő Őbenne tárulhat fel egyedül. Az Úrban az embernek nemcsak pár napos, pár éves vagy évtizedes jövője van. Nemcsak mindennapi munkáját végezheti becsülettel, ember és Isten előtti kedvességgel, örök sorsa is a győzelmes Krisztus kezében van. És Krisztus tegnap, ma és mindörökké ugyanaz.

Az egyik karácsonykor, a legkisebb unokánk nagy örömet szerzett nekünk. Átérezte velünk együtt a karácsonyi örömuzenetet. Míg mi a karácsonyi énekeket énekeltük, ő a földre kéredzkedett, és táncolt, mint valamikor Dávid táncolt a frigyláda előtt. Nemrég közölték velem, illetékes helyen: kilátás van arra, hogy az egyik gyermekünk lakáshoz juthat. Sírva fogadott az édesanya, mikor mentem közölni velük a jó hírt. Az örömhírré felragyogott az anya arca, kacagni kezdett. És kislánya, mikor az anyja örömét látta, kacagni, viháncolni kezdett! Mikor Isten szól hozzánk, az mindig ünnepi pillanat. Tudnunk kell Isten örömuzenetének felszabadult örömmel örvendezni.

Május 29

A halászok követték

„És így szólt hozzájuk Jézus: »Jöjjetek utánam, és emberek halászaivá teszek benneteket«" (Mk 1,17).

Csak ha az Úr Jézust követjük, teljesülhet szívünk vágya, és lehetünk igazán hasznosak embertársainknak. Mennyire szeretnénk Jézus Krisztus sikeres halászlai lenni! Szinte életünket is feláldoznánk a lelkek megnyerése érdekében. Sokszor kísért azonban bennünket az olyan módszerek használata, amelyeket Jézus Krisztus soha nem alkalmazna. Hallgassunk az ellenség tanácsára és engedjünk neki? Ha igen, akkor csak a vizet fogjuk paskolni, de halat nem fogunk egyet

sem. Az Úr Jézust kell követnünk, ha valódi ébredést akarunk. Látványos új módszerek, szórakoztatás és hasonlók - ez lenne Jézus Krisztus követése? Elképzelhető, hogy Jézus Krisztus olyan módszerekkel vonta magához hallgatóit, mint az napjainkban olyan általánosan elterjedt? Mi az ilyen vállalkozások eredménye? Semmi olyan, amit Jézus Krisztus elfogad majd ama nagy napon.

Az Úr Jézushoz hasonlóan kell hirdetnünk az Igét, mert csak így tudunk lelkeket megmenteni. Urunk tanítását kell hirdetnünk, a teljes és tiszta evangéliumot, mert ez az a háló, amelybe beleakadnak a lelkek. Az Ő szelídségével, bátorságával és szeretetével kell szólnunk, mert ebben van az emberi szívek megnyerésének a titka. Isten felkentjeként kell munkálkodnunk, a Szent Szellemre figyelve. Ha követjük az Úr Jézust, nem pedig előtte futkosunk, vagy mellette kullogunk, akkor leszünk igazán emberhalászokká.

*

Földi életünk célja

„Nem nekünk Uram, hanem a te nevednek adj dicsőséget!” (Zsolt 115,1)

Arra a kérdésre, hogy mi földi életünk igazi célja, a maga erejéből kevés ember tudna helyesen megfelelni. Isten szent könyvének írói, akiket Lelke ihletett, felérnek meg erre. A Zsoltáros Király ezt írja: „Nem nekünk Uram, hanem a te nevednek adj dicsőséget”. Az Ótestamentum evangéliumi lelkű prófétája ezt írja: „Szent, szent, szent a seregeknek Ura, teljes mind a széles föld az ő dicsőségével” (Ézs 6,3) Pál apostol ezeket írja: „Mi az Úrnak dicsőségét mindnyájan fedetlen arccal szemlélvén, ugyanazon ábrázatra elváltozunk” (2Kor 3,18); „Istenhez méltóan viseljétek magatokat, a ki az ő országába és dicsőségébe hív titeket” (1Thess 2,12). Mindnyájan arról beszélnek, hogy Isten dicsőségének szolgálata rövid földi életünk igazi célja, hogy az Ő országának és dicsőségének részesei lehessünk mi is. Ez sok mindentől való tartózkodást, de sok minden megtételét is kívánja tőlünk - egyfelől Istennel, másfelől önmagunkkal és embertársainkkal kapcsolatban.

Mennyei Atyám, tudom, hogy életem és minden képzelt dicsőségem csak olyan, mint a fű virága, de a Te dicsőséged mindörökké megmarad. Segíts kegyelmedből, hogy az én életem is örök dicsőséged szolgálja, míg a földön lesz lakozásom, hogy azután bejuthassak az örökkévaló hajlékokba. Egyszülöttedért hallgass meg kegyelmesen! Ámen.

„Kis életem fut s hervadásba hull, Bú lesz a vígság,
fényesség fakul, Csak változást és romlást lát a szem;
Változhatatlan, ó maradj velem.” (Énekeskönyv 511. é. 2.)

v.)

*

Ruth

Mert ahová te mégy, odamegyek... Néped az én népem, és Istened az én Istenem... csak a halál választ el engem tőled! (Ruth 1,16-17)

Ezt Ruth mondta az anyósának, amikor azt a tanácsot kapta tőle, hogy ne menjen el vele idegenbe. Ruth azonban eldöntötte, hogy vele marad, nem fordult vissza, mint a társa.

Naomi mindenekelőtt Ruth irgalmas szívét említi. Irgalmas volt a férjéhez, míg az élt, és irgalmas idős özvegy anyósához is. Nem a maga boldogulását keresi, hanem neki akar segíteni. A Biblia szerint az irgalmasság nagy érték, az emberi együttélés olaja. Irgalmas az, aki akkor is segít, ha nem fogják megfizetni, elég neki az, hogy szüksége van rá a másoknak. Az irgalmas ember megértő, türelmes, tud elengedni, megbocsátani, áldozatot hozni. Ahonnan kivesz az irgalom, ott elviselhetetlen lesz az együttélés.

De Ruth hűséges is. Hű akar maradni az élő Istenhez, akit anyósán keresztül valamennyire már megismert, de a magára maradt idős rokonához is. És ettől nem lehet eltántorítani. Orpá visszafordult, mert csak sodródott. Ruth kitart, mert döntött, és ő tudja, hova akar megérkezni, és miért oda. Nagy erőt ad a hűség: a hitben, házasságban, hivatásban, hazaszeretletben egyaránt.

Hűsége a bizalomból táplálkozott. Bízott Naomiban, és bízott Istenben. A jövőjük teljesen kilátástalan. Mennek a semmire, ő idegenbe, fiatal özvegyként, mi lesz belőle - anyósa betegápolója? De nem ez rettentí, hanem az élő Istenbe vetett bizalom bátorítja.

Megérkezve pedig alázatos, enged mindenben anyósának, tudva, hogy ő ismeri az ottani viszonyokat. Közben pedig keményen dolgozik, kettőjük helyett is.

Isten nem feledkezik el róluk. Ruth csak Istent és anyósát tartotta szem előtt, de kapott társat, otthont, kenyeret, békességet is. Sőt az Úr Jézus egyik ősanjává vált.

Ki sejtette ezt előre?

*

„Majd az Úr szavát hallottam, aki ezt mondta: Kit küldjék el, ki megy el követségünkben? Én ezt mondtam: Itt vagyok, engem küldj!”

Ézsaiás 6,8

Ezt a bátorságot irigylem. Szól az Úr sokszor hozzánk is. Meg is halljuk. Megoldandó feladatokat mutat, szükségeket tár fel előttünk, egyházunk, népünk bajai kiáltanak. Erő, képesség, jó lehetőségek állnak rendelkezésünkre, és lelkiismeretünk biztat: ez a te feladatod. De sokkal kényelmesebb panaszosan mondani: hát senki nem vállalja? Mi lesz így velünk? Irigylésre méltó a próféta bátorsága, lelkesedése: „Itt vagyok, engem küldj!” Testvérem, hozzád is így szól Isten hívása. Pedig a fenti igében még hívás se hangzik. Csak éppen annyit mond a fiatal Ézsaiás füle hallatára: kit küldjék el? Ezt a kérdést teszik fel keserűen egyházunk, népünk vezetői. Szavukon, panaszukon át igen sokszor Isten szava szólít, s mi, keresztyének, ezt így is érezzük. Ne várjunk külön parancsot! Jelentkezzünk, és vállaljuk bátran az előttünk álló feladatot, melyről nagyon jól tudjuk, hogy képességeink, lehetőségeink szerint mi oldhatjuk meg a legjobban! Isten ezt várja tőlünk. Minden segítséget megad hozzá. Ne féljünk, aki bátran nekivág, meglátja, önmagának is megéri!

Istenem, Uram, hányszor panaszoltam én is, hogy nincs, aki felvállalja egyházunk, népünk, közösségünk gondjait. Olyan kicsinek érzem magam olyankor, eszembe se jut, hogy én jelentkezzem. Valahol kell lennie nagyobbaknak, okosabbaknak, előkelőbbeknek, azokra vár a feladat. De én! - Bírálni, az reám tartozik, de vállalni. - Bocsásd meg, Uram, ezt a gyámoltalanságot, melyet Te talán gyávaságnak, lustaságnak, vagy éppen képmutatásnak ítélsz. Ha nincs hozzá se szemem, se bátorságom, mutasd meg határozottan a megfelelő pillanatban, hogy tőlem várod a megoldást egy-egy nehéz ügyben, és ne engedd, hogy kibúvókat keressek vállalás helyett. Taníts meg jelentkezni: Itt vagyok, engem küldjétek! Ámen.

*

A teremtés rendjéről

²¹Mély álmot bocsátott azért az ÚRisten az emberre, és az elaludt. Akkor kivette az egyik oldalbordáját, és húst tett a helyére. ²²Az emberből kivett

oldalbordát asszonnyá formálta az ÚRisten, és odavitte az emberhez. ²³Akkor ezt mondta az ember: Ez most már csontomból való csont, testemből való test. Asszonyember legyen a neve: mert férfiemberből vétetett. ²⁴Ezért a férfi elhagyja apját és anyját, ragaszkodik feleségéhez, és lesznek egy testté. I.Mózes 2.21-24.

Bármennyire is kétségbe vonják, s kételkednek benne sokan, Isten teremtési rendjében vannak olyan alaptörvények, amiket az Ige erőteljesen hangsúlyoz és véleményünktől függetlenül mindig érvényben maradnak. Ilyen törvény fogalmazódik meg a teremtéstörténet leírásában Ádám és Éva életével, vagyis a házassággal kapcsolatosan is.

Az első, amit azonnal láthatunk ebben az Igében az az, hogy a házasság egy életre szóló szövetség. Nem kapcsolat, ahogyan ma olyan sokszor megfogalmazzák. A kapcsolat az semmi! A kapcsolat egy bizonytalan életközösség, ami valamilyen érdek mentén jön létre, amely bármikor felbontható akkor, ha a feltételek változnak, felbontható egy új kapcsolatért, vagy bármilyen más okból. A házasságban pedig nem kapcsolat jön létre, hanem „lesznek ketten egy testté”! Ez totális (test, lélek, szellem) összekapcsolódást jelent!

A házasság szerkezetére vonatkozóan az Ige azt mondja: „³Szeretném, ha tudnátok, hogy minden férfinak feje a Krisztus, az asszony feje a férfi, a Krisztus feje pedig az Isten.” I.Kor.11.:3.

A férfiak feladata, tiszte, dicsősége az, hogy Krisztusban, Krisztus vezetése alatt, Őt szolgálva, Isten dicsőségére cselekedhetnek mindent. Ez azt jelenti, hogy a család életének középpontjában Jézus van, aki Isten jelenlétét, szeretetét sugározva lesz megtartója, erőssége a családnak. Őrá épül fel két ember közössége. A férfi köteles Jézusnak engedelmességgel, Jézust képviselni a családban.

Az asszonyról azt írja az Ige: ¹⁰Derék asszonyt kicsoda találhat? Értéke sokkal drágább az igazgyöngynél. ¹¹Ura szívből bízik benne, vagyona el nem fogy. ¹²Egész életén át javát munkálja urának, nem kárát. ¹³Szerez gyapjút és lent, és jókedvűen dolgozik kezével. ¹⁴Hasonló a kereskedők hajóihoz: távolból is hoz eledelt. ¹⁵Fölkel még éjjel, ételt ad háza népének, és rendelkezést szolgálóinak. ¹⁶Ha az a szándéka, mezőt vásárol, keze munkájával szőlőt telepít. ¹⁷Megkeményíti derekát, megfeszíti karjait. ¹⁸Érzi, milyen hasznos tevékenysége, éjjel sem alszik el mécsese. ¹⁹Ügyesen kezeli a guzsalyt, tenyerében tartja az orsót. ²⁰Tenyere nyitva van a nyomorult előtt, kezét nyújtja a szegénynek. ²¹Nem félti háza népét a hóeséskor sem, mert egész háza népe meleg ruhába öltözött. ²²Színes szőtteket készít magának,

lenvászon és bíbor az öltözete. ²³Férjét jól ismerik a városkapokban, ahol az ország véneivel ül együtt. ²⁴Finom inget készít, és eladja, övet is ad el a kalmárnak. ²⁵Erő és méltóság árad róla, és nevetve néz a holnap elé. ²⁶Szája bölcsességre nyílik, és nyelve szeretetre tanít. ²⁷Ügyel háza népe dolgaira, nem kenyere a semmittevés. ²⁸Fölkelnek előtte fiai, és boldognak mondják, ura pedig így dicséri: ²⁹Sok nő végez derék munkát, de te felülmúlod mindegyiket! ³⁰Csalóka a báj, mulandó a szépség, de az URat féltő asszony dicséretre méltó. ³¹Hadd élvezze munkája gyümölcsét, dicsérjék tetteiért minden helyen! Péld.21 10-31.

Az asszony, mint segítőtárs teljes erejével, bölcsességével segítőtársa a férjének a Krisztus uralmának megvalósításában. Ebben az összetartozásban élhetik meg a teljes összetartozás harmóniáját, és kapják meg azokat az áldásokat, amiket Isten ígért nekik. Mindenben egyek! Nincsenek egymástól független törekvéseik, mert akkor már elszakadnak egymástól és nem házastársak többé, legfeljebb valamilyen kapcsolatban, munkaközösségben, vállalkozásban vannak együtt. Ez nem házasság, hanem egy kft.

A férfi felett Krisztusban Isten van, mellette pedig ideális esetben egy „derék asszony”. Bizony, erőt és bölcsességet igénylő küldetés ez! Az a férfi, aki nincs a helyén, nem Krisztusban, Krisztust szolgálva él, az nem lehet sem társ, sem édesapa, s így nem lehet boldog ember sem, s az az asszony, aki nem segítőtárs a Krisztusban, Krisztusnak szolgáló társának, az nem lehet jó feleség és anya sem, s egy idő után kényszernek fogja érezni a férfivel való kapcsolatát.

A gyermekek pedig ebben a Krisztus uralma által meghatározott egységben növekednek és formálódnak.

A mai gondolkodásban sokszor hangzik el az, hogy: Az ifjúságé a jövő! Ezért a család gyermekközpontúvá válik. A szülők minden erejükkel azon fáradoznak, hogy gyermekeik jövőjét okosan formálják. Azt kell mondani, hogy ez a gyermekközpontú gondolkodás az Ige mérlegén nem áll meg. A jövő nem a gyermeké és nem az ifjúságé, hanem az Istené. Ott, ahol Isten uralma Krisztusban nem valósul meg és a teremtési rendet az ember nem veszi komolyan, ott nincsen jövő! Jól mutatja ezt korunkban a fejlettnek nevezett világ kaotikus és jövőkép nélküli világa.

Isten teremtési rendjét a házasságban sem lehet figyelmen kívül hagyni, nem lehet azt mondani, hogy mi emberek, ennél sokkal jobb megoldásokat tudunk. Csak ez a rend tudja megszüntetni azokat a feszültségeket, amik jellemzik a mai család életét. Csak ez a rend tudja olyan élő, szerves közösséggé tenni a családot, ahol nincs fölérendeltségért való küzdelem, ellenségeskedés és gyűlölködés.

MÁJUS 30.

IGYEKEZZETEK!

„Uram, kevesen vannak-e, akik üdvözülnek?”... „Igyekeztek bemenni a szoros kapun...” (Lk 13,23-24)

Mi mindnyájan az Istennel való közösségen, az üdvösségen kívül születünk. Innen lehet bejutni az ő országába. Aki itt Jézust kérdezi, elvileg már érdeklődik, hogy vajon hány embernek sikerül ez. Erre az Úr így válaszolt: ne elmélkedj ezen, hanem lépj be!

Megszólal ebben az örömhír: be lehet lépni. Jézus Krisztus kinyitotta előttünk az üdvösség kapuját, s akik benne hisznek, őt követik, azok vele együtt bemehetnek oda. Már itt, nemcsak a halálunk után.

De megmondja azt is, hogy szoros kapun át lehet oda bejutni. Vagyis nem vihetünk magunkkal semmit. Az érdemeink, teljesítményeink, sérelmeink olyan batyuk, amiket kívül kell hagyni. A bűneink olyan terhek, amelyeket már most le lehet tenni! A belépés az őszinte bűnvallás és a bűnök elhagyása után lehetséges.

Ezt azonban nem érdemes halogatni, mert el lehet késni. Több olyan példát is említ Jézus, amikor emberek tétováztak, és elkéstek ezzel az életmentő lépéssel.

Ugyanilyen veszélyes az is, ha a kapu előtt elmélkedik valaki, hogy milyen jó lenne bemenni. Az ilyen embernek azt mondja: nem vagy messze az Isten országától. De még kívül vagy rajta!

A legfontosabb, hogy igyekezzünk. Ez a szó ezt jelenti: valaki valamit feltétlenül meg akar valósítani, mindenáron és most, kerül, amibe kerül, mert az mindennél fontosabb neki. Míg a másik szó: „sokan akarnak majd bemenni, de nem tudnak”, a bizonytalan, tétova, halogató emberi akarás.

Isten igéje figyelmeztet: „Ma, ha az ő hangját halljátok, ne keményítsétek meg a szíveteket!” (Zsid 4,7)

„Amikor Jézus továbbment, meglátott egy születése óta vak embert. Tanítványai megkérdezték tőle: »Mester, ki vétkezett: ez vagy a szülei, hogy vakon született?« Jézus így válaszolt: »Nem ő vétkezett, nem is a szülei, hanem azért van ez így, hogy nyilvánvalóvá legyenek rajta Isten cselekedetei.«" **János 9,1-3**

Nehéz helyzetekben ösztönösen mindig az okokat kutatjuk. Csapások esetén Isten okait: miért adta vagy engedte a csapást egy-egy emberre. Jézus elégszer megmondja, nem ránk tartozik. Mégis, leghűségesebb tanítványai is mindegyre felteszik neki ezt a kérdést. Nem könnyű kérdés. Miért született vakon egy ember? Mi okból szenved? Ebben az esetben Jézus felel. A szenvedéseknek nem az okát, hanem a célját kell keresnünk. Isten mindig mindennel, ami velünk történik, valamilyen célt akar elérni. Nem feltétlenül szükséges, hogy mi tudjuk ezt a célt, de azt igen, hogy Isten szeret, és a szenvedéssel is szeretetével akar valamit elérni. Rendszerint magával a szenvedővel. Máskor eszközként használja fel egyik gyermeke szenvedését a másik irányítására. Eredménye attól is függ, milyen lélekkel fogadja el az ember a szenvedést. Az a jó, ha eszköznek ajánljuk fel nyomorúságainkat Isten céljai szolgálatára, s ha magunk vállaljuk ezt a szolgálatot. A fenti esetben azért volt szükség erre a vakra, hogy gyógyulásában megmutatkozzék Jézus hatalma a nyomorúság felett. De milyen boldogságot jelentett a vaknak, amikor látott, és amikor felismerte azt, aki meggyógyította!

Uram, Istenem, nem vagyok rá képes, hogy ne tegyem fel a szenvedésben, akár a magaméban, akár másokéban, a kérdést: miért versz engem, vagy azt, akit szeretek* Jó olvasni, hogy Te azt akarod, hogy a szenvedésnek ne az okát, hanem a célját keressük. Ha éppen büntetsz velem, akkor is tudjam a célját: megtérésre, tisztult életre akarsz vezetni. Add, hogy feltörő indulatom ne utasítsa el büntetésedet! Adj hitet, hogy elfogadjam, s próbáljam a magam és a Te céljaid számára hasznossá tenni szenvedésemet! Add meg a gyógyulást is, Atyám, hogy hálát adhassak neked. Ámen.

*

Egyedül Istent áldjuk és Benne bízunk!

„Áldjad én lelkem az Urat, és egész bensőm az ő szent nevét!" (Zsolt 103,1)

Kit áldhatnánk mást, kinek a jótéteményeiről nem feledkezhetünk meg, ki bocsátotta meg minden bűnünket, ki gyógyította meg minden betegségünket, ki váltotta meg életünket a koporsótól, ha nem Te, Uram, akiről Mózes zsoltára is azt mondja: „Uram, te voltál nekünk hajlékunk nemzedékről nemzedékre!

Minekelőtte hegyek lettek és föld és világ formáltaték, öröktől fogva mindörökké te vagy Isten" (Zsolt 90,1-2). Nem áldunk mást, nem bízunk másban, csak Tebenned! Akik Tebenned bíznak, azoknak „erejük megújul, szárnyra kelnek, mint a saskeselyűk, futnak és nem lankadnak meg, járnak és nem fáradnak el!" (Ézs 40,31) Hogy is bíznánk másban, mikor Te azt ígéred nekünk: „A hegyek eltávoznak, és a halmok megrendülnek; de az én irgalmasságom tőled el nem távozik, és békességem szövetsége meg nem rendül" (Ézs 54,10). Ki lenne olyan botor, hogy Helyetted mást keresne? Ki ne tudná, hogy nem szolgálhatunk két Úrnak?! (Lk 16,13)

Irgalmas mennyei Atyám, kihez szállhatna imádságom szava, ha nem Hozzád? - Kit áldhatnék jótéteményeinek sokaságáért, ha nem Téged? Kihez menekedhetném minden bajomban? -Kiben másban bízhatnám? A Te kezéd vezérelt. Te terjesztetted ki fölöttem oltalmazó szárnyaid. Te álltál mindig mellettem. Te vettél körül mindenkor irgalmasságoddal. Te adtál nékem békességet. Áldassék mindezért szent Neved! Krisztusért. Ámen.

„Ó add, hogy ha majd bevégzem
E múlandó életet,
Lelkem tisztán és egészen
Egyesüljön te veled.
El ne vonjon semmi többé,
Tied legyek mindörökké!"
(Énekeskönyv 277. é. 5. v.)

*

„IGEN — DE...!"

„Követlek téged Uram, de . . ." Luk. 9, 61.

Tegyük fel, hogy Isten olyasmit kíván tőled, ami roppant nagy próbára teszi józan eszedet, mit tennél akkor? Vonakodnál? Ha a természetes élet területén meg szoktál valamit tenni, azt mind tenni fogod, míg határozottan nem szakítasz azzal a szokással; ez áll lelki vonatkozásban is. Újra meg újra nekirugaszkodsz annak, amit Jézus Krisztus kíván, de mindig visszafordulsz a döntő ponttól, míg végül egész elszántsággal át nem adod Néki magad. „Igen, tegyük fel, hogy engedelmeskedem Istennek ebben a dologban, de mi lesz akkor . . ." „Igen, én akarok engedelmeskedni Istennek, ha használni engedi józan eszemet, de ne kívánd tőlem, hogy a sötét bizonytalanságnak ugorjam". Jézus Krisztus attól, aki bízik Benne, ugyanazt a vakmerő, mindenre kész lelkiületet kívánja, amelyet a természetes ember tanúsít. Ha az ember

olyasmibe kezd, amit érdemes megcsinálni, vannak idők, amikor mindent kockára kell tennie, hogy neki vághasson. Lelki területen Jézus Krisztus szintén azt kívánja, hogy kockáztass mindent, amit józan ésszel visszatartanál s ugorj bele abba, amit ő mond. Mihelyt megteszed ezt, úgy találod, hogy amit ő mond, az éppolyan szilárdan megáll, akárcsak a józan ész. A józan ész ítélőszéke előtt Jézus kijelentései talán örületségnek látszanak, de vidd őket a hit ítélőszéke elé s megdöbben lélekkel fogod látni, hogy valóban Isten szavai. Bízz egészen Istenben s ha kockázatba vezet, láss hozzá bátran. Válság idején pogánymódra szoktunk cselekedni; a tömegeből csak egy-egy elég merész hitét Isten jellemére alapozni.

*

Cselekedetek könyve 4, 32-35.

A hit pedig a reménylett dolgoknak valósága és a nem látott dolgokról való meggyőződés.

Zsidókhöz írott levél 11,1.

Az éppen a hit legnemesebb és legdrágább vonása, hogy szemét behunyva egyszerûen és boldogan mindent az Istenre bíz. Nem kutatja, hogy Isten miért bánik vele így, vagy úgy, hanem akkor is õt tartja a legfõbb jónak és igazságnak, ha az ész, érzület és tapasztalat csupa haragot és méltánytalanságot látna is. Ezért mondja az ige, hogy a hit olyasmirõl való meggyõződés, amit nem látunk, sõt aminek talán az ellenkezõjét látjuk. Ezért az Isten szeretetének s tiszteletének legmagasabb foka is az, hogy õt mindennek ellenére is jónak, igaznak tartjuk és dicsõítjük. Mert ez megbotránkozás szörnyû veszedelme nélkül csak úgy lehetséges, ha természeti szem helyett tiszta hittel tekintünk Reá.

Istentõl e! nem állok,
 õ sem áll tõlem el;
 Szüntelen vele járok,
 Átfogom hitemmel;
 Gondot visel reám
 És este úgy, mint reggel,
 õ áld meg segítséggel,
 Az én kegyes Atyám.

Május 31

Bízzatok!

„A világon nyomorúságotok van, de bízzatok: én legyőztem a világot!” (Jn 16,33).

Igazak Urunk szavai, a világon nyomorúságunk van. Kétségkívül nekem is részem van benne. A cséphadaró még nincs szögre akasztva és nem is lesz, amíg a szérű földjén fekszem. Hogyan is érezhetném otthon magam az ellenség földjén, hogyan örvendezhetnék, amíg száműzött vagyok, hogyan lehetnék kényelemben a pusztságban? Ez nem az én nyugalom helye. Ez a tüzes kemence világa, a kohóé és a kalapácsé. Bizony, tapasztalataim megerősítik az Úr szavának igazságát.

De Ő kér: „Bízzatok!”, mert tudja, milyen hajlamos vagyok a levertségre. A megpróbáltatásban szellemem könnyen elcsügged. De nem engedhetem, hogy erőt vegyen rajtam ez az érzés. Ha az Úr arra kér, hogy bízzam, nem szabad levertnek lennem.

Mivel bátorít az én Uram? Győzelmével! Azt mondja: „Én legyőztem a világot!” Az Ő harca sokkal keményebb volt, mint az enyém. Én „még nem állottam ellen egészen a vérig” (Zsid 12,4). Miért kételkedem hát a győzelemben? Lásd - én lelkem -, az ellenség egyszer már legyőzetett. Legyőzött ellenséggel harcolsz. Ő, te világ, tudd meg, hogy az Úr Jézus legyőzött, és kegyelme segítségével én is legyőzlek. Ezért bízom, és dicséretet énekelek győztes Uramnak.

*

Ellenség között az Úr oltalmában

120-121. zsoltár

A segélykérő szív minden körülmények között újra és újra megtapasztalja az Úr segítségét. Nem fárad bele a szánakozásba a mi Urunk. Aki nyomorúságával hozzá kiált, mindig azt a bizonyosságot teheti utóbb, hogy Ő meghallgatott engem. Mindig nyitva vannak fülei az övéi kiáltásának meghallgatására. Az ember elfárad a segítségben, az Úr azonban nem. Akárhányszor szükségbe jutsz, kiáltasz hozzá és felel. „Hívj segítségül engem a nyomorúság idején, és én megszabadítalak téged.” Kiálts csak hozzá és megtapasztalod, hogy meghallgat téged.

Alig van nagyobb nyomorúság, mint mikor valakinek hazug emberek között kell élnie. Isten népének a hitetlenek nyelvétől kell a legtöbbet szenvednie. A hazug ajak és csalárd nyelv megrontására tör. Jegyezze meg Isten gyermeke, hogy a hazug ajkú és csalárd nyelvű emberek meg akarják rontani őt. Éppen ezért lehetetlen, hogy baráti, bizalmas viszony álljon fenn egy hívő és egy hazug ember között. A hazug ember az ördög eszköze, aki arra igyekszik, hogy kiábrándítsa, megkeserítse, tüskét törjön a hívő szívébe, válaszfalat építsen az Úr Jézus és a hívő élet között. Azért szól így a zsoltáríró: „Mentsd meg, Uram, lelkemet a hazug ajaktól és a csalárd nyelvektől.” A továbbiakból látjuk, hogy a zsoltáríró számára az a legfájdalmasabb dolog, hogy Kédár sátrai között kell laknia. Oda ékelte be Isten az Ő népét a pogányok közé. Ezek a pogányok minden áron meg akarták őket rontani, nyelvvel, beszéddel. Amikor Isten népe a babiloni fogság után meg akarta építeni Jeruzsálem kőfalait, a hazugságnak, csalárdságnak örvénye vette körül a falat építő népet, hogy valami módon meggátolják őket abban, hogy erősséget építsenek maguknak. Amikor egy ember elindul az élet úján, az ördög millió ördögfiókat indít el azért, hogy nyelvvel megrontsa, megmutassa a közösség hibáit, feltárja a hívő ember fogyatkozásait, elébe tárja, hogy te olyan akarsz lenni, oda akarsz menni, süllyedni, nézd meg, milyenek azok a szentek, a kegyesek. Minden ravaszsággal azon van, hogy megrontson. Ha a sorok olvasói között van valaki, aki elindul Isten gyermekeinek útján, akkor találkoznia kellett már a hazug ajakkal és a csalárd nyelvvel. Az a célja, hogy megrontsa az igazakat. A hazug ajak ott működik a hívő közösségen belül is. Az a célja, hogy megrontsa az Úr népét. Alig van alkalmasabb eszköze az ördögnek, mint ez: a suttogó propaganda.

Amikor valaki megsértett énjének szemüvegén keresztül nézi a dolgokat, úgy állítja be azokat, mint igazságokat. Mert nehogy azt gondolja valaki, hogy a hívő ember tökéletes. Megvannak a maga tökéletességei, és az ördög csalárdul feltárja ezeket. Nem azért, hogy figyelmeztessen, hogy te ne légy olyan, hanem azt mondja, te is olyan leszel, ha oda méész. A Szentlélek is feltárja a hívők bűneit.

Aki tüzet gyújt, önmagát égeti meg azzal a tűzzel. Lehetetlenség, hogy a csalárd nyelvnek egyszer ne az legyen a jutalma, amit a zsoltáríró mond. Vitéznek hegyes nyilait, fenyőfa parazsával. A susárlók, hazug ajkúak előbb vagy utóbb mindig keservesen megégetik szájukat. Mindig visszahull rájuk, amit másoknak építettek. Soha nem történt még meg, hogyha én valakit valamiben kárhoztattam, ne estem volna bele ugyanabba a hibába. Isten mindig megengedte, hogy megégesse ugyanaz a tűz az én számát is. Óvakodj tehát a vitézek hegyes nyilaitól, a fenyőfa parazsától. Szóljon ajkad hazugságot, legyen csalárd a beszéded, de egyszer megégeti a tűz, benne leszel a tűzben, amit magad gyújtottál, és nem lesz belőle szabadulás.

Az igazak Mesék és Kédár között lakoznak. Hamis és kétnyelvű emberek között élnek. Nem igaz, amit mondanak barátaid, nem igaz, amivel a világ traktál téged. A hazugság meg akar csalni téged, még ha olyan próféciákat vagy olyan óvatos figyelmeztetéseket juttat el hozzád, amilyent Nehémiásnak eljuttattak: gyere, mi a megtartatásod felől akarunk tárgyalni, életveszedelemben forogsz, beszélni akarunk veled. A hamis kegyesség kétértelmű vallásosság, azt mondja, mi egészségesebb keresztyén életformát akarunk adni néked, megtaláltuk a helyes utat, meg akarunk téged menteni a túlzásoktól. Hazugságokat mondanak az Úrról, elferdítik Isten igéjét, és hamis próféciákkal jönnek hozzád. Mint Ezékiel mondja, a nép felépíti a hamis vallásosság falait, a papok pedig bemázolják. Helyeselik a látást hízelgésből, egy marék árpáért, ahelyett hogy, visszatartanának az úton, amelyen romlásodba futsz. Kédár és Mesék sátrai között lakozol, akik el akarnak vonni Isten igaz ismeretétől. Leányaik életében is ott van az ördög hazug rivaldafénye. Színesre vannak festve Kédár sátrai, hűségesnek mutatja magát Mesék fejedelme, de arról nem beszél, hogy kárhozatba dönt.

Lelked a békesség gyűlölőivel lakozik. Ők gyűlölik Isten békességét, szívük nem kíván megbékélni Istennel, sőt ingerli őket az igaz békessége. A világ számára kibírhatatlan a hívő ember élete. Ha életed igazán hívő élet, akkor kibírhatatlan másoknak. Egy olyan hívő élet, amelyik olyanra van befestve, mint az övé, kibírható.

A gonoszt ingerli az igazak békessége. Ha nem viadalra készek körülötted a világ fiai, ha befogadnak, akkor nincs igazi békességed. Igazi keresztyén a világ részéről elismert nem lesz soha. Hogyha magad vagy a békesség, akkor ők viadalra készek, mert békességed ingerli őket. Úgy van ez, mint Noé esetében. Amíg ő építette a bárkát, a fejszecsapások ítélet jelentettek a világ számára. Nem kell semmi más, csak te ne menj azon az úton, amelyiken ők mennek, hidd el, hogy a kis festék, amit lemosol az arcodról, mellbevágó bizonyágtétel lesz a világ számára. Amikor táskádban Bibliát talál ponyvaregény helyett, az igazi tüknöt találja a rúzsos doboz helyett, akkor megdöbben, megérti, hogy tényleg történt veled valami. De addig, amíg rejtve vagy, nem vagy magad a békesség. Az a csodálatos, hogy éppen ezáltal nem lesz kirívó a magatartásod. Nem lesz benne semmi ingerlés a világ felé. Mikor magad leszel a békesség, aki azt mondd, hogy nekem e világgal semmi osztóperem nincs, csak egyvalakinek akarok tetszeni, az Úr Jézus Krisztusnak, akkor egyszerre ellened támadnak, megvadulnak. Állítom, hogy minél inkább visszatér valaki a maga békességébe, a maga szombatjába, ha munkahelyén minél kevésbé vitatkozik, minél kevésbé keresi a maga igazát, minél inkább engedélyt ad versengőknek, annál keményebben és vadabban állanak ellene az emberek. Magam vagyok a békesség, de amint megszólalok, ők viadalra készek.

Hol van a segítség, hol a megtartás? „Szemeimet a hegyekre emelem, onnan jön az én segítségem. Az én segítségem az Úrtól van, aki teremtette az Zsolt eget és a földet.” Hagyjuk el itt a többes számot és mondjuk, hogy az én segítségem a hegyen van. Lótnak azt mondta Isten, mikor Sodomából kimentette, hogy a hegyre menekülj, Noé bárkája a hegytetőn állott, de van ennél magasabb, csodálatosabb, dicsőségesebb hegye, a Golgota. Onnét jön az én segítségem. Ha magad vagy a békesség, akkor onnan jön a te segítséged, a Golgotáról. Ez a megoldás az élet eseményei között. Egy kis leánykától kaptam levelet. Azt kérdezi tőlem: miért felelek én négyesre, mikor kettesre szeretnék, miért van, hogy imádkozom édesanyámért, de ő mégis beteg? Mit mondhatnék neki mást, minthogy a keresztre nézz. Életed eseményei a kereszten oldódnak fel. Oda nézz a keresztre! Ne ezeket az apró mértéket szemlélj, ne azt nézd, milyen gyűlölködők körülöttes az emberek. Bántanak, csúfolódnak, csalárd ajkúak és szívűek. Ne nézd a magad szívének nyomorúságát, ne nézd bűneid, mert azok a mélybe húznak. Ha a hullámokat nézed, megszedülsz, ha a mélységbe nézel, magával ránt, a hegyre nézz, a keresztre, a Golgotára. Ne nézd azt, hogy mit kell odahagynod, milyen nehézségek jönnek, milyen következményei lesznek annak, hogy magad vagy a békesség, hanem a keresztre nézz, és akkor felcsendül ajkadon az ének. „Szemeimet a hegyekre emelem, onnan jön az én segítségem.” Onnét jó a te segítséged a keresztről, a Golgotáról. Ne innét a világból keress megtartást, hanem onnét a golgotái keresztről.

Aki a keresztre néz, annak segítsége az Úrtól van és útja egyenes. Nem tántorog. Lépteid mindig akkor tántorognak, amikor nem Jézusra nézel. Akkor alkudozol. Gondolkodsz rajta, hogy adj vagy ne, vállalj vagy ne, tedd vagy ne. Ilyenkor a következményekkel számolsz, aki azonban a keresztre néz, nem látja, hogy tűzbe lép, nem látja a szakadékot a lábai alatt, nem lát semmi mást, csak Jézust. Amíg Péter Jézust nézte, nem látta a hullámokat, de amint odatekintett, süllyedni kezdett. Emeld fel tekintetedet a Golgotára, nézd a szenvedőt, a töviskoronás főt. Nem reszket majd a kezed, amikor a legdrágábbakat kell az oltárra tenned. Tétován tántorgó élet, egy nagy elhatározással lépj át az ajtón és szólj így: nem bánom, történjék bármi, megyek, mert nem tehetek másként. Egy nagy elszánással szakítsd el még azt a kötelet, ami odaköt a világ partjaihoz. Nagy merészséggel ragadj bele az evezőbe és indulj határozottan a cél felé. Ne toporogj egy helyben, ki tudja, mióta. Siess, mert megszokod a küszöbön ülést. Életed végéig küszöbön ülő anyóka leszel. Bízd rá magad a kitért karra, dobd oda magad a Megváltó Urad kitért karjaiba, megrepedt szívére. Egy édesapától megkérdezte kisgyermek, hogy mi a hit. Az apa feltette őt a szekrény tetejére, majd kitérte karjait és azt mondta: látod, most dobd ide magad a karjaimba. A gyermek nem mert. Erre azt mondta az apa, ez nem hit. Nézd, erősek az én karjaim, dobd ide magad. Tett a gyermek egy lépést, de megint nem mert. Újra

biztatta: nézd, az én karjaim megtartanak téged. Egyszer csak a gyermek odaugrott és apja átkarolta. Látod, ez a hit. Mit toporogsz? Ne engedd, hogy ingadozzanak lábaid, tántorogjanak lépteid! Ha Jézusra nézel, akkor csak egyet tehetsz, amit Pál mondott. Szemétnek és kárnak ítélem, ami a hátam mögött van és célegyenest előre űzőbe veszem „Istennek a Krisztus Jézusban onnét felülről való elhívása” jutalmát. Pál nem tudott mást tenni, nem volt ideje visszaneézni arra, amit elhagyott, nem volt ideje alkudozni testtel és vérrel. Csak a töviskoronás főt látta, amely legyőzte őt a damaszkuszi úton. Szegény, tántorgó, részeg szédelőgők, akik vissza-visszatérnek, mint a kutya az okádásra, akik lerontanak éltükben dolgokat és újra felépítik, miért ingadoznak lábaitok, nézzetek a keresztre! Láttátok Jézust ingadozni, tán-torogni, láttátok alkuba bocsátkozni az ördöggel? Vagy nézd Isten szolgáját, Mózeset, amikor előtte voltak az ígérek, azt mondja róla a Zsidókhoz írt levél, hogy erős szívű volt, mintha látta volna a láthatatlant. Nem ingadozott. Látta messziről a Golgotát, a hegyet, amelyiken szenved Isten Fia.

Ellenség fenyegeti a nyáját, azért nem szunnyad a pásztor. Milyen csodálatos, hogy nem szunnyad őrizője. A pásztor ébren van. Farkas jár a kertek alatt. A farkas üvöltése hangzik a falu alól és nem akarja, hogy betörjön a karámba. A bárányok nyugodtak, talán összebújnak, egymást melengetik a hideg éjszakában, a pásztor pedig áll és őrzi a nyáját. Ha jó a farkas, a pásztor botjával találja magát szembe, jaj néki, csontjátörönten menekül onnét. Alszik minden, és ő örködik a nyáj felett. Lehet, hogy alszol, vagy nem tudod, hogy milyen mélység felett jársz, de a pásztor vigyáz rád. Mint ahogy a kicsi gyerek alszik a pólyában, és lehetséges, hogy égő házból mentik ki anyai karok. Lehet, hogy szédítő mélységek felett viszik át, de éber felette a hűséges szív. A te pásztorod hűséges szíve vigyáz rád. Hát csak jöjjön a farkas, csak járjon szerte az ordító oroszlán és keresse, hogy kit nyeljen el, hadd tomboljon a vihar, nem merülhet el a hajó, ha bent az ég, föld s tenger Mestere pihen. A pásztor ébren van és vigyáz rád. Jézus Krisztus őrzi a te szívedet. Nem angyalok vigyáznak szívedre, a Pásztor maga őrzi a te szívedet. Nem a bojtárokat küldi el Isten, maga jön érted, maga oltalmaz téged, hogy senki ki ne ragadja őket az én kezemből, és az én Atyám kezéből. Az én szívemet Ő tartja kezében, de Ő tartja kezében a te megváltott szívedet is.

„Nem szunnyad el a te őriződ.” Kísér, mint az árnyék, amelyik el nem marad. Csodálatos ez: „Az Úr a te árnyékok a te jobb kezéd felől.” Árnyékok elöl nem menekülhetsz, így nem futhatsz el az Úr elöl sem. Hova futnál? Egy fiatalember keresett fel, azt mondta, hogy ő úgy látja, csak a mi szavunkra hitte el, hogy Isten gyermeke. Azt mondtam neki, menj, tedd le a Bibliádat, hagyd itt a közösséget, menj a magad útján. Ha a mi szavunkra hitted el, akkor majd elfelejted, ha az Úr szavára hitted el, nem fogod elfelejteni soha. Ezt mondom neked is: eredj a magad

útjára. Hagyd itt azokat, akikkel most együtt ülsz az ige mellett, hagyd el azokat, akiket szeretsz, menj el. Csak egyet el ne felejts, az Úr a te árnyékod és nem marad el tőled. Majd egyszer talán, mint Jákob, ott leszel mindenkitől elhagyatottan, és feléd hajlik Isten szerelme, te pedig felriadsz, hogy az Úr Isten van itt. Eredj, lehet, hogy olyan útra indulsz, mint Bálám, és ütöd a szamarat, de egyszer csak ott áll előtted az Úr angyala, az Úr a te árnyékod. Menj a bűn útján, de egyszer megdöbbenően rémlik fel előtted a véres Golgota. Az Úr elkísér téged, hogy amikor majd összeesel, amikor majd kacag feléd a démonok hada és vinni akar a mélységek felé, akkor kitárt karjai felfogják és azt mondja: ez mégis az enyém, mert vérem adtam érte. Menj, hagyd ott őt, fordulj el tőle, Ő árnyékként követ téged. Szívét nem szakaszthatod le többé szívedről. Krisztus szerelmének lángját nem lehet lehűteni. Krisztus szívén a sebeket nem lehet eltüntetni, a töviskorona ütötte nyomokat nem lehet elsimítani. Azok a sebek ott maradnak kezein és lábain. „Az Úr a te árnyékod a te jobb kezéd felől. Nappal a nap meg nem szúr téged, sem éjjel a hold.” Lehetnek éjszakai félelmek, és jöhetnek olyan természetfeletti erők, mint a napsugár és hold fénye. A napsugár sziklát repeszthet, életet csalhat ki a mélységből, a holdnak a fényére megmozdulnak a tenger hullámai, apály és dagály támad, irtózatot erőköt képviselnek, de nem ártanak neked, mert az Úr a te árnyékod. Árnyékként betakar a Golgota.

Ami mindennél drágább, megőrzi a te lelkedet. Megőrzi az életedet minden gonosztól. Hogyha a saját szívembe nézek, saját kísérhető voltom szemlélem, akkor kétségbe kellene esnem, mert arra kellene gondolnom újra és újra, hogy egyszer irtózatot módon eszem. Egyszer majd a legnagyobb magasságból ránt le engem a bűn a legszörnyűbb mélységbe. De megáll Isten kijelentése, hogy megőrzi a gonosztól. Nem adja a fenevadnak az Ő gerlicéje lelkét. Nem adja át az őt üldözőnek az én lelkemet. Nem lezárt fiolában őrzi az Úr a mi lelkünket, hanem ki és bejár és legelőt talál. Nem úgy őrzi meg, hogy elzárja a világtól, hanem úgy, ahogy az Úr Jézus Krisztus mondotta: „Nem azt kérem, hogy vedd ki őket a világból, hanem, hogy jn 17,15 őrizd meg őket a gonosztól.” Más szóval, neked ott kell keresztyénnek lenned, ahol vagy. Ott kell nyilvánvalóvá lennie Krisztus erejének benned, ahová Isten állított, azon a helyen kell megmutatkoznia, hogy az Úr a te árnyékod jobb kezéd felől. Az Úr ott őrzi téged, ahol vagy. Az Úr a világban akarja győzelmessé tenni az ő népét. Azt akarja, hogy az ellenség között, a susárló ajkak között, a világ hazugjai és tisztátalan ajkai közepette is megtisztult ajkú és győzelmes népe ragyogjon a világban. „Megőrzi az Úr a te ki- és bemeneteledet mostantól fogva mindörökké!” Ez a mostan az, amikor határozottan átlépsz a kapun. Ha te most úgy szólsz, hogy én többé nem alkudozom testtel és vérrel, én többé nem mérlegelek, és nem törődöm vele, hogy mit szólnak hozzá barátaim és a világ, egész szívemet oda adom neked, Uram, és fenntartás nélkül kérdezem, mit akarsz, hogy cselekedjem, akkor mostantól fogva mindörökké megőrzi. Mondod-

e most, hogy kezedbe teszem reszkető kezem? Szólj így: Uram, a tenyereden ütött sebeket hadd takarja be az én kezem, amit ráteszek. Ha így szólsz, akkor megőriz, megőrzi a te ki és bejárásodat, ellenséges, gyűlölködő emberek között, a farkasüvöltés közepette mostantól fogva mindörökké.